

KUR'AN'DA
SALÂT

-1-

İÇİNDEKİLER

HAK DİN-KIRMIZI ELMA.....	3
İBADET NEDİR?.....	10
“ALLAH’U-EKBER” DEYİMİNİN İSLAMDA YERİ VAR MI?.....	52
“SALAT” KAVRAMI	55
“TADARRU” FİZİKİ ALÇALMA DEĞİLDİR.....	64
“İKÂME ETME” HANGİ ANLAMA GELMEKTEDİR?	66
SALAT - RÜKÛ - SECDE KAVRAMLARI.....	70
KUR’AN’DAKİ SALÂT, NAMAZ KILMAK MIDIR?.....	78
KUR’AN’DA VAR OLAN GERÇEK SALÂT.....	89
SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR.....	93
“RÜKÛ EDENLERLE BİRLİKTE RÜKÛ EDİN” NE DEMEKTİR?	204
SALÂT BİR DEN FAZLA ANLAMA GELMEZ.....	207
GENEL BİR DEĞERLENDİRME.....	210

HAK DİN-KIRMIZI ELMA

Uydurma Din - Mavi Elma veya Salât - Kırmızı Elma Namaz - Mavi Elma

“Gerçeği keşfeden, başkaları farklı düşünüyor diye onu gizleyen hem budala hem de alçaktır. Tek bir kişinin, benden başka herkes yanılıyor.” demesi, güç şüphesiz. Fakat gerçekten herkes aldanyorsa, o ne yapsın?” (Daniel Defoe)

“Hiçbir zaman gerçekle sanal (algı) olan birbiriyle örtüşmez. Fransız İhtilali: Halk büyük bir acı ve sefalet içinde, acımasız bir kraliçe çıkar ve o ünlü sözü söyler. Der ki: Ekmek bulamıyorlarsa, pasta yesinler” Evet, tahmin ediyorum bu cümleyi duyar duymaz hepimizin aklına gelen ilk isim kraliçe Marie Antoinette gelir. Oysa kraliçe asla ve asla böyle bir şey söylememiştir. Ama tüm kraliyet ailesinin fertlerinin giyotine gönderilmesi, ne yapar? Farklı bir algı yaratılmasını zorunlu kılar. Ve böyle bir söz üzerinden kraliçe adeta bir nefret öznesi haline dönüştürülür.

Kovboy filmleri: Özellikle bizim dönemimizin pazar sabahlarının vazgeçilmez filmleriydi.

Kimdir kovboylar? Beyazlar, iyi ata binerler, sâde ve basit bir hayatları vardır. Ve iyi silah kullanırlar. Hepsi kahramandırlar. Ve kime karşı savaşıyorlar? Vahşi, ilkel ve acımasız, kafa derisi yüzen Kızılderililere karşı.

Peki gerçekte olan nedir? Amerika'nın 1492 yılındaki keşfinden 47 yıl sonra beyazlar yerli katliamına başlar ve dört yüz yıl boyunca bu katliam devam eder. Aslında Kızılderililer sadece ve sadece yaşadıkları toprakları korumaya çalışmaktadırlar. Ama algı bambaşkadır. Ve belki de dünya tarihinin en büyük yanılsaması:

Hitler: Kendisi aslen bir Alman vatandaşı bile değildir. Resmi hiçbir eğitimi yoktur. Ama kendisini Alman halkına büyük bir lider olarak benimsetmeyi başarır.

Örneğin Hitler şöyle der: “Almanlar üstün ırktır! Âri ırktır!

Kimdir Almanlar? Uzun boylu, sarışın, açık renk gözlü insanlardır! Öyle bir algı, öyle bir kara propagandadır ki, bir kişi bile çıkıp Hitler’e,” peki sen niye bir zahmet edip aynaya bakmıyorsun” demez. Ve sonuç, faturayı sadece Alman halkı değil, tüm dünya acı bir şekilde öder. İkinci dünya savaşı sonrasında yetmiş milyondan fazla insan yaşamını yitirir. Tüm bunları niçin anlatıyorum? Gördüğünüz gibi, binlerce yıldır, tarih boyunca gerçek ve algı arasında sürekli olarak çekişmeli bir ilişki vardır.

Peki o zaman bakalım.

Gerçek Nedir?

Algı nedir? Bu görselde bir gerçeğimiz var. Kırmızı elmamız. Bir de aynadaki aksi var. Bunu onun algısı olarak düşünebiliriz. Peki bu görseli nasıl yorumlayabiliriz? Diyebiliriz ki, gerçek çok güçlü, güzel, iyi. Algısı ise, çok zayıf. Yani iletişim danışmanlarına, medya uzmanlarına büyük iş düşüyor. Ama benim özellikle üzerinde durmak istediğim. Burada ne var? Burada koca bir yalan var, burada beyin yıkama var, burada manipülasyon var, burada kara propaganda var. Yani olmayan bir şeyi var gösterme çabası var. Altını çiziyorum. Eğer bir yerde gerçek varsa, bir yerde şeffaflık varsa, netlik ve açıklık varsa, dürüstlük varsa, etik varsa, güzel ahlak varsa, orada etkili iletişim vardır. Ama bir yerde yalan varsa, dolan varsa, kara propaganda varsa, beyin yıkama varsa, manipülasyon varsa, orada sinsi ve şeytani bir iletişim vardır.

İşte sinsi iletişim dediğimiz şey büyük yanılsamalara neden olabilir. Peki nasıl? Bir örnek üzerinde anlatmaya çalışacağım. Ve size, kimi iletişim tekniklerinden söz edeceğim. Her tekniğin arkasında aslında çok kapsamlı araştırmalar, bilimsel çalışmalar var. Ama ben olabildiğince en sâde ve net şekilde aktarmaya çalışacağım.

Neden?

Çünkü geçmişte insanlar için, toplumlar için en büyük tehdit, toprakların işgal edilmesiydi. Bugün ise en büyük tehdit, beyinlerin işgal edilmesidir. Onun için bu tekniklere dikkat etmenizi rica edeceğim. Kırmızı elmamızı bir gerçek olarak kabul ediyoruz ve gökten bir de mavi elmayı düşürüyoruz! Size sorsam, desem ki, hangi elmayı yemek istersiniz? Tahmin ediyorum, akli başında hiç kimse mavi elmayı yemek istemez. Özellikle de mavi rengi seçtim. Çünkü insan içgüdüsel olarak mavi renkteki bir şeyi yemek istemez. Şöyle bir düşünün! Doğada mavi renkte hiçbir yiyecek yoktur. Ama ben yadı teknikten bahsedeceğim ve bu yedi teknik sonrasında kim bilir belki de çoğunuza bu mavi elmayı yedireceğim. Yada birileri bu teknikleri kullanarak kitlelere mavi elmayı yediriyor.

Ne yapıyor?

1. Teknik:

Riski yönet: bakın ne kadar afilli bir tanım! Riski yönetmek, gayet şık duruyor. Ne yapıyorum? Aslında sizin için, çocuklarınız için, çevreniz ve doğanız için, toplumunuz ve demokrasiniz için, geleceğiniz ve dünyanın için tehlikeli olan bu mavi elmadaki her türlü riski, risk emaresini yok ediyorum! Şimdi ben aynı soruyu bir daha size sorsam, hangi elmayı yemek istersiniz? diye. Evet, tahmin ediyorum, bir çoğunuz kırmızı elmayı yemeyi tercih edecektir. Ama yine kim bilir, belki aranızda bazıları, “acaba şu mavi elmayı bir denesek mi? diye düşünmeye başlayacaktır. Çünkü artık risk yoktur!

2. Teknik:

Ne yapıyorum? Yeniden tanımlıyorum: Kırmızı elma, ah bu kırmızı elma var ya, eski, demode, sıradan, yavan, ucuz, tatsız. Mavi

elma ise, yeni, sıra dışı, eşsiz, faydalı, benzersiz, leziz, tatlı, hatta sağlıklı. Dikkat edin, sözcükler, sadece sözcüklerden ibaret değildir. Sözcükler, sizin algı haritanızı şekillendirir. Algı haritanızı, zihin haritanızı renklendirir. Şimdi ne oldu? Mavi elma daha kıymetli oldu! Yeniden tanımladığım için, yeniden değer biçtim.

3. Teknik:

Büyüt: Büyük olan her şey daha iyidir, etkileyicidir, daha doğrudur, daha güzeldir algısı üzerine oyna! Onun için biz büyük evlerden, büyük arabalardan, büyük projelerden, büyük uluslardan, büyük başarılarından, büyük liderlerden bahsediyoruz. Sadece bu da yetmez! Rakibini yani bu örnekteki gerçeği küçült, mavi elmayı yani yalanı, dolanı, manşet yap, gerçeği ise, satır aralarına gizle. Ona ulaşmayı zorlaştır. Hatta daha da öteye git, kırmızı elmayı tamamıyla yok et! Hitler'den söz edip de, Dr. Paul Goebbels'ten söz etmemek olmaz. Malumunuz, Goebbels Hitler'i, Hitler yapan kişidir.Hitler'in propaganda bakanıdır. Tam ismi şöyledir. "Halkı aydınlatma ve propaganda bakanı" Ve Goebbels'in yaptığı ilk işlerden biri, Berlin meydanında kimi düşünür ve yazarların kitaplarını yakmak olmuştu ki, o kitaplar barıştan, insanlıktan, demokrasiden bahseden kitaplardı.

4. Teknik:

Çoğalt: Daha çok olan daha iyidir algısı üzerine oyna!

Ne yapıyoruz? En çok satan kitaplar, en fazla izlenen, en fazla dinlenen, en çok seyircisi olan, en çok oy alan partiler daha iyidir algısı üzerinde yoğunlaşıyoruz. Düşünün! Şurada binden fazla insanız ve hepimizin elinde birer mavi elma var! Bakıyorum. Senin elinde kırmızı elma mı var? Cesaret edip evet demeyebilir. Herkesin elinde mavi elma varken, kırmızı elma yenir mi? Yani bu kadar insanın içinde o kırmızı elmayı alıp yemekten çekinecektir. Belki gizli gizli çantasına bile koymaya çalışacaktır. Çünkü bu mavi elmayı kutsayıp, büyütüp, çoğaltırken, kırmızı elmayı yalnızlaştırıyorum, küçültüyorum, değerini düşürüyorum. Bu noktada detaya girmeyeceğim, ama Elisabeth Noelle Neumann'ın "suskunluk sarmalı teorisine" bir göz atmanızı isterim.

5. Teknik:

Bakın sizin için neler hazırlıyorum? Sepette bir sürü kırmızı elma var. Ama Marilyn Monroe'nun tercihi mavi elmadır. "Kim bilir belki de, güzelliğini bile mavi elmaya borçludur" dediğimde mavi elma ile güzelliği ve şöhreti ilişkilendiriyorum. Bu kimi zaman bir otorite de olabilir. Bilim adamlarına mavi elmanın faydalarından bahsettiriyorum! Mavi elma iyidir, faziletlidir, sağlıklıdır, faydalıdır diye! Tâbi bütün bunların hepsi yalandır. Onun için bazı televizyon kanallarında mavi elmayı tartıştığımda, aslında olmayan bir şeyin yani yalanı, dolanı, sanki gerçekmiş gibi size algılatmayı başarıyorum.

6. Teknik:

Evet senaryosunu ben yazdım. Hikaye şöyle başlar. Michelle Pfeiffer, elinde bir mavi elma, tam onu ısırırken, kafeye giren Bruce Willis'le göz göze gelir. Ve bütün hikaye o ilk bakıştan sonra başlar, dedim. Ve şimdi çoğunuz o aşk hikayesini merak eder oldunuz. Bir süre sonra mavi elmayı ölümsüz aşkın sembolü olarak kabul etmeye başlayabilirsiniz. Yani hikayeyi kullan! Hikayenin gücüne inan! Sadece mavi elmayla ilgili hikaye anlatma! Kırmızı elmayı kötüleyen hikayeler de anlat. Bak! Bu kırmızı elma var ya, bu kırmızı elma! Ta Adem'le Havva'dan beri tüm kötülüklerin, tüm günahların anasıdır. Bu arada parantez açıyorum. Nasıl kullanıyorum deyimi? "Kötülüklerin anası' kötülüklerin babası" demiyorum. Hikayede de kırmızı elma yiyen de Adem'e yediren de Havva'dır. Yani Âdem'in hiçbir suçu yoktur! Aldatıldı!

7. Teknik:

En sonucusu ama daha az önemlisi değil, belki hepsinden daha önemli.

Tüm teknikleri tekrar et, tekrar et, tekrar et. Riski yönet! Yeniden tanımla, yeniden etiketle, büyüt, çoğalt otoriteyle, şöhretle ilişkilendir. Hikaye anlat, rakibini kötüle! Ve bütün bunları sürekli olarak tekrar et.

Yine Goebbels'in o ünlü sözü: Kitleleri yönlendirmek ve etkilemek istiyorsanız, ortaya kocaman bir yalan atın. Ama çok büyük bir yalan olsun.

İkinci kriter: Çok basit bir yalan olsun. Sonrasında bu basit ve çok küçük yalanı sürekli olarak tekrar et ve ardından kitlelerin o yalanı nasıl gerçekmiş gibi kucakladıklarını otur seyret. Bunları niçin söylüyorum?

Sonuç: Aslında mavi elma yok, o koca bir yalan, tamamıyla beyin yıkama, manipülasyon ve kara propagandanın bir eseridir. O yüzden lütfen, ama lütfen, zaman zaman da olsa algılarımızı sorgulayalım, aldanmayalım birini de aldatmayalım. Algı sihirbazlarına kanmayalım ve ne olursa olsun, her fırsatta, her daim gerçeğin peşinde olalım. Bilgi çağında bilgiye ulaşmak kolaydır. Ama gerçek bilgiye ulaşmak zordur. Neredeyse onu bulmaya çalışalım. Köşede ise arayalım bulalım. İyi haber: İnanın gelecek daha iyi, daha güzel, daha sağlıklı, daha lezzetli ve en önemlisi bâki olandır. Dün vardı, bugün var, yarın da var olmaya devam edecektir. Dolayısıyla yolunuz, iletişiminiz ve algınız açık olsun.”

(Sedef Kabaş'ın Anlatımından)

Suskunluk Sarmalı Teorisi

Suskunluk sarmalı, bireyin/kişilerin toplum tarafından kabul görmek için kendi düşüncelerini bir kenara bırakıp suskunluğa bürünmesidir. Toplumda güçlü olan görüşler ana akım kitle iletişim araçlarıyla sıkça beslendiği için çoğu birey içinde bulunduğu durumu sağlıklı şekilde değerlendirememekte ve “korku” güdüsüyle içinde bulunduğu koşullara tepkisizleşmektedir. Suskunluk sarmalı kavramına en uygun örnek belki de Hitler'in yaptığı iletişim çalışmalarının sonucunda iktidara gelmesi ve bu süreçten sonra yaşanan olgulardır. Hitler, yoğun propaganda ve diğer kitle iletişim çalışmalarıyla birlikte toplumun büyük kısmı üzerinde etkili olmuş ve kitleleri peşinden sürüklemeyi başarmıştır. Dünya tarihi açısından pek çok dramatik vakaya imza atan Hitler'in bu kadar güçlü olmasına

ve toplum tarafından sorgulanmamasına yol açan durum suskunluk sarmalıdır. Hitler elindeki tüm “fiziki” ve “iletişim” gücünü kullanarak toplum üzerinde kendi egemen görüşünü sağlamıştır. Hitler gibi düşünmeyen veya ona muhalefet etmek isteyen kişiler ise ya büyük cezalar ya da toplumdan dışlanma korkusu ile suskunluk sarmalının içine sürüklenmiştir. Bu örnek tabii ki demokrasinin olmadığı toplumları yansıtsa da suskunluk sarmalı yine de hayatımızın içinde etkisini farklı boyutlarda göstermeye devam etmektedir.(mahalle baskısı, aile baskısı vs.)

Birey ne zamanki kendi görüşlerinin kitle iletişim araçları tarafından dile getirildiğini görürse, kendi düşüncelerini dile getirebilmek için daha cesur davranabilmekte ve suskunluk sarmalının içinden çıkabilmektedir. Bu nedenle demokratik ve modern toplumların en önemli argümanlarından olan “muhalefet/eleştirel bakış açısı” toplumun suskunluk sarmalına girmesini engellemeye ve demokratik zemini korumaya katkı sağlamaktadır.

İBADET NEDİR?

Yüce Allah tarafından indirilen ve Resuller tarafından insanlara tebliğ edilen vahyin tek indiriliş sebebi ibadettir. (Hud- 1,2, 26; Yusuf- 40; İsrâ-23; Yasin 60; Fussilet 14; Ahkaf-21) Tüm Resullerin kavimlerine tebliğ ettikleri ilke yalnız Allah'a ibadet etmek olmuştur. (Araf-59, 65, 73, 85; Hud-50, 61, 84; Müminun-23, 32) Kur'an'ın dininde ve dilinde ibadet, atalardan ezberlenmiş ve alışılmış, insanın hayatında olumlu hiçbir etkiye sahip olmayan, belli bazı ritüelleri yapmak değildir. Yüce Allah'ın tüm Nebilere vahyettiği ve Resul misyonuyla ilan ettikleri ilkelerin hepsine birden ibadet denilmektedir. Yani yüce Allah'ın emir ve yasakları arasında ibadet, tüm salih amelleri içine alan çatı katını temsil etmektedir. Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kitaba iman edilmediği sürece yani ihlas elde edildikten sonra yalnız Allah'a yani Kur'an'a teslim (İslam) olunduktan sonra insanların yaptıkları her güzel amel ibadet kategorisine girer. Dolayısıyla bütün meşru işler ve güzel amellerin hepsi ibadet hükmüne geçer. İnsan her an Rabbi olan yüce Allah ile beraberdir. Geleneksel dinde ibadet denilince insanların aklına sadece namaz, hac, salavat ve umre geliyor. Halbuki insan sürekli olarak ibadet halindedir. Hayatın amacı ve gayesi ibadettir. İnsan yüce Allah'tan bir an bile ayrı kalmaz. "O gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra arşın üzerine (kudretiyle) istiva edendir. Yere gireni ve ondan çıkanı yani gökten ineni ve oraya yükseleni bilen yani

nerede olursanız olun O sizinle beraber olandır yani Allah yaptıklarınızı görendir. Göklerin ve yerin mülkü onundur yani bütün işler ancak ona döndürülür.” (Hadid-4, 5)

“Göklerde ve yerde olanları Allah’ın bildiğini görmüyor musun? Üç kişinin gizli konuştuğu yerde dördüncüsü mutlaka O’dur. Beş kişinin gizli konuştuğu yerde altıncısı mutlaka O’dur. Yani bunlardan az veya çok olsunlar ve nerede bulunurlarsa bulunsunlar mutlaka O, onlarla beraberdir. Sonra kıyamet günü onlara yaptıklarını haber verecektir. Doğrusu Allah her şeyi bilendir.” (Mücadele-7) İbadet fiziksel olarak yapılan bir şey değildir. Asıl ibadet zihinsel bir olaydır. Kişi gönül ve zihinle Allah’a teslim olmadıktan sonra ona ibadet etmiş sayılmaz. Din ve hüküm olarak Kuran’dan başka kitaplara iman edenler, Allah’a değil, ibadetleri kitaplarına iman ettikleri kişilerdir. Bütün vahiy’lerin indiriliş amacı ibadettir. Vahyin önderliğinde Resullerin ilk emri ibadettir. Yani Allah’tan başkasına kulluk yapmamalarıdır.

Mesela: Tarikatçıların namazı Allah’a ibadet mi oluyor? Veya Süleymancıların ibadetleri yüce Allah’a mı gidiyor? Sürekli olarak Risale-i Nur okuyan, indirilmiş kutsal bir kitap olarak ona iman eden nurcular Allah’a ibadet mi ediyorlar? İbadet, vahiy ile ilgili bir durumdur. İbadet, teslim, iman, ihlas ve bilinç ile ilgili bir durumdur. Muhlis ve Muttaki olmayanın ibadeti yoktur. Yani din ve hüküm olarak Kur’an’ı tek kaynak kabul etmeyenlerin ibadeti tâbi oldukları tağut ve şeytanlar içindir. Allah’ın kitabı yerine Buhari’nin ve Küleyni’nin çöpten topladıkları ile besleneceksin sonra namaz ve ibadetin Allah’a olacak öyle mi? Kime iman ederseniz, ona ibadet edersiniz. Yani kimin sözleri ve emirleri gönlünüzde taht kurmuşsa, kulluğunuz onadır. Şeyhe iman eden Allah’a ibadet edemez.

Mezhebe bağlı olanın ibadeti Allah’a olamaz. İsa (a.s) ın dediği gibi, “İnsan aynı anda hem krala hemde Allah’a hizmet edemez.” Kur’an’dan yüz çeviren ibadet diye bir şey yapmamıştır. Muhammed bin İdris, Ahmed bin Hanbel, Numan bin Sabit ve Mâlik bin Enes’in mezhebine tâbi olanlar Allah’a ulaşamazlar. Ben Hristiyanım, Yahu-

diyim, Şiiyim, Sünniyim diyenlerin ibadeti İslam olamaz. Hayatın hepsi ibadettir yeni hayat ibadetten ibarettir. Bütün bu gerçeklerden sonra şimdi biz Şii ve Sünni dine adamlarına ne diyelim? Daha ibadetin hangi anlama gelmeden üç beş ritüele ümmeti mahkum ederek, Kur'an'da var olan yüzlerce emir ve yasağın farkında bile olmamışlar.

Mesela; Kur'an'da var olan yüzlerce ibadetten birkaçı şöyledir.

“Şirk koşturmak...” (Bakara- 96, 105, 135, 221; Âli İmran- 64, 67, 95, 151, 186; Nisa-12, 36, 48, 116- Mâide-72, 82, En'am-14, 19, 22, 23, 41,64, 78, 79, 80, 81, 88, 94, 100, 106, 107, 121, 136, 137, 139, 148, 151, 161; Araf- 33, 173, 190, 191, 195; Tevbe-1, 3, 4, 5,6, 7,17, 28, 31, 33, 36, 113; Yunus- 18, 28, 34, 35, 66, 71, 105; Hud-54; Yusuf- 38, 106, 108; Râ'd- 16, 33, 36, İbrahim-22; Hicr- 53, 94, Nahl- 1, 3, 27, 35, 54, 86, 120, 123; Kehf- 26, 38, 42, 52, 110; Hac- 17, 26, 31; Müminun- 59, 92; Nur- 3, 35, Neml- 59, 63; Kasas-62, 64, 68, 74, 87; Ankebut- 8, 65; Rum-13, 28, 31, 33, 35, 40, 42; Lokman- 13,15; Ahzab- 73; Sebe-22, 27; Fatır- 14, 40; Zümer- 29, 65, 67; Mümin- 12, 42, 73, 84; Fussilet- 6,47; Şura- 13, 21; Ahkaf- 4,6; Tur- 43; Haşr- 23; Mümtehine- 12; Saf- 9; Kalem- 41; Cin- 2, 20; Beyyine- 1,6)

“Sadece Allah'tan indirilene iman etmek...” (Bakara- 43, 135)

“Salatı ikâme etmek...” (Bakara-43) “Hakka batılı giydirmemek...” (Bakara-42)

“Allah'tan başkasına kulluk yapmamak, anne babaya, akrabaya, yetimlere ve miskinlere güzellik yapmak, insanlarla konuşurken güzel konuşmak...” (Bakara- 83)

“Sadece Allah'tan gelen ilme tabi olmak...” (Bakara- 120)

“İbrahim'in Nübüvvet makamından destek almak...” (Bakara-125)

“Çocuklara tevhidî miras olarak bırakmak...” (Bakara-133)

“Allah'ın huzuruna sadece ona teslim olarak çıkmak yani Müslüman olarak vefat etmek. (Bakara-132; Âli İmran-102)

“Allah’ın tevhid ve İslam boyasıyla boyanmak...” (Bakara- 138)

“Resuller arasında ayırım yapmamak...” (Bakara- 136, 285)

“Allah’a, ahiret gününe, meleklerle, kitaplara ve Nebilere iman etmek, akrabaya, yetimlere, miskinlere, yol evlatlarına, isteyenlere ve özgürlükleri için mücadele edenlere sevdiği maldan vermek, ahidlere vefa göstermek, zor durumlarda sabretmek...” (Bakara- 177)

“Ana-babaya, akrabaya, yetimlere, miskinlere ve yol evlatlarına infakta bulunmak...” (Bakara- 215)

“Allah için karz-ı hasen’de yani güzel bir borç vermek...” (Bakara-245)

“Gece gündüz, gizli açık infak etmek...” (Bakara- 274)

“Riba’dan (tefecilerden) kaçınmak...” (Bakara- 275)

“Sadece indirilen vahye yani yalnız Resule tabi olmak...” (Âli İmran-53) “İbrahim (a.s) ve Muhammed (a.s) ın Yahudi, Hristiyan, Şii ve Sünni olmadıklarına iman etmek yani onların hanif Müslüman olduklarını bilmek...” (Âli İmran- 67)

“Nebileri rab edinmemek...” (Âli İmran- 80; Tevbe-31)

“Allah’ın indirdiği İslam dininden başkasını aramamak...” (Âli İmran- 85)

“Sevilen mallardan infak yapmak...” (Âli İmran- 92)

“Marufu emredip münkerden nehyetmek yani hayırlarda yarışmak...” (Âli İmran- 114)

“Bollukta ve darlıkta infak etmek, öfkeyi yutmak yani insanları affetmek...” (Âli İmran- 134)

“Kafirlere itaat etmemek...” (Âli İmran-149; Ahzab-1)

“İnsanların korkutmalarına karşı,” Allah bize yeter o ne güzel vekildir.” demek” (Âli İmran- 173)

“Allah’ın faziletinden verdiklerinde cimri olmamak...” (Âli İmran-180)

“Müşriklerin sözlerine karşı sabırlı olmak...” (Âli İmran-186)

“Allah’ın âyetlerini açıklamak yani insanlara duyurmak, onları gizlememek, Allah’ın âyetlerini maddi çıkar için satmamak...” (Âli İmran-187)

“İnsanların övgüsünden kaçınmak...” (Âli İmran- 188)

“Göklerin ve yerin yaratılması üzerinde tefekkür edip, sürekli olarak Allah’a dua etmek...” (Âli İmran- 190, 191, 192, 193, 194)

Kafirlerin ellerinde bulunan maddi imkanlara göz dikmemek...” (Âli İmran- 196)

“Bilinç sahibi olmak...” (Âli İmran-198)

“İnsanların mallarından uzak durmak...” (Nisa-39)

“Büyük günahlardan uzak durmak...” (Nisa-31)

“Şirk koşmamak yani sadece Allah’a ibadet etmek, ana babaya, akrabaya, yetimlere ve miskinlere, yakın komşuya, uzak komşuya, yakın dosta, yol evlatlarına, himaye altında olanlara güzellik yapmak...” (Nisa-36)

“İnsanları cimriliğe teşvik etmemek yeni Allah’ın verdiklerini gizlememek...” (Nisa-37)

“İnfakı gösteriş amaçlı yapmamak...” (Nisa-68)

“Allah’ın verdiği rızıktan infak etmek...” (Nisa-39)

“Resul olan Kur’an’a isyan etmemek...” (Nisa-38)

“Şirk koşmamak...” (Nisa- 48,116)

“Emaneti ehline vermek...” (Nisa- 58) “İnsanları Allah’ın yolundan yani Kur’an’dan engelleyen din adamlarına iman etmemek...” (Nisa-60)

“Yani hüküm olarak Allah’ın kitabından başka kitaba iman etmemek...” (Nisa- 61) “Dinde hakem olarak sadece Resul olan Kur’an’a gitmek...” (Nisa- 65)

- “Mazlumlara için Allah yolunda savaşmak...” (Nisa- 75)
- “Âhiretin yanında dünya menfaatinin azlığına kanmamak...” (Nisa-77)
- “Dinde sadece Resule itaat etmek...” (Nisa-80)
- “Güzel bir temenni ile karşılaşınca daha güzeliyle mukabele etmek...” (Nisa-86)
- “Kıyamet günü Allah’ın manevi huzurunda toplanılacağına iman etmek...”(Nisa-86)”
- Allah’ın sözünden daha doğru bir söz olmadığına iman etmek...” (Nisa-87, 122)
- “Hata olması dışında insanın canına kıymamak...” (Nisa-92)
- “Empati yapmak...” (Nisa-94)
- “Özgürlük bulunmayan yerden hicret etmek...” (Nisa- 97)
- “Allah’a istiğfar etmek...” (Nisa- 106-110)
- “Sadaka vermeye teşvik etmek, maruf’u emretmek, insanların arasını ıslah etmek...” (Nisa-114)
- “Salih amellerde bulunmak...” (Nisa-122)
- “Kendimiz Ana-baba ve akrabamız aleyhinde de olsa adaletten ayrılmamak...” (Nisa- 135; Maide 8)
- “Kâfirleri veli edinmemek...” (Nisa-139, 144)
- “Tevbe etmek yani kendimizi ıslah etmek sadece Allah’a (kitabına) sarılmak yani dini Allah özel kılmak...” (Nisa-146)
- “Zulme ve haksızlığa uğrama dışında kötü söz söylememek...” (Nisa- 148)
- “Allah ile Resullerini birbirinden ayırmamak yani Resuller hakkında bilgi için sadece Kur’an’a müracaat etmek...” (Nisa-150, 151, 152)

“Dinde sapıtmamanın tek yolunun Kur’an olduğuna iman etmek...” (Nisa- 176)

“Erdemlilik ve takvada yardımlaşmak, günah ve düşmanlıkta yardımlaşmamak...” (Mâide- 2)

“Daha Resul (a.s) hayatta iken, dinin Allah tarafından tamamlandığına iman etmek...” (Mâide-3)

“Salatı ikame etmek, zekata gelmek (arınmak) Resullere iman etmek, Allah için güzel bir borç vermek...” (Mâide-12)

“İnsanları karanlıklardan aydınlığa Kuran’dan başka hiçbir şeyin çıkarmayacağına iman etmek...” (Mâide- 15, 16)

“Kötülüklerle karşı iyilikle mukabele etmek...” (Mâide- 28)

“Allah’a ulaştırıcı amelleri aramak...” (Maide-35)

“Yahudi ve Hristiyan devlet ve din adamlarını veli edinmemek...” (Mâide- 51)

“Dini oyun ve eğlence edinenleri veli edinmemek...” (Maide-57)

“İnsanları haram yemekten ve kötü söz söylemekten engellemek...” (Maide-63)

“İndirilen vahyi tebliğ etmek...” (Mâide- 67)

“Kötülüklerden vazgeçirmeye çalışmak...” (Mâide- 79)

“Allah’ın helal kıldığı ziyneti ve temiz yiyecekleri haram kılmamak...” (Mâide- 87; Âraf-32)

“Dinde sadece Allah’a yani Resule itaat etmek...” (Mâide- 92)

“Ataların dininden uzaklaşmak yani sadece Allah’ın indirdiğine iman etmek...” (Mâide- 104)

“Allah hakkında gerçeklerden yani haktan başka bir şey konuşmamak...” (Âraf-105; Mâide- 116 117)

“Dinde Allah’tan başka veli edinmemek...” (En’am- 14)

“Müşriklerin yalanlamalarına karşı sabırlı olmak...” (En’am- 34)

“Son vahiy’le birlikte mucizelere iman etmemek...” (En’am- 35)

“Âhirette şefaate iman etmemek...” (En’am- 51)

“Zenginlerle fakirler arasında eşit muamele etmek...” (En’am- 52, 53, 54)

“En büyük ibadet şirk koşmamaktır...” (En’am- 56; Kehf- 110; Fussilet-6; Lokman-13)

“Din olarak Allah’ın yanında, ötesinde, astında başka bir güç ve otorite kabul etmemek...” (En’am- 79)

Dinden konuşurken İbrahim (a.s) gibi delilli konuşmak...” (En’am-83)

“İmana zulüm (hadis- ictihad- mezhep) karıştırmamak...” (En’am-82)

“Sadece Nebi ve Resullerin vahiy ve tevhid yoluna iktida etmek...” (En’am- 90)

“Allah’ı hakkıyla takdir etmek yani din ve hüküm olarak sadece vahiy ile yetinmek...” (En’am- 91)

“Sadece Kur’an’a iman etme yani salatı muhafaza etme...” (En’am- 92)

“Sadece vahye tabi olmak...” En’am-106; Yunus-15, 109; Ahkaf- 9; Ahzab-1,2) “Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka bir kitab’ı hakem etmemek...” (En’am- 114)

“Dini fırka ve mezheplere bölmeme” (En’am-159; Rum-31-32)

“Sadece Rabbimizden indirilene tâbi olma...” (Âraf- 3; En’am- 153, 155)

“Allah’ın yanında ötesinde şeytanın süret almış yani şeytanın ete kemiğe bürünmüş hali olan din adamlarını evliya edinmemek...” (Âraf-30)

“Sadece Allah Resullerinin hakkı getirdiklerine iman etmek...”
(Âraf-43)

“Kur’an’ın bir ilim ve sistem üzerine detaylandırılmış olarak
indiğine iman etmek...” (Âraf- 52)

“Yerde fesad çıkarmamak...” (Âraf-56,85)

“Kur’an okunduğu zaman onu dinlemek...” (Âraf-204)

“İnsanın kendi nefsinde sabah akşam Rabbini anması...” (Âraf-
206)

“Sadece Allah ve Resulüne itaat etme...”

(Enfal-1; Âli İmran- 32,50,132; Nisa-59; Maide- 92; Enfal-20,46;
Tâhâ- 90; Nur-54,56; Şuara-108, 110, 126, 131, 144,150,160, 179; Zuh-
ruf-63; Muhammed-33; Mücadele-13; Teğâbun-12, 16; Nuh-3)

“Güzel ahlak sahibi olmak...” (Bakara-58, 195; Âli İmran-134,
148; Maide-13, 85, 93; En’am- 84; Araf- 56; 161; Tevbe- 120; Hud-115;
Yusuf- 22, 36, 56, 78, 90; Hac- 37; Kasas- 14; Ankebut-69; Lokman-3;
Saffat- 80, 105, 110,121,131; Zümer- 34, 58; Ahkâf-12; Zariyat- 16;
Mürselât- 44; Neml-11; Ahzab- 29; Şura-13)

“Ana babaya, akrabaya güzellik yapmak...” (Bakara-83; Nisa- 36;
Enam-151; Nahl-90; İsrâ-23; Ahkâf-15; Ankebut- 8)

Allah’a güzel bir borç vermek...” (Bakara- 245; Maide- 12;
Hadid- 11, 18; Teğâbun-17; Müzzemmil-20)

“İnfak etmek...” (Bakara- 3, 195, 215, 219, 254, 261, 262, 265,
267, 270, 272, 273, 274; Âli İmran- 17, 92, 117, 134; Nisa- 34, 38, 39;
Enfal- 36, 60; Tevbe- 91, 92, 99, 121; Râ’d- 22; İbrahim- 31; Nahl-75;
Kehf- 42; Hac- 35; Furkan 67; Kasas- 54; Secde 16; Sebe- 39; Fatır-29;
Yasin- 47; Şura-38; Muhammed- 38; Hadid-7, 10; Mümtehine- 10, 11;
Munafikun- 7, 10; Teğâbun-16; Talak- 6, 7)

“Salih amellerde bulunmak...” (Bakara- 25, 82, 277; Âli İmran-
57; Nisa-57, 122, 124, 173; Mahide- 9,93; Âraf-42; Yunus- 4, 9; Hud-
11, 23; Râ’d- 29; İbrahim-23; İsrâ- 9; Kehf- 2, 30, 107; Meryem- 96;

Tâhâ- 75, 112; Enbiya-94; Hac- 14, 23, 50,56; Nur- 55; Şuara-227; Ankebut-7,9, 58; Rum- 15, 45; Lokman- 8; Secde- 19; Sebe- 4; Fatır-7; Sâd- 24, 28, Mümin- 58; Fussilet- 8; Şura- 22, 23, 26; Câsiye- 21, 30; Muhammed-2,12; Fetih- 29; Talâk-11; İnşikak-25; Buruc-11; Tin-6; Beyyine-7; Asr-3)

“Salihât (onarıcı olmak)” (Nisa- 34; Kehf- 46; Meryem- 76)

“Allah’a yalan yere iftira etmemek...” (En’am- 21,93, 144, 157; Âraf- 37; Yunus- 17; Hud- 18; Kehf- 15, 57; Ankebut- 68; Zümer-32; Saf- 7)

“Vahiy ile istikamet sahibi olmak yani zalimlere meyletmemek...”Hud- 112, 113; Şura-15)

“Sabretmek (dayanıklılık olmak)” (Âraf- 128; Enfal- 46; Yunus- 109; Hud-49,115; Nahl- 127; Kehf-28; Lokman-17; Tur-48; Müzzemmil-10; Ali İmran-200; Araf-87; Taha-130; Rum-60; Sâd- 17; Mümin- 55,77; Ahkâf- 35; Kâf- 39; Kalem-48; Meâric- 5; Müddessir- 7; İnsan- 24)

Allah’ın dununda (yanında- birisinde- altında) ibadet edilecek ve davası güdülecek bir şeyin olmadığına iman etmek...” (En’am- 40, 41 63 Âraf-37, 193, 194, 197,198; İsrâ- 67, 110; Meryem- 48; Hac- 73; Şuara- 72; Fatır- 13, 14, 40; Saffat- 125; Zümer- 38; Mümin- 40, 42, 43, 66; Şura- 13; Ahkâf- 4; Cin-18; Bakara- 23, 83, 107, 165,166, 167; Âli İmran- 64, 79; Nisa- 117,119; Maide- 76, 116; En’am- 51, 56, 70; Âraf- 3, 30, 37, 194,197; Tevbe- 31; Yunus- 18,66, 104,106, Hud- 20, 101, 109, 113; Yusuf- 40; Rad- 14,16; İbrahim- 10;Nahl- 20, 35,73, 86; İsrâ- 56; Kehf- 14, 15, 16, 26, 27, 102; Meryem- 48, 49, 81; Enbiya- 24,25, 29, 43, 66, 67, 98; Hac- 12, 62, 71, 73; Furkan- 3, 17, 55; Şuara- 70, 75, 92, 93; Neml- 24, 43; Ankebut- 17, 25, 41; Lokman- 30; Sebe- 22; Fâtır- 13, 40; Yasin- 23,61, 74; Saffat- 22, 23, 85, 86, 95; Zümer-3,15, 38, 43, 45; Mümin-20, 66, 74; Şura- 6, 9 46; Zuhruf- 26, 36, 37, 45; Ahkâf- 4, 32; Kafirun suresi

“Allah ile beraber başka evliya ve ilâhlar edinmemek...” (En’am- 19; Hicr- 96; İsrâ- 22, 39; Müminun-117; Furkan- 68; Şuara- 213; Neml- 60, 61, 62, 63, 64; Kasas- 88; Kaf-26; Zâriyât- 51; Cin-18)

“O’ndan başka ilah yok...” (Âraf- 59, 65, 73, 85; Hud-50, 61,84; Müminun-23, 32)

“Münafıkların mallarına imrenmemek...” (Tevbe-55, 85)

“Müminlere zarar veren, hakkı inkar eden, müminlerin arasına ayrılık sokan ve Allah Resulüne (Kur’an’a) karşı savaşanların mes-citlerinde durmamak...” (Tevbe-107, 108)

“Marufu emredip, kötülüklerden engellemek...” (Tevbe-112)

“Aza çoğa bakmadan infak etmek...” (Tevbe-121)

“Allah bana yeter, O’dan başka ilah yoktur, ben sadece ona tevekkül ederim. O yüce arşın sahibidir.” demek. (Tevbe 129)

“Dünya hayatında Allah ve meleklerinden başka bir şefaatinin olmadığına iman etmek...” (Yunus-3, 18; Necm-26)”

Âhirette ise hiç bir şefaate iman etmemek... “ (Bakara- 48, 123 254)

“Din olarak vahiy’den başka bütün yolların sapkınlık oldukla-rına iman etmek..” (Yunus-32, 33, 34, 35)

“Kur’an ahlak ve ilminin, hidayet ve rahmetinin dünya malın-dan daha hayırlı olduğuna iman etmek...” (Yunus-57,58)

“Hidayet ve sapkınlığın ancak hak olan Kur’an’la belli olacağına iman etmek...” (Yunus-108)

“Haram olan cana kıymamak...” (İsra- 33)

“Yetimin malına kötü niyetle yaklaşmamak...” “Ahde vefa gös-termek...” (İsra- 34)

“Ölçü ve tartıda dürüst olmak...” (İsra- 35)

“Hakkında bilgi bulunmayan şeyin peşine düşmemek...” (İsra- 36)

“Kibir ve gururdan kaçınmak...” (İsra- 37)

“Devlet malına el uzatmamak, yolsuzluk yapmamak...” (Âli İmran- 161)

“Allah ve Resulüne ihanet etmemek...” (Enfal-27)

“Din namına insanlara vahiy’den başka bir şey anlatmamak...”
(İsra- 73, 74, 75; Yunus- 15)

Nebi ve Resullerin insanları sadece Allah tarafından indirilen vahiy’le uyardıklarına iman etmek... “ Enbiya -45; Kaf-45)

“Din olarak Kur’an’ın yeterli olduğuna iman etmek...” (Maide-3; Ankebut 50-51; Mâide- 101)

“İnsanların sadece vahiy’den sorumlu olduklarına iman etmek...” (Zuhruf- 44)

“Zina’ya yaklaşmamak...” (İsra- 32; Furkan- 68)

“Dini Allah’a özel kılmak...” (Zümer-2, 3, 11, 12, 13, 14; Mümin-14; Beyyine-5; Nisa-145,146)

Sonuç olarak:

İbadet: İnanç, fikir ve zihinle ilgili bir olaydır. İnsanların yüce Allah’a bağlantıları iman, takva, sevgi, ihsan, ibadet, zihin ve eğitimle ilgilidir. Hiç kimse namaz kılmakla Rabbi ile bağlantı kuramaz ve kuramamıştır. Yüce Allah ile namaz kılanların arasında uzun bir mesafe vardır. Namaz hiç bir zaman insanları Kur’an’a yakınlılaştırmamış tam aksine namaza en çok kulluk edenler tarikatçı ve cemaatçi hurafeciler olmuştur.

İbadet hiç bir zaman Allah ile bağlantıyı koparmamak, sürekli olarak yüce Allah’ın gözetimi altında olduğumuzun şuurunda olmaktır. Küfürde böyledir. Küfür ve şirk ehli sürekli olarak dinlerini anlatır onun faziletini ve üstünlüğünü savunurlar. Nurcular Said Nursi’yi, tarikatçılar şeyhlerini, cemaatçiler efendilerini, siyasal dinciler liderlerini, Şia ve Ehli Sünnet hadis ve muhaddislerini anlatırlar. İşte bu yaşam tarzının ve inanç sisteminin Kur’an’daki adı ibadet oluyor.

İbadet sürekli olan, hiç kesilmeyen, insandan ayrılmayan, gece gündüz onunla olan bir inançtır. Yani namaz ibadet değildir. Onun için yaratılışın tek amacı ibadettir (Zâriyat-56)

İşte bundan dolayı vahyin ve Resullerin yegane gönderiliş amaçları da ibadettir. (Hud-1,2, 26; Yusuf-40; İsra-23; Yasin-60; Fus-silet-14; Ahkâf-21) Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynak kabul etmeyen ve Allah yolunda infak edenlerin uykuları bile ibadet sayılır. Her an yüce Allah'ın gözetimi altında olduğunu bilmeyen, günde beş defa Allah'ın huzuruna çıktığına iman edenin ibadeti yoktur. Kısacası ibadet, kendine dert ettiğin şeydir. Kur'an'ı, İslamı, imanı ve ihlası dert ediniyorsan meşru daire içinde ne yaparsan yap senin ibadet hedefin Allah'tır.

Şiilik ve Sünniliği, cemaat ve tarikatı dert ediniyor ve onların davalarını güdüyorsan ibadet hedefin mezheplerdir. Eğer tek amacın mal- mülk yağma, zevk ve sefa, oyun ve eğlence ise, senin ibadet hedefin dünya hayatından başka bir şey değildir. Ömründe bir sefer hacca, bir kaç sefer umreye gitmen, yılda bir ay aç kalman, haftada bir kez cumaya katılman, günde beş kere camiye girmen hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Kur'an'ın gerçeklerini keşfetmenin en önemli şartı eski inanç ve fikirleri bırakmaktır. Farkındalığa giden yol korkularımızdan, şüphelerimizden, ön yargılarımızdan, zihnimizi işgal eden batıl hükümlerimizden teker teker kurtulmaktan, atalarımızdan miras kalan kavramları bir kenara bırakmaktan geçer.

Namaz Kılmayan Kafir Olur Mu?

1-) Enes bin Malik (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

“مَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ مُتَعَمِّدًا، فَقَدْ كَفَرَ جَهْرًا” “Kim, namazı kasten terk ederse andolsun ki, açıkça küfre girmiştir!” (Heysemi Mecmau'z-Zevaid 1/295, Taberanî Mucemu'l-Evsad, Tergîb ve Terhîb 1/524)

2-) Cabir (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

“إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ، وَبَيْنَ الشِّرْكِ، وَالْكَفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ” “Şüphesiz ki, kişi ile şirk ve küfür arasında, namazı terk etmek vardır!” (Müslim-82/134; Ebu Davud- 4678, Tirmizi 2752, İbni Mace- 1078)

3-) Abdullah ibni Mes'ud (r.a) şöyle dedi:

مَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ فَلَا دِينَ لَهُ “Kim namazı terk ederse, onun dini yoktur!” (Mervezi Ta’zimu Kadri’s-Salah- 936, 937, Tergîb ve Terhîb- 1/530)

4-) Abdullah bin Bureyde (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا، وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا، فَقَدْ كَفَرَ

“Bizimle onlar arasındaki ahit, namazdır. Kim, namazı terk ederse, muhakkak ki, küfre girmiş olur!” (Ahmed bin Hanbel-Müsned, 5/346; Tirmizi 2756; Nesei 462; İbni Mace- 1079; Hakim- 1079)

5-) Nebi (s.a.v) şöyle buyurdu:

أَنْ تَارَكَ الصَّلَاةَ كَافِرٌ “Namazı terk eden, kafirdir!” (İmam Munziri Tergîb ve Terhîb 1/530)

6-) Ömer bin el-Hattab (r.a) şöyle dedi:

لَا حَظَّ فِي الْإِسْلَامِ لِمَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ “Namazı terk eden kişinin, İslam’dan hiçbir nasibi yoktur!” (Malik Muvatta 1/51; İbni Ebi Şeybe İman- 103; Albânî İrvau’l-Ğalil Fi Tahrici Ehadisi Menari’s-Sebil- 209)

7-) Abdullah bin Şakik el-Ukayli (rahmetullâhi aleyh) şöyle dedi:

كَانَ أَصْحَابُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، لَا يَرَوْنَ شَيْئًا مِنَ الْأَعْمَالِ غَيْرَ الصَّلَاةِ “Muhammed (s.a.v)’in ashâbı, namazın dışında amellerden hiçbir şeyin terkini küfür olarak görmüyorlardı!” (Tirmizi- 2757; İmam Munziri et-Tergîb ve’t-Terhîb- 1/522)

Farz edelim ki bir insan, malını, mülkünü, varını yoğunu hatta tüm hayatını yüce Allah’ın yolunda harcadı.Yani açları doyurdu, evsizleri barındırdı, yetimleri korudu ve büyüttü. Dolayısıyla bu dünya hayatında hayırlı işler ve salih ameller haricinde hiçbir şey yapmadı. Bütün bu hayırlı hizmetleri ve salih amelleri yapan insan namaz kılan birisi değildir. Şii ve Sünni din adamlarının rivayetlerine göre bu kişi yaptığı bütün bu iyiliklere rağmen, amelleri boşa

giden ve sonsuza kadar cehennemde kalacak olan bir kafirdir.

Bu akıllı bir yol ve mantıklı bir inanç değildir.

Namaz Kılmayan Gerçekten Kafir midir?

Geleneksel din anlayışına göre namaz, dua ve ibadet amacıyla yapılan bir dizi ritüel ve sözlerden meydana gelmektedir. Yine geleneksel anlayışa göre namaz dinin direğidir. Allah katında en çok sevilen dolayısıyla en faziletli ameldir. Aynı zamanda her Müslümana farz olan bir ibadettir. Yine geleneksel anlayışa göre insanın ahirette ilk hesaba çekileceği amel namaz olacaktır. Yani bu geleneksel din adamlarına göre namaz kılmayan kafir olarak sabahlamıştır. Bu anlayışa itiraz Ediyoruz.

Namaz Nereden Geldi?

Hepimiz biliyoruz ki Kur'an'da hiçbir âyette namaz kılma şekli anılmamıştır. Kur'an'da namaz rekatlarından asla söz edilmez. Namazda okunan Kur'an ve dualarla ilgili hiçbir âyette açıklama yer almamaktadır. Yine Kur'an'da hiçbir âyette namaz vakitleri bulunmamaktadır. Peki o halde namaz nereden geldi? Din adamlarının ileri sürdükleri en önemli argüman şudur. Namaz bize atalarımızdan aktarılarak, yaşanarak ve yapılarak kuvvetli bir gelenek olarak geldi. Dolayısıyla yüzyıllar boyunca nesilden nesile aktarılarak en ufak bir değişikliğe uğramadan bugünkü haliyle bize ulaşmıştır. Bütün Şii ve Sünni din adamlarının zihninde var olan iman ve anlayış budur. Bu argümanın iki ana sorunu vardır. Birincisi, bu "gelenek" yani "biz sadece atalarımızın izinden gideriz." inanç ve argümanı müşriklerin inanç ve argümanıdır. Bu inanç ve argüman birçok âyette reddedilmektedir.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

"Onlara,(müşriklere) "Allah'ın indirdiğine uyun!" denildiğinde, "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)a uyarız!" derler. Peki ama, ataları akıllarını kullanmayan yani doğru yolu bulamayan kimseler olsalar da mı (onların yoluna uyacaklar)? (Bakara-170)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

“Onlara,(müşriklere) “Allah’ın indirdiğine (Kur’an’a) yani Resul’e gelin” denildiğinde onlar, “Babalarımızı üzerinde bulduğumuz din bize yeter” derler. Peki ya babaları bir şey bilmiyor yani doğru yolu bulamamış idiyse? (Maide- 104)

وَإِذَا قِيلَ لَهُم اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ

“Kendilerine, “Allah’ın indirdiğine uyun” denildiği zaman, “Hayır, biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız” derler. Şeytan, kendilerini cehennem azabına çağırıyor idiyse? (Lokman-21) Yani bu argüman, Kur’an’da Resulleri reddeden kör sapkınlar tarafından kullanıldı. Tevhid’in yerine din atalarının ayak izlerini takip etmeyi seçtiler. Dolayısıyla sadece babaların o yollarda yürüdüğünü gördükleri için din atalarının yollarını takip ettiler.

Tek sebep budur. Başka hiçbir sebep yoktur. Şii ve Sünni din adamları, namazı açıklamaya ve savunmaya çalışırken de aynı argümanı kullanıyorlar.

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُقْتَدُونَ

(Ey Resul!) “İşte böyle, biz senden önce hiçbir memlekete bir uyarıcı göndermedik ki, oranın şımarık zenginleri, “Şüphe yok ki biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk. Biz de elbette onların izlerinden gitmekteyiz” demiş olmasınlar.” (Zuhruf-23)

Evet hepimiz biliyoruz ki, sizin “namaz” diye çevirdiğiniz salât’ı Kur’an emrediyor. Ama nasıl kılınacağını, kaç defa kılınacağını ve vakitlerini açık olarak vermiyor. Bu çok önemlidir. Şu anda kıldığınız namaz şeklinin yegane kaynağı atalarınızdan intikal eden gelenektir. Yani din atalarınızın kitaplarıdır. Oysa din atalarınızın yolunun takip edilmesini teşvik eden tek bir ayet yoktur. Biz doğru yolda olduğumuza göre bu argümanı kullanma hakkımız var, ama

diğer dinlere mensup olanlar yanlış yolda oldukları için bu argümanı kullanamaz mı diyorsunuz? Aslında bu bahaneyi kimsenin kullanmasını canı gönülden arzu etmiyoruz. Ama her ihtimale karşı buna cevap vereceğiz. Eğer bir argüman veya mazereti kullanırsanız, rakiplerinize de aynı iddiayı veya mazereti kullanma hakkını vermiş olursunuz. Ve bu argüman, çoğu dindarın yüzyıllar boyunca kullandığı mazeretin aynısıdır. İşte size Kur'an'dan çok güzel bir örnek.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ قَالَهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

“Yahudiler, “Hıristiyanlar esaslı bir temel (din-yol) üzerinde değiller” dediler. Hıristiyanlar da, “Yahudiler esaslı bir temel (din-yol) üzerinde değiller” dediler. Oysa hepsi Kitab'ı tilavet ettikleri halde bunu diyorlar. (Kitab'ı) bilmeyen (ümmi) ler de tıpkı bunların söyledikleri gibi demişti. Artık onların aralarında uyuşmadıkları davada, kıyamet gününde hükmü Allah verecektir.” (Bakara-113)

Yani “Bizim atalarımız hidayet üzerinde idiler, ancak diğerleri sapkınlık üzerindedir” sözü, bütün dinlerde var olan bir argümandır. “Bizim atalarımız hayır ve hidayet üzerindedydiler, diğerlerinin yolları sapkındır” Sizi ve din atalarınızı herkesten ve onların babalarından daha hayırlı, haklı ve hidayet üzerinde kılan şey nedir? Basitçe ifade edersek: Sapkın dediğiniz insanlardan hiçbir farkınız yoktur. Çünkü onların kullandığı argümanların aynısını kullanıyorsunuz.

İkincisi: Bu gelenek argümanı sadece Şii ve Sünni din adamlarına özel değildir. Kör taklidi ve körü körüne itaati teşvik eden her dinde ve mezhepte mevcuttur. Hristiyan ayinleri ve duaları nereden geldi? Yahudilerin ritüel ve ibadetleri nereden geldi? Hepsi tevatürle yani din atalarından gelenek yoluyla kuşaktan kuşağa aktarılmıştır. Bütün bu din mensupları atalarından intikal eden geleneğin izinden giderler.

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا

أَبَاءَنَا عَلَى أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَى آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ

“İşte böyle, biz senden önce hiçbir memlekete bir uyarıcı göndermedik ki, oranın şımarık zenginleri, “Şüphe yok ki biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk. Biz de elbette onların izlerinden gitmekteyiz” demiş olmasınlar.” (Zuhruf-23)

Yani Şii ve Sünni din adamlarının kendi ibadet ve dinlerini savunurken kullandıkları argümanın aynısını kullanırlar. Peki sizin tevatürünüzü daha doğru yapan şey nedir? Yani babalarınızı ve din atalarınızı onların din atalarından daha doğru, daha inandırıcı ve daha “kutsal” yapan şey nedir? Siz, Hristiyan arkadaşınızı, sizin namazınızı kılmaya ikna etmek için gelenek argümanını kullandığınızda, o da kendi ibadetlerini savunmak için aynı argümanı kullandığında, sizin geleneğinizin onunkini gölgede bıraktığını ve daha doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?

“Hepimiz Hristiyanlığın muharref ve batıl, bizim dinimizin doğru olduğunu biliyoruz” diyenler için, ama arkadaşınız sizin ve inançlarınızın hakkında aynı inanca sahiptir. Yani Hristiyan din adamları kendilerinin doğru olduklarına ve geleneklerinin doğru olduklarına inanıyor ve sizin dininiz ve atalarınızın dininin yanlış olduğuna inanıyor. Yani sizin onun dini hakkında inandığınız şeylere, o da sizin dininiz hakkında aynı şeylere iman ediyor. Peki ikiniz de aynı argümanları kullanıyorsanız, arkadaşınızı nasıl ikna edeceksiniz? Dolayısıyla makul ve mantıklı argümanlar kullanmadığınız sürece, (her iki tarafın da kullanabileceği kör argümanlar dışında) arkadaşınızı hiçbir şekilde ikna etmeniz mümkün değildir. Her iki tarafta aynı argümanı kullandığında, tartışmaya hiçbir şeyi eklemeyiz ve sorun tamamen çıkmaza girer.

Demek istediğim şu ki: Namaz ve kılınışına dair tek deliliniz atalarınızın izinden giden gelenektir.

إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَى أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَى آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ ...

“...Şüphe yok ki biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk. Biz de elbette onların izlerinden gitmekteyiz.”

Halbuki bu gelenek ve tevatür argümanı, düşünmeyen, aklını başkalarına teslim eden birinin batıl bir davası ve kör taklitten başka bir şey değildir. Dolayısıyla eğer bu argüman sizin yaptığınız gibi, namaz kılmak için tek gerekçe ise, o zaman argümanınız yanlıştır ve rasyonel düşünen hiçbir insanı ikna etmeyecektir. Şunu söyleyenler vardır. Güya Nebi (a.s) şöyle buyurmuştur. “Benim namaz kıldığımı gördüğünüz gibi, sizde namaz kılın.” Varsayalım ki Nebi (a.s) a ilk muhatap olanlar onun nasıl namaz kıldığını görmüş ve onun gibi namaz kılmışlardır. Sonra bu namazı nesilden nesile aktarıp bugünkü şekliyle bize ulaştırmışlardır. Bu inanç diğer dinlere mensup olanların sahip olduğu bir inançtır. Onlar da tıpkı din atanlarının yüce Allah’a kulluk ettikleri gibi kulluk ettiklerine inanırlar.

Tekrar soruyorum. Sizin geleneğinizi onların geleneğinden daha doğru ve daha geçerli kılan nedir? Onların tevatür ve geleneklerinden şüphe ettiğinize göre bu genel olarak insanların dürüstlüğünden ve güvenilirliğinden şüphe ettiğiniz anlamına gelir. Peki neden kendi geleneğinizden değil de onların geleneklerinden şüphe ediyorsunuz? Aynen bir beşerin onlara ibadetlerini nasıl yapılacağını intikal ettirdiği gibi, Namazın nasıl kılınacağını size intikal ettiren bir beşer değil midir?

İkincisi: Biz Nebi (a.s) ın nasıl namaz kıldığını görmedik.

Dolayısıyla atalarının namazı doğru bir şekilde aktardıklarını iddia eden herkes, diğer dinlerin atalarının da kendi ibadetlerini doğru aktardıklarını varsaymak zorundadır. Buna göre diğer dinlerdeki geleneğin geçerliliğinden şüphe eden herkes, kendi geleneğinin geçerliliğinden de şüphe etmelidir.

Şunu söyleyenler olacaktır. Kur’an’da tevatür yani gelenek yoluyla aktarılmıştır. Yani eğer namazın kaynağından şüphe edersek, o zaman onlar da aynı kaynaktan oldukları için Kur’an’ın kaynağından da şüphe etmemiz gerekiyor.

Birinci Soru: Size tevatürü yoluyla aktarıldığı için mi Kur’an’a uyuyorsunuz? Yani din atalarınızdan geldiği için mi Kur’an’a

uyuyorsunuz? Yoksa Kur'an'ı hakkıyla okuyup, hidayet olduğunu, adaletini, özgürlüğünü, yaratılış yasalarının değişmezliğini, akıl ve mantığını tedebbür edip, hikmetini tezekkür ederek, kavramlar kombinasyonunu araştırarak, insan haklarına verdiği değeri kavrayarak, bağlam ve bütünlüğünü çözerek, ondan sonra ona uymaya mı karar verdiniz? Şii ve Sünni din adamları çifte bir standarta sahipler. Herkesten eleştirel ve rasyonel olmasını beklerken, kendilerine körü körüne itaat edilmesini beklerler. Başkalarının kendi geleneklerini, atalarının öğretilerini düşünmeden ve sorgulamadan terk etmelerini istiyorlar. İkinci olarak, bu bahaneyi kullanarak siz ne yapıyorsunuz?

Körü körüne atalarınızın öğretilerine boyun eğmemizi bekliyorsunuz. Bu bahaneyi kullanarak sırf sizin iddianız nesilden nesile aktarıldı diye akıl ve mantıktan ve her şeyden önemlisi Kur'an'dan vazgeçmemizi mi bekliyorsunuz? İncancınıza ve argümanınıza göre atalarınızdan aldığınız her şey otomatik olarak doğrudur, aksi halde Kur'an bile yanlıştır, batıldır öyle mi?

Bu çok saçma sapan bir inanç ve argümandır.

Biz bu inancı ve fikri sırf atalardan intikal ettiği için onu miras olarak almayız. Mantıklı, akılcı ve ikna edici olduğu için alırız. Devasa salat sistemini yok sayarak anlamsız bir ritüeli almanızın tek gerekçesi gelenek ve tevatür ise, o zaman “sapkın sapkın” dediğiniz gayri müslimlerden hatta müşriklerden ne farkınız kalır?

İkinci Argüman: Geleneksel namaz rastgeledir. Mezhep kaynaklarına göre her müslüman günde beş vakit namazı kılmalıdır. Tüm hareketleri, secdeleri, kıraatleriyle namaz kılınmalıdır. Birinci husus, birinci argümanda belirttiğimiz gibi, namazın kılınışı rek'at sayısı ve benzeri şeyleri destekleyen hiçbir delilin bulunmamasıdır. Yani yatsı namazının dört rek'at, akşamın üç rek'at olduğunu veya gelenek dışında beş vakit namaz kılındığına dair Kur'an'da hiçbir delil yoktur. Geleneksel namazı sadece miras olarak nesilden nesile atalarınızdan geldiği için kılan kişi taklitçidir, cahildir.

İkinci konu ise, bu sayıların anlamsız ve keyfi olmasıdır.

Rek'at sayısı hiçbir anlamı olmayan keyfi ve uydurma bir sayıdır. Aynı şekilde günlük namazların sayısı da hiçbir anlamı olmayan uydurma bir sayıdır. Mesela, bu sayılar farklı olsaydı veya namaz şeklinin ifası farklı olsaydı, hiç fark etmez. Çünkü ne olursa olsun Kur'an'dan uzaklaştırılan ümmi halk yine bunu bilinçsizce yapardı. Yani yatsı namazı beş rek'at olsaydı, fark etmezdi. Çünkü bu sayıyı körü körüne kabul eder ve savunurduk. Eğer akşam namazı üç yerine yedi rek'at olsaydı, sırf atalardan böyle geldi diye, akşam namazını üç rekat kılana kafir derdik. Eğer namaz, ayakta, rükusuz ve sadece secdeden ibaret olsaydı ne olursa olsun körü körünü kabul ederdik ve namaz esnasında ayağa kalkan veya eğilen herkesi tekfir ederdik. Namaz, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir biçimde olabilirdi ve rastgele bir sayı döngüsünden oluşabilirdi. Ve biz bunu sırf gelenek yoluyla atalarımızdan aktarıldığı için körü körünü kabul ederdik. Eğer biri size şunu sorarsa,

“Neden böyle namaz kılıyorsun? “Neden günde beş defa, neden günde on yedi rek'at?

Bu durumda ona verebilecek tek cevap şudur. “Annem- babam ve din adamları bana böyle yapmayı öğrettiler, ben de aynı şekilde yapıyorum. Bu uydurma ritüel ve sayıları savunabilecek hiçbir makul ve mantıklı bir argüman yoktur. Yani bu konunun kesinlikle insanları ikna etmekle alakası yoktur. Dolayısıyla bu körü körüne bir inanç ve körü körüne bir itaatle ilgilidir. Vakitleri ve rek'at sayısı sizin iddia ettiğiniz kadar önemliyse, neden her şeyi açıklayan (Nahl-89) Kur'an'da tek bir âyetle değinilmiyor. Yani ya Kur'an eksiktir ya da bu döngü ve hareketlerin dinle hiçbir ilgisi yoktur. Yani insanlar tarafından uydurulmuştur.

Üçüncü konu ise, bu uydurma ritüeller cennet ve cehennem arasında bir fark oldukları meselesidir. Yani rivayetlere göre atalardan intikal eden bir ritüeli yapmayanlar cehenneme gireceklerdir. Korkutarak ve tehdit ederek yapılan ibadetler kabul olur mu? Bir Yahudi'nin ibadeti, hareket ve ritüelleri bir Şii ve Sünninin namazından farklı olduğu için kabul edilemez mi? Bir Hristiyanın ibadeti,

hareket ve ritüelleri bir Şii ve Sünnî'nin namazından farklı olduğu için batıl mı oluyor?

Bütün Şii ve Sünnî din adamlarının aklına kazanan cevap şudur.

Evet, benim inançlarımı paylaşmayan, benim ibadetlerimi yerine getirmeyen herkes kafirdir ve sonsuza kadar cehennemde kalacaktır. Bu zihniyet son derece cahil, bencil, adaletsiz, mantıksız ve karanlık bir zihniyettir. Yani bir insanın iyiliği, eylemlerine ve insani ilişkilerine değil, birkaç uydurma ritüeli yapıp yapmamasına bağlıdır öyle mi? Şii ve Sünnî din adamlarına göre namazı bu şekilde ve bu kesin sayıda kılmayan kişi kafirdir. Bu kişi son derece adaletilik sahibi, merhametli, iyilik sever ve güzel ahlak sahibi olsa bile, bu ritüelleri yapmadığı için din adamlarının ittifakıyla sapkındır. Hatta bu kişi sizden bin kat daha üstün ve ahlaklı, topluma faydalı olsa bile, o hala kafirdir.

Çünkü büyük bir suç! İşlemiştir. Sizin gibi namaz kılmıyor. Bu inanca göre günde on yedi rek'at namaz kılan kişi, on yedi aç insanı doyuran bir kişiden daha hayırlı ve daha üstündür. Bu durum, Şii ve Sünnî dünyasında her türlü iyilik ve güzelliği, hayrı ve fazileti ihmal ederken, "iyiliklerini" ve Allah'a bağlılıklarını göstermek için kaç vakit namaz kıldıkları ve kaç rek'at kıldıklarıyla övünmelerine yol açtı. Yalnız bu değil, Şii ve Sünnîler sadece belli bir şekilde namaz kıldıkları için kendi kardeşlerine kıyasla ahlaki bir üstünlük duygusu işine giriyorlar. Son vahyin tarihinde pek çok Şii ve Sünnî din adamı, bu ritüelleri yaptıkları için kendilerini yüceltiyor, takvalı gösteriyor, bunları yapmayanları ise hakaret ediyor, aşağılayıp küçük düşürüyor. Kur'an, namazın nasıl kılındığından, her namazın kaç rekat olduğundan, günde kaç vakit kılındığından namazda ne okunacağından söz etmemiştir. Bu uydurma ritüelleri din adamları icat ettiler ve bu namazların nasıl kılınacağı ile ilgili yüzlerce, hatta binlerce kitap yazdılar. Diğer din mensupları da aynı şekilde kendi ritüellerini ve ibadetleri nasıl yapacakları konusunda devasa el kitapları ve kaynaklar yazmışlardır. Üçüncü argüman:

Namazın amacı nedir?

Neden namaz kılıyorsunuz?

Neden günde beş vakit namaz kılıyorsunuz?

Beklenen cevap şudur. “Allah’ın emrinlerine uymak, O’na itaat etmek yani O’na kulluk etmek ve O’na yakın olmak için namaz kılıyoruz. Bu hedeflere ulaşmak için namaz sırasında tam olarak ne yapıyorsunuz? Alışılmış tipik bir namaz esnasında bir Şii ve Sünni, Allah’ı birçok ismi ile anar, onu yüceltir ve över, hamd ve dua eder, bağışlanma diler. Namazın ilk yarısını ele alalım: Allah’ı övmek ve yüceltmek. Namaz kıldığınızda, yüce Allah’a merhametli, affedici, cömert gibi isimleriyle dua edersiniz. Peki bütün bu övücü sözlerin amacı nedir? Yüce Allah, onu övmenize ve yüceltmenize ihtiyacı var mı? Muhtemelen cevabınız hayırdır. Yüce Allah’ın kuru ve ilimden yoksun sözlerle onu yüceltmenize ihtiyacı yoktur. Yani yüce Allah, bilinçsizce ve anlamını bilmeden bir papağan gibi alıştırılmış sözlerle onu yüceltmenizin bir yararı yoktur. En doğru ve en bilinçli insan Allah’ı en çok öven midir? Bin kere” Allah Azizdir” diyen biri, bunu bir kere söyleyenden bin kat daha mı üstündür? Peki bunu bir kez söyleyen biri, hiç söylemeyen birinden daha mı üstündür?

Namazın amacı Allah’ı övmek ve yüceltmek midir? Yani Allah’ı yüceltmek bir ibadet midir? Eğer namazın amacı buysa, o zaman Allah’ı en çok yücelten ve öven kişi dünyanın en üstün ve en hayırlı insanıdır. İşte bu şekilde namaza çok büyük önem verdikleri için Allah’ı tesbih ve zikretmek, O’nu övmek ve yüceltmek Şii ve Sünni din adamları yanında, salih amellerden daha öncelikli hale geldi. Allah’ı zikreden, açları doyuran kimseden çok daha üstün hale geldi. Şimdi namazın ikinci yarısına geelim. Namazın ikinci yarısı Allah’tan af dilemek, O’na yalvarmak ve merhamet dilemeyi içerir. Allah’tan günahlarınızı bağışlamasını dualarınıza icabet etmesini sizi kötülüklerden korumasını ve cennete girmenizi dilersiniz. Peki Allah’a yalvarma gerçekten bir işe yarar mı? Namazın amacı Allah’tan bizi bağışlamasını istemek ve dualarımıza cevap vermek midir? Namazda Allah’a çok yalvaran kimse Allah’a çok yalvarma-

yan insandan daha mı üstündür? Eğer bu doğruysa, o zaman Allah'a yalvarmak ve ondan hedeflerimize cevap vermesini istemek, aslında bu hedeflere kendi amel ve emeğimizle, fiil ve gayretimizle ulaşmaya çalışmaktan çok daha önemlidir.

Halbuki buna aykırı onlarca âyet vardır.

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ

“Sonra da zulmedenlere, “Ebedî azabı tadın! Siz ancak vaktiyle kazanmakta olduğunuzun (amelinizin) cezasına çarptırılıyorsunuz” denilecektir.” (Yunus-52)

وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكَبَّتْ وَجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

“Kimler de kötü amel getirirse, yüzüstü ateşe atılırlar. (Onlara), “Ancak yaptıklarınızın karşılığını görüyorsunuz” (denir.) (Neml-90)

فَالْيَوْمَ لَا تُلْظَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

“O gün kimseye, hiç mi hiç zulmedilmez. Size ancak işlemekte olduğunuz amellerinizin karşılığı verilir.” (Yasin-54)

İnsana yaptığı amellerden başka hiçbirşeyin fayda vermeyeceğini âyetlerde açıkça görülüyor. Her halükarda Şii ve Sünni din adamları namazı bu şekilde kılmak üzere eğitildiği ve bunu herhangi bir şüphe veya eleştiri olmadan körü körüne kabul ettiler. Burada çok büyük bir sorun vardır. Bu sorunu göstermek için size bir örnek vereceğiz. Kırk öğrenci ve bir öğretmenin bulunduğu bir sınıf hayal edelim. Bu öğrencilerin yarısı çok çalıştılar, emek harcadılar, üzerlerine düşen görevi yerine getirdiler. Diğer yarısı da çalışmayıp tembellik gösterdiler yani hiçbir emek ve gayret ortaya koymadılar. Sınav günü geldiğinde bilindiği gibi çok çalışın öğrenciler sınavı iyi derece ile geçerken, diğer yarısı başarısız oldu. Ancak başarısız olan öğrencilerden bazıları hocanın yanına giderek onu övmeye ve yüceltmeye başladılar. Sen tarihin en büyük hocasıydın, sen dünyaya gelmiş en büyük insandıydın, sen çok hayırlıydın, senden daha iyi ve hayırlı kimse yoktur. Sen öğretmenlerin en üstünü ve

kralısın. Sonra diz çöküp öğretmene yalvarmaya ve ağlamaya başladılar. “Sana yalvarıyoruz. Lütfen bize iyi not ver. Bizi sınavdan geçir. Çünkü sen çok iyisin, sen çok merhametlisin, bize iyi not ver. Lütfen bize merhamet eyle, bizi affet, bizi alçaltma, bizi hayal kırıklığına uğratma. Öğretmen onların isteklerini kabul etti ve hepsi sınavı geçti. Bu adalet midir? Bu öğrenciler sınavı geçmeyi hak ettiler mi? Bu öğretmen dalkavukluğu ve yalvarmayı kabul ederek, başarılı olanlara ve çalışanlara zulüm ederek geçerli not verir mi? Eğer böyle yaparsa hepimiz bu hocanın kınanmayı veya kovulmayı hak ettiği konusunda hemfikiriz öyle değil mi?

Hikaye burada bitmiyor. Öğretmen başarısız öğrencilere geçer not verdikten sonra, sınavı geçen öğrencilerden bazıları yürüdü ve ona “Evet gerçekten başarılı olduk ama daha yüksek puanlar istiyoruz!” Öğretmen onların dalkavukluklarını ve yalvarmalarını kabul etti ve sınavı hakkıyla geçenlerden daha yüksek notlar verdi. Umarım hepimiz bu hocanın azarlanmayı ve koyulmayı hak ettiği konusunda akli başında olan hiç kimsenin itirazı olmaz. Yani dalkavukluk ve dilenmenin sınav puanları üzerinde herhangi bir etkisi olmamalıdır. Hatta dilenmelerinde ve dalkavukluklarında samimi olsalar böyle sınav puanları üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmaması gerekiyor. Sınavı geçmek veya başarısız olmak yalnızca çalışmanın ve emeğin sonucu olmalıdır. Din adamları, ümmi halkı namazın salih amellerden daha önemli olduğunu ikna ettiler. Bir insanın namaz kılmadan asla cennete girmeyeceğini söylediler. Yani yaratana yaltaklanmadan veya yalvarmadan asla cennete giremezsiniz, dediler. Yüce Allah’ı bir öğretmene mi benzetiyorsunuz?” diyenler için şunu söylüyoruz. Bu sadece gerçeğin altını çizen bir örnektir.

Sorun: Bir insan adaletsizlik yaptığı zaman haklı olarak onu suçlar ve eleştirirsiniz. Ancak adaletsizliği yapan Yüce Allah olduğunda bunu görmezden gelir veya onu “adalet” olarak görür ya da Allah’ın bilgeliği olarak yeniden etiketlersiniz. Sanırım hepimiz öğretmenin yozlaşmış olduğu konusunda aynı fikirdeyiz. Eğer söylediğiniz doğruysa (dalkavukluk ve yalvarış kişinin sınavını etkiliyorsa ve salih amellerden daha ağır basıyorsa) o zaman yaratıcı

zalim olur. Hatta bir kişi istediği kadar namaz kılsa, dalkavukluk yapsa ve yalvarsa bile yargılamaya hiçbir etkisi olmamalıdır. Bir kişinin hayattaki başarısı dalkavukluk ve yalvarmayla değil, eylemlerine ve hayırlı amellerine dayanmalıdır.

“Namazın yanlış tanımına saldırarak saçma sapan bir yargıya düşüyorsunuz” diyebilecek olanlar vardır. Gerçek salât dalkavukluk ve yalvarma değil, kişinin Allah’a itaat ve ibadet etmek için yaptığı Allah’a derin ve anlamlı bir bağlıdır, yüce Allah ile çevrimiçi olmak yani iletişim sistemidir. Geleneksel namaz, dalkavukluk, cehalet, taklit ve bilinçsizliktir. Bunun bizim muhakeme gücümüz üzerinde herhangi bir etkisi olmamalıdır, aksi takdirde yüce Allah’a en çok dalkavukluk yapan ve yalvaran kişi dünyadaki en iyi ve en hayırlı insan olur. Basitçe söylemek gerekirse, birisi Allah’ı binlerce kez övse kazanacağı hiçbir sevap ve hayır yoktur. Gece gündüz ona boşuna yalvarmış olur. Geleneksel namazın amacı dalkavukluk yani cennete gitmek için yalvarmaktır. Bu namaz anlayışı salih amelleri ihmal eden, namazın her şeye yeterli olduğuna inanan iki yüzlü ve tembel bir nesil yaratmıştır. Çünkü sadece namazın onu kurtuluşa ve cennete götüreceğine iman ediyor.

Dördüncü Argüman: Geleneksel namaz adaletsizdir. Geleneksel namaz anlayışı insanlara haksızlık yapılmasına neden olmaktadır. Öncelikle bu namazın yüce Allah’ın emri olduğuna dair hiçbir delil yoktur. Buna rağmen insanlardan delil istemeden körü körüne inanmaları beklenmektedir. Aksi takdirde cehennem ile korkutulmakta ve sindirilmektedirler. Bu bir zulümdür. Çünkü insanlara delil göstermeden bir şeye körü körüne inanmalarını zorlamak hem Kur’an’a karşı gelme hemde insan onuruna değer vermemektir. Diyelim ki size, bir kişinin namaz esnasında gözlerini açmasının haram olduğunu söylüyorum.(Aksi halde namazı batıldır.) Muhtemelen kimse bana inanmayacak ve hepiniz bu söylediklerime karşı kanıt isteyeceksiniz.

İlk Soru: Benden kanıt isteme hakkınız var mı?

Cevap: “Evet” ise, neden diğer insanların geleneksel namaz için

delil listeme hakkı yok?

İkinci Soru: Diyelim ki bana inanmadınız.(kanıt sunamadığım için) ama kıyamet günü benim baştan beri haklı olduğum ortaya çıktı ve namaz kılarken gözlerini açan herkes cehenneme gidecek, görüşünüze göre bu adalet midir? Kanıt isteyen biri cehenneme girmeyi hak eder mi?

Mutlak âdil olan yüce Allah'ın delil isteyen herkesi cehenneme atması mantıklı mı? Yüce Allah bizden körü körüne yani bilinçsizce yani delilsiz itaat mı istiyor? Yoksa yüce Allah, bizden bir şeye körü körüne iman etmeden önce, araştırmamızı, aklımızı kullanmamızı, analiz etmemizi, araştırmamızı ve kanıt aramamızı mı emrediyor? Geleneksel olarak kılınan namaz doğru ve gerçek olsa bile, namaz kılmayı reddeden ve cehenneme atılan herkese hiç bir delil olmadığı ve körü körüne inanmaları beklendiği için haksızlık olacaktır. Çünkü geleneksel olarak kılınan namaz için vahiy'den hiçbir delil bulunmuyor. Birinden körü körüne itaat beklemek ona en büyük zulümdür. Körü körüne inanmadan veya bir şey yapmadan önce delil isteme ve tamamen ikna olmak için her insanın hakkıdır. ikincisi: Mezhep imamları, insanları namaz kılmaya zorlamış ve namaz kılmayanları tekfir etmişlerdi.

Ehli Sünnet Mezheplerinde Namazı Terketmenin Hükümü:

Hanefilere Göre:

Tembellik sebebiyle namazını kılmayan kişi fasık olup, böyle bir kişi hapsedilir ve namazı kılıp tevbe edinceye kadar vücudundan kan akacak şekilde dövülür. Ya tevbe edip namazını kılar yahut hapisnede ölür. Ramazan orucunu terk eden kimse de bunun gibidir. Bunların dayandıkları delil: Nebi (aleyhisselam)'ın şu hadisidir. "Müslüman bir kimsenin kanı ancak üç şey sebebiyle helal olur: Zina eden dul, cana karşı can, dinini terk edip cemaatten ayrılan kişi (murted)" (Buhari- Müslim)

Hanefiler buna şunu da ilave etmişlerdir. Namaz kılan kimsenin müslüman olduğuna ancak dört şart ile hüküm verilebilir:

“Namazı vakti içinde kılmak, cemaatle kılmak, yahut vakti içinde ezan okumak, yahut bir secde ayeti okununca bunu duyduğu zaman tilavet secdesi etmek” (ed- Durrul Muhtar-1,326; Merakil Felah, 6)

Hanefiler Dışında Kalan Diğer Mezhep İmamlarına Göre,

“Bir vakit de olsa, özürsüz olarak namazı terk eden kimse mürted de (dinden dönmüş) olduğu gibi, üç gün tevbeye çağırılır. Tevbe etmezse öldürülür.” Maliki ve Şafiilere göre ceza olarak (had-den) öldürülür, kafir olduğu için öldürülmez. Yani bu kişinin kafir olduğu ile hüküm verilmez” (el kavaninul fıkhiyye, 42 ; Bidayetul müctehid, 1,87; eş-Şerhus Sağır, 1,238 ; Mugnil muhtac, 1,327; el muhazzeb, 1,51 ; Keşşaful kına, 1,263; el Muğni, 2, 442)

Hanbeli mezhebinin imamı Ahmet bin Hanbel şöyle demiştir. Namaz kılmayan kafir olduğu için öldürülür. Çünkü Nebi (Aleyhis-selam) Şöyle buyurmuştur. “Kişi ile küfür arasındaki fark namazı terk etmektir” (Buhari, Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace)

Dolayısıyla bu hadis namazı kılmayanın küfrü gerektiren hususlardan olduğuna delil teşkil etmektedir. Yukarıdaki hadisin bir benzeri de Büreyde hadisidir. “Bizim ile sizin aranızdaki ahit namazdır. Namaz kılmayan kafir olur” (Bu hadisi beş hadis imamı Buhari, Müslim, Ebu Davut, İbni Mace, Tirmizi ile ibni Hibban ve Hakim rivayet etmiştir)

Bu hadis de namaz kılmayanın kâfir olduğuna delalet eder. İmamı Şevkani bu görüşü tercih ederek şöyle demiştir. “Gerçek olan, namazı kılmayanın kafir olduğudur. Namaz kılmayan kafir olduğu için öldürülür” (İslam fıkhi ansiklopedisi, Prof. Dr. Vehbe Zuheyli, 1. Cilt, sayfa, 387, 388)

Cevap: Ehli Sünnet din adamları bütün ictihatlarını hadislerin üzerine bina etmişlerdir. Halbuki Kur’an’a iman edip Allah’ın kitabına güvenmiş olsalardı dinde hiç bir zorlamanın olmadığını göreceklerdi. “Dinde zorlama yoktur,,” (Bakara- 256)

(Ey Nebi!) Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin hepsi elbette iman ederlerdi. O halde sen, inanmaları için insanları zorla-

yacak mısın?” (Yunus-99) Bu konuda âyet çoktur. Göklerde ve yerde en önemli haklardan bir tanesi canlı varlıkların hayat hakkıdır. Hayat hakkının korunması ile alakalı Kur’an’da birçok emirler vardır. Yani insanın hayat hakkına bazı durumlar dışında asla son verilemez.

Mesela: “Haklı bir sebep (savaş, kısas, hata) olmadıkça Allah’ın muhterem kıldığı cana kıymayın” (İsra-33)

Mesela: “Kim, bir cana ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya karşılık olmaksızın haksız yere bir cana kıyarsa bütün insanları öldürmüş gibi olur” (Maide- 32)

Mesela: “Kim bir mümini kasten öldürürse cezası, içinde ebedi kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lanetlemiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır” (Nisa- 93)

Yani kesin bir hüküm olarak Kur’an’da yer almadığı halde, bununla alakalı Kur’an’da en ufak bir işaret ve ima dahi bulunmadığı açık olarak ortada iken, “Namaz kılmayan, zina eden evli ve dul, dinden dönen öldürülür” hükmü nasıl verilebilir? Hatta Kur’an’da bunun tam tersi hükümler var olduğu halde.

Mesela: “...Sizden kim, dininden döner ve kafir olarak ölürse, onların yaptıkları ameller dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktir ve onlar orada devamlı kalırlar” (Bakara- 217)

Yukarıdaki âyette dinden dönenlere Allah tarafından eceliyle ölünceye kadar hayat hakkı verildiği açık olarak görülüyor.

Mezheplerin hanif İslam’a verdikleri zararı dinsiz ve imansızlar vermemiştir. Esas tehlike deizm, komünizm ve ateizm değildir. Esas tehlike ilim sahibi olmadan iman sahibi olmaktır. Dinde en büyük tehlike Allah’ı tanımamak değildir. Dinde en büyük tehlike Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünniliktir. Yüce Allah tek bir din indirmiştir. O da tüm Resûllerin tebliğ ettikleri hanif İslam dinidir.

Rivayete göre Nebi (a.s) şöyle buyurmuştur. Abdullah İbni Ömer (radiyallahu anhuma) dan rivayet edildiğine göre, Nebi (s.a.v) şöyle

buyurdu: “Ben, Allah’tan başka bir ilah bulunmadığına, Muhammed’in Allah’ın Resülü olduğuna şahadet edip, namazı dosdoğru kılincaya ve zekatı hakkıyla verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıkları takdirde, kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar, İslam’ın gerektirdiği haklar ise bunların dışındadır. Onların gizli hallerinin hesabı Allah’a aittir.” (Buharî-îman 17, 28, Salat 28, Zekat I, İ’tisam 2, 28; Müslim- îman 32-36. Ayrıca bk. Ebü Davüd- Cihad 95; Tirmizî- Tefsîru sûre (88); Nesaî- Zekat 3; İbni Mace- Fiten 1-3)

Yani din adamlarının çoğunluğuna göre namaz kılmayanlar kafirdir ve bu kafirlere karşı cihad edilmesi gerekiyor. Dolayısıyla namaz kılmayan birinin kafir olduğuna inandıkları için iman edenlerin, namaz kılmayanlara karşı savaşmaları ve direnmeleri beklenir. Tevbe eder ve namaz kılmaya başarlarsa ne âlâ aksi halde dinden dönen bir kafir gibi öldürülürler. Bu adil değildir. Çünkü insanlara seçme özgürlüğünü ve istediklerini yapma haklarını ellerinden alır. Yani ya namaz kılacak veya öldürülecek öyle mi? Halbuki yüce Allah insanları özgür iradeleriyle serbest bırakmıştır.

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مَنْ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرَهُ النَّاسَ حَتَّى
يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ

“Eğer Rabbin dileseydi, iradelerine zorla ipotek koysaydı) yeryüzünde bulunanların hepsi elbette topyekûn iman ederlerdi. Gerçek böyle iken sen iman etsinler diye, insanları zorlayacaksın?” (Yunus-99)

Yani Allah onları iman etmeye zorlamazken, ey Nebi! sen asla böyle bir şeye tevessül etmeyesin. İnsanlar namaz kılsalar bile, sadece öldürülme korkusuyla bunu yaparlar. Yani baskı altında oldukları için namaz kılarlar. Özgür iradeleriyle değil. Ne yazık ki olay burada bitmiyor. Hadislerde iman edenlerden çocuklarını namaz kılmaya zorlamaları ve eğer reddederlerse onları dövmelemleri emrediliyor.

عن عمرو بن شعيب عن أبيه عن جدّه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

“مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ، وَاضْرِبُوهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ
”أَبْنَاءُ عَشْرِ، وَفَرَّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ”

Nebi (a.s) şöyle buyurmaktadır: “Çocuklarınız yedi yaşına geldikleri zaman onlara namaz kılmalarını öğretiniz. On yaşına geldiklerinde namaz kılmazlarsa onları dövün. Ve yataklarını ayırın”

Halbuki bir ritüeli çocuklara zorla yaptırmak onlara karşı bir zulümdür. Çünkü çocuk yeterince olgun ya da akli başında değildir. Hatta sorumlu bile değildir. Bu çocuğun olgunluk eksikliğinden dolayı kendisini savunamayacağından veya bir inanca ve ideolojiye şüphe ile yaklaşamayacağından söz etmiyorum bile. Hatta bir çocuk namaz kılsa bile, büyük olasılıkla ya dayak yemek korkusuyla, ya da en azından anne babasını hayal kırıklığına uğratmamak, onları üzmemek için kılacaktır. Namaz kılmayı sevdiği ve benimsediği için değil. Yani geleneksel dine göre bir çocuğa bile inançsız muamelesi yapılıyor. Oysa namaz kılıp kılmama konusunda karar verme özgürlüğüne sahip değildir. Ya namaz kılacaklar ya da dayak yiyecekler. Yetişkin olduklarında, eğer namaz kılmayı reddederlerse alimlerin çoğunluğuna göre öldürülmeleri gerekiyor. Aslında bu ilkel inanç ve Nebi (a.s) a iftira olan rivayetler hiçbir zaman uygulama alanı bulmadı. Ama yine de bu adaletsiz ve zulüm olan öğretileri ve bunların kaynaklarını savunan milyonlarca din adamı vardır. Üçüncüsü: Namazın cennetle cehennem arasında bir fark olduğu inancı adaletliğe neden oluyor.

Yani namazın cennet anahtarı olması bir zulümdür. Bu inanca sahipseniz, sizden yüz kat daha iyi, daha verimli ve topluma daha faydalı olsa bile, namaz kılmayan herkese kafir damgası vuruluyor. Bu hem söyleyenlere hem de kafir olarak damgalanan kişilere karşı bir zulümdür. Çünkü hiç bir delili olmayan namazı reddettikleri için bütün amelleri boşa gidecek ve cehenneme girecekleri inancına sahip oldukları için bir zulümdür. Bunu söyleyenlere karşı da bir zulümdür. Çünkü namazın her şey olduğuna inandırılmışlardır, bu onları yüce Allah'ın yolundan uzaklaştırmış, çok namaz kılıp, hayattaki iyilikleri, güzellikleri ve diğer salih amelleri ihmal

etmekle kendilerine zulmetmiş oldular. Zira onlara namaz kılmak her şeyden hayırlıdır inancı benimsetmiştir. Yüce Allah'ın adil olduğuna ve zerre kadar herhangi bir haksızlığa sebep olmayacağına gerçekten inanıyorsanız, o zaman bu adaletsiz namaz anlayışını hızla terk etmelisiniz. Ya da en azından namaz kılmayanların ameli boşuna gider, onlar kafirdirler ve cehenneme girecekler inancından uzaklaşıp temizlenmelisiniz.

Beşinci Argüman: Şii ve Sünni tefsirlerle kuran ayetleri arasında çelişkiler vardır.

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا
أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا
...فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ “

(Ey Nebi!)(Cephede) sen de onların (mü'minlerin) arasında bulunup da onlara salâti ikame ettiğinde, içlerinden bir kısmı seninle beraber salâti ikame etsinler. Silâhlarını da yanlarına alsınlar. Bunlar secde ettiklerinde arkanıza (düşman karşısına) geçsinler. Sonra o salâti ikame etmeyen diğer kısım gelsin, seninle beraber ikâme etsin ve ihtiyatlı bulunsunlar, silâhlarını yanlarına alsınlar...” (Nisa-102)

Geleneğe göre bu âyet on dört asırdan fazla bir süre önce vefat eden Nebi (a.s) a hitap etmekte ve ona korku ve savaş zamanında nasıl namaz kılması gerektiği anlatılmaktadır. Nebi namazı başlattı (yani iman edenlere imam olarak) ama kendisi secde etmedi.

“onlar secde ettiklerinde” iman edenler “secde eden” kimselerdir. Oysa Nebi (a.s) ın kendisi onlarla beraber secde yapmamıştır. Nebi (a.s) salâti ikamet etti ama onlarla beraber secde etmedi. Eğer namaz yorumunuz doğruysa o zaman neden imam (Nebi (a.s)) diğer insanlar namaz kılarken secde etmedi? Çünkü onlar yerine siz secde ettiğinizde olması gerekirdi. Bu âyette namazdan değil, Nebi (a.s)ın, savaş için orduyu motive etmesinden söz ediyor. Yani askerlere söz ve hareketleriyle cesaret vererek onlar savaşa hazırlanmasından bahsediyor.

İşte Size Savaşlardan Salat Örnekleri

Yüzüklerin Efendisi:

Karakapılar Önünde Aragorn'un Konuşması: "Yerinizde kalın, yerinizde kalın. Gondor'un evlatları, Rohan'ın evlatları, kardeşlerim! Gözlerinizin içinde, kalbimde yeşermesine izin vermediğim korkuyu görüyorum. Gün gelir insanlar cesaretlerini yitirebilir, dostlarını yüzüstü bırakabilir ve tüm kardeşlik bağlantısını koparabilirler. Ama o gün bugün değil. İnsanlar devri yitip bittiğinde, bir gün kurtların günü gelebilir. Ama o gün bugün değil. Bugün savaş günü. Bu güzel dünyada değer verdiğiniz her şey için, sizlere savaşmanızı emrediyorum.

Yüzükler Efendisi: Kral Theoden'in (Tuhodenin) Konuşması:

Yurumer! Sen suvarilerinle sol tarafı al! Kamling! Sen ortaya doğru kralın sancağını izle. Tirinbol! Suru geçince adamlarınla sağ yana git. Gidin ve karanlıktan korkmayın. Uyanın Theoden'in (Tuhodenin) askerleri! Mızraklar savrulacak, kalkanlar parçalanacak. Savaş günü, kan günü. Güneş doğmadan düşmanın kökünü kazımak için ileri...

Cesur Yürek: William(Vilyim)Wallece'in (Valısın) Konuşması:

"İskoçya'nın çocukları! Ben William (Vilyim) Wallece'im (Valısım) Askerler, yani düzensiz ordu, halk "William Valısın boyu iki metredir. Evet bunu duymuştum. Yüzlerce adam öldürmüştü. Burada olsa İngilizleri gözlerinden çıkan ateş toplarıyla ve eliyle attığı yıldırımlarla kül ederdi değil mi? Ben William Valısım, ve burada zorbalığa meydan okuyan ülkemin büyük ordusunu görüyorum. Özgür insanlar olarak savaşmaya geldiniz ve gerçekten özgürsünüz. Özgürlük olmazsa ne yaparsınız? Savaşacak mısınız? "Hayır, hayır, hayır! Bunlara karşı mı? Hayır kaçacağız ve yaşamaya devam edeceğiz. Evet savaşırsanız ölürsünüz, kaçarsanız yaşarsınız. En azından bir süre. Ama yıllar sonra bir gün, yatağınızda ölürlen

şunu iyi hatırlayın. Bugünden o güne kadar tüm günlerinizi sadece bir şans için feda etmek istemez miydiniz? Yaşamlarımızı alabilirler, ama özgürlüğümüzü asla alamazlar. Özgürlüüüüüük.”

Salat namaz değil adaleti, merhameti, eşitliği, insanları ve hakları haksızlıktan ve hukuksuzluktan yani tüm kötülüklerden koruyan eğitim sistemidir. Bu eğitimde en önemli yardımcı vahiy olacaktır.

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَفُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا

“Salatı eda ettiniz mi, gerek ayakta, gerek otururken ve gerek yan yatarak hep Allah’ı hatırlayın. Güvene kavuştunuz mu her halukarda salatı tam olarak ikâme edin. Şüphesiz salatın vaktini belirlemek, mü’minler üzerine düşen bir yazgıdır.” (Nisa-103)

Yani onun vaktini belirlemek müminlerin üzerine düşen bir görevdir. Şii ve Sünni müfessirler yukarıdaki âyete şöyle bir meal veriyorlar. “Namazı kıldınız mı, gerek ayakta, gerek otururken ve gerek yan yatarak hep Allah’ı anın. Güvene kavuştunuz mu namazı tam olarak kılın. Çünkü namaz, mü’minlere belirli vakitlere bağlı olarak farz kılınmıştır.” Yani “namaz kılacağız, sonra tekrar namaz kılacağız” Halbuki âyette bulunan birinci salat tehlike, korku ve savaş zamanlarında olan destekleşme ve dayanışma, ikinci salat da, savaş ve korku döneminden sonra genel bir yardımlaşma ve bütün halkı içine alan çok yönlü sosyal destekleşme hareketi ve eğitim sistemi olarak alınsaydı, böyle anlaşılmasın bir mana ve içinden çıkılmaz bir çelişki meydana gelmeyecekti. Yani Nisa 103.ayet, 102. âyetin devamıdır. Birinci salat, savaş zamanlarında olan yardım ve dayanışmayı, ikinci salat ise, sosyal ve sivil hayattaki yardımlaşma ve destekleşmenin önemini ve devamını anlatıyor.

اقِمِ الصَّلَاةَ لِدُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَىٰ غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا

“(Ey Nebi!) Güneşin zevalinden “dülükışşemsi” (öğle vaktinde batı’ya kaymasından) gecenin karanlığına “ilê gasekilleyli” kadar

salatı ikame et. Özellikle fecir salatını. Çünkü fecir salatı şahitlidir.” (İsra-78) Bu âyete göre bu vaktin içinde Nebi (a.s) için salâtın, ara vermeden yapılması gerektiği anlamına geliyor. Bu dil kurallarına göre daha uygundur. Âyette salatın devamına işaret ettiği ve orada burada beş on dakika namaz kılmayı işaret etmediğini gösteriyor. لِذُلُوكِ الشَّمْسِ “Dülükışşems” ten, عَسَقِ اللَّيْلِ “Ĝasakilley” le kadar salatı ikame et der. Bunun anlamı, Nebi (a.s) a özel olarak salatın “dülükışşems” ile başlaması, ğasakilley’le kadar devam etmesi yani sürmesi anlamına gelmektedir. اِلَى. “İlâ” edatının cümleye kattığı anlam, salâtın dülükışşems’ten ğasakilley’le kadar kesintisiz devam etmesidir. Yani Nebi (a.s) Mekke müşriklerine karşı gündüz mücadele edebilmesi için gecenin serin vakitlerinde Kur’an’a yoğunlaşması ve ondan güç ve kuvvet alması ile ilgili bir durumdur.

Yani Nebi (a.s) için salat, gece gündüz, sürekli olarak hiç ara vermeden devam eden bir eğitim ve mücadele anlamına geliyor. Bu âyetin Mekke’de ve Nebi (a.s) için özel indiğini asla akıldan uzak tutmamız gereken hayati bir öneme sahiptir. Ancak tebliğ makamında bulunanlar da bu vakitleri değerlendirmeleri çok önemlidir.

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفَيِ النَّهَارِ وَرُفُلًا مِّنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ
ذَلِكَ ذِكْرٌ لِّلذَّاكِرِينَ

(Ey Nebi!) Gündüzün iki tarafında ve gecenin gündüze yakın vakitlerinde salatı ikâme et. Çünkü iyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt alanlar için bir öğüttür.” (Hud-114) Bu ayet de aynen İsra 78.ayet gibidir. Mekke’de inmiştir, hitap bağlamı sadece Nebi (a.s) dır. Bu âyetlerin geniş açılımı, Müzzemmil süresinin ilk âyetleridir. Yani söz konusu vakitlerde Kur’an çalışmasının ne kadar önemli ve verimli olduğunu gösteriyor.

Namazı Terk Etmekle İlgili Hadisler

1-) Enes bin Malik (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (a.s) şöyle buyurdu:

حُبِّبَ إِلَيَّ مِنْ دُنْيَاكُمْ النِّسَاءَ، وَالطِّيبُ، وَجُعِلَتْ قُرَّةُ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ

“Sizin dünyanızdan bana, kadınlar ve güzel koku sevdirdi ve göz aydınlığım da namazda kılındı.” (Ahmed bin Hanbel, Müsned-

11845; Nesei, 3878, 3879; Beyhaki, Taberani, Ebu Ya'la, Abdurrezzak, Hakim el-Müstedrek, Albânî Sahîhu'l- Camii's-Sağır 1-146; Albânî Sahîhu'l- Cami' 3124

2-) Abdullah ibni Abbas (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (a.s), Muaz bin Cebel (r.a)'ı Yemen'e gönderirken şöyle buyurmuştur:

فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ، وَلَيْلَةٍ
 “Allah'ın kendilerine her gün ve gecede beş vakit namaz kılmayı farz kıldığını haber ver.” (Buhari- 3, 1423; Müslim- 29,19; Ebu Davud- 1584; Nesâi- 2434; Tirmizi- 625; Darimi- 1, 379; İbni Mace- 1783; İbni Hibban Mevarid- 156; Tabarani, Mucemu'l-Kebir- 12408; Ahmed bin Hanbel, Müsned- 1, 233; Begavi-1557)

3-) Ubade bin Samit (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (a.s) şöyle buyurdu: “Allah kullar üzerine beş vakit namazı farz kılmıştır. Kim o namazları hafife almadan ve kasten hiçbir vakti terk etmeden hakkı ile eda ederse, o kimseyi cennete girdireceğine Allah'ın yanında bir ahdi vardır. Kimde o beş vakit namazı kılmazsa, onun için Allah'ın yanında bir ahdi yoktur! Allah dilerse ona azab eder, dilerse onu cennete girdirir.” (Ebu Davud- 1420; Nesai- 460; Malik, Muvatta- 1,123,14; Darimi- 1, 370; İbni Mace- 1401, İbni Teymiye, Feteva- 22,48, 49; İbni Hibban, Tergib ve Terhib- 1,361)

4-) Enes bin Malik (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (a.s) şöyle buyurdu:

إن أول ما يحاسب به العبد يوم القيامة من عمله الصلاة، فإن ...
 صلحت فقد أفلح وأنجح، وإن فسدت فقد خاب وخسر.

“Kulun kıyamet gününde ilk hesaba çekileceği şey, namazdır. Eğer namaz salih-eksiksiz ise umulana kavuşur. Eğer namazı fasid-bozuk ise zarara ve ziyana uğrar!” (Taberanî Mucemu'l-Evsad- 1, 459; Taberanî Mecmau'l-Bahreyn- 532, 533; Albânî Silsiletu'l-E-hadisî's-Sahîha- 3,346)

5-) Ebu Hureyre (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (a.s) şöyle buyurdu: “Kuşkusuz ki, kıyamet gününde kulun amelinden ilk hesaba çekileceği şey namazdır. Eğer namazı salih-eksiksiz olursa, diğer amelleri

de salih olur; eğer namazı fasid-bozuk olursa, diğer amelleri de fasid olur!” (Tirmizi-409; İbni Mace- 1425; Albânî Sahîhu'l-Cami' - 2537; Albânî Silsiletu'l-Ehadîsi's-Sahîha- 3,1357)

6) Muaz bin Cebel (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (a.s) şöyle buyurdu: “İşin başı İslam'dır. İslam'ın direği de namazdır ve İslam'ın zirve noktası da (Allah'ın Yolunda) cihaddır.” (Tirmizi- 2749; İbni Mace- 3973; Ahmed bin Hanbel, Müsned- 5, 231; Albânî İrvâu'l-Galîl Fi Tahrîci Ehâdîsi Menarî's-Sebil- 2,138)

7-) Muaz bin Cebel (r.a) şöyle demiştir: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

أَلَا أُخْبِرُكَ بِرَأْسِ الْأَمْرِ، وَغَمُودِهِ، وَذُرْوَةِ سَنَامِهِ؟ الْجِهَادُ

“Dikkat! Sana işin başını, direğini ve en üst zirvesini haber veriyorum; (O da Allah'ın yolunda) cihaddır!” (İbni Mace- 3973)

8-) Ebu Umame (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “İslam'ın düğümleri bir bir çözülecektir! Her bir düğüm çözülmüş insanları bir sonrakine yapıştırlar! İlk çözülecek olan düğüm, hükümdür! (Yani yönetimdir!) En son çözülecek olan düğüm ise, namazdır! (Yani namazın terkidir!)” (Ahmed bin Hanbel Müsned 5/251, İbni Hibban, Tergîb ve Terhîb 1/528)

9-) Enes bin Malik (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “İnsanlardan ilk kaldırılacak olan şey emanettir! İnsanlardan kaldırılacak olan en son şey ise, namazdır! Nice namaz kılanlar vardır ki, kendilerinde hiçbir hayır yoktur!” (Taberanî Mucemu's-Sağir, Taberanî Mecma'u'l-Bahreyn 7/263, Albânî Sahîhu'l-Cami' 2/353)

10-) Ali bin Ebi Talib (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v)'in son vasiyeti şu idi: “Namaz, namaz ve mülkünüz olan köleler!..” Mübarek dili bu kelimeyi söyleyemeyecek duruma gelinceye kadar, devamlı bunu tekrarlıyordu. (Ahmed bin Hanbel Müsned 6/290, 311, 321, Ebu Davud 5156, İbni Hibban 14/570, Taberani Mucemu'l-Kebir 19/41, Albânî İrvâu'l-Galîl Fi Tahrîci Ehâdîsi Menarî's-Sebil 7/238)

11-) Cabir bin Abdullah (R Anhuma) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Beş vakit namazın misali, sizden birinizin kapısının önünden bol bol akan ve içinde her gün beş defa yıkandığı bir nehir gibidir.” (Müslim 284/668)

12-) Ebu Hureyre (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Büyük günahlardan kaçınıldığı zaman, beş vakit namaz ve Cuma, diğer Cuma’ya kadar ve Ramazan da diğer Ramazan’a kadar, aralarındaki günahlar için keffarettir.” (Müslim 16/233, Tirmizi 214)

13-) Muaz bin Cebel (r.a) şöyle demiştir: Bir adam, Rasulullah (s.a.v)’e geldi ve şöyle dedi: Bana bir amel öğret ki, onu yaptığım zaman cennete gireyim. Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “İşkence edilsen de ateşte yakılsan da Allah’a hiçbir şeyi ortak koşma! Seni malından ve sana ait bütün şeylerden sürüp çıkarsalar da babana ve annene itaat et! Namazı kasten terk etme! Kuşkusuz ki, kim bir farz namazı kasten terk ederse, şüphesiz ki, Allah’ın zimmeti o kimseden beri olmuştur!” (Taberanî Mucemu’l-Evsad, Heysemi Mecmau’z-Zevaid 4/216, Tergîb ve Terhîb 1/526)

14-) Ummu Eymen (R. Anha) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

لَا تَتْرُكِ الصَّلَاةَ مُتَعَمِّدًا فَإِنَّهُ مَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ مُتَعَمِّدًا، فَقَدْ بَرِنَتْ مِنْهُ
ذِمَّةُ اللَّهِ وَرَسُولِهِ

“Namazı kasten terk etme! Şüphesiz ki, kim namazı kasten terk ederse, Muhakkak ki, Allah’ın ve Rasulü’nün zimmeti o kimseden beri olur!” (Ahmed bin Hanbel Müsned, Beyhaki, Tergîb ve Terhîb 1/529)

15-) Ebu’d-Derda (r.a) şöyle dedi: Halilim (candan dostum) (s.a.v) şöyle tavsiyede bulundu: “Parça parça kesilsen de, yakılsan da Allah’a hiçbir şeyi ortak koşma! Farz namazı kasten terk etme! Kim farz namazı kasten terk ederse, Allah’ın zimmeti o kimseden beri olmuştur! İçki de içme! Kuşkusuz ki, içki bütün şerrin anahtarındır!” (İbni Mace 4034, Buhari Edebu’l-Müfred 18, Tergîb ve Terhîb 1/523,

Albânî İrvâu'l-Galîl Fi Tahrîci Ehâdîsi Menarî's-Sebil 7/8991)

16-) Enes bin Malik (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

“Kim, namazı kasten terk ederse andolsun ki, açıkça küfre girmiştir!” (Heysemi Mecmau'z-Zevaid 1/295, Taberanî Mucemu'l-Evsad, Tergîb ve Terhîb 1/524)

17-) Cabir (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

“Şüphesiz ki, kişi ile şirk ve küfür arasında, namazı terk etmek vardır!” (Müslim 82/134; Ebu Davud- 4678, Tirmizi 2752, İbni Mace- 1078)

18-) Cabir (r) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

بَيْنَ الْكُفْرِ، وَالْإِيمَانِ تَرْكُ الصَّلَاةِ

“Küfür ile imanın arasında, namazı terk etmek vardır!” (Tirmizi- 2751)

19-) Enes bin Malik (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

لَيْسَ بَيْنَ الْعَبْدِ، وَالشِّرْكِ إِلَّا تَرْكُ الصَّلَاةِ، فَإِذَا تَرَكَهَا، فَقَدْ أَشْرَكَ

“Kul ile şirk arasında, ancak namazı terk etmek vardır! (Kul) namazı terk ettiği vakit muhakkak ki, şirk işlemiş olur!” (İbni Mace-1080; Tirmizi- 2753)

20-) Abdullah bin Bureyde (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا، وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا، فَقَدْ كَفَرَ

“Bizimle onlar arasındaki ahit, namazdır. Kim, namazı terk ederse, muhakkak ki, küfre girmiş olur!” (Ahmed bin Hanbel-Müsned, 5/346; Tirmizi 2756; Nesei 462; İbni Mace- 1079; Hakim- 1079)

21-) Abdullah bin Şakik el-Ukayli (rahmetullâhi aleyh) şöyle dedi:

كَانَ أَصْحَابُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، لَا يَرَوْنَ شَيْئًا مِنَ الْأَعْمَالِ تَرْكُهُ كُفْرٌ؛ غَيْرَ الصَّلَاةِ

“Muhammed (s.a.v)’in ashabı, namazın dışında amellerden hiçbir şeyin terkini küfür olarak görmüyorlardı!” (Tirmizi- 2757; İmam Munziri et-Terğib ve’t-Terhîb- 1/522)

22-) Nevfel bin Muaviye (r.a) şöyle dedi: Nebi (s.a.v) şöyle buyurdu:

“Kim bir namazı kaçırırsa, o ailesini ve malını kaybetmiş gibi olur!” (İbni Hibban- İmam Munziri et-Terğib ve’t-Terhîb- 1/532)

23-) Ömer bin el-Hattab (r.a) şöyle dedi: Bir adam, Rasulullah (s.a.v)’e geldi ve: Ya Rasulallah! İslam’da Allah’ın katında ki (en faziletli olan) şey nedir? dedi. Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Vaktinde kılınan namazdır. Kim namazı terk ederse, onun dini yoktur!” (Beyhaki Şuabu’l-İman- 102)

24-) Abdullah ibni Mes’ud (r.a) şöyle dedi: مَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ فَلَا دِينَ لَهُ “Kim namazı terk ederse, onun dini yoktur!” (Mervezi Ta’zimu Kadri’s-Salah- 936, 937, Tergîb ve Terhîb- 1/530)

25-) Ömer bin el-Hattab (r.a) şöyle dedi: لَا حَظَّ فِي الْإِسْلَامِ لِمَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ “Namazı terk eden kişinin, İslam’dan hiçbir nasibi yoktur!” (Malik Muvatta 1/51; İbni Ebi Şeybe İman- 103; Albânî İrvau’l-Ğalil Fi Tahrîci Ehâdisi Menârî’s-Sebil- 209)

26-) Ebu’d-Derda (r.a) şöyle dedi: وَلَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا صَلَاةَ لَهُ، وَلَا أَدَبًا لِمَنْ لَا صَلَاةَ لَهُ “Namazı olmayan kişinin, imanı yoktur! Abdesti olmayan kişinin de namazı yoktur!” (İbni Abdilberr et-Temhid- 4/226; Tergîb ve Terhîb- 1/530)

27-) Nebi (s.a.v) şöyle buyurdu: أَنْ تَارَكَ الصَّلَاةَ كَافِرٌ “Namazı terk eden, kafirdir!” (İmam Munziri Tergîb ve Terhîb 1/530)

28-) Ebu’d-Derda (r.a) şöyle demiştir: Rasulullah (s.a.v) bana şu dokuz şeyi emretti:

1-) Parça parça kesilsen de ateşte yakılsan da Allah’a hiçbir şeyi ortak koşma!

2-) Bilerek/kasten farz namazı asla terk etme! Kim, bilerek/kas-

ten farz namazı terk ederse, Allah'ın zimmeti/himayesi o kişiden kalkar!

3-) Asla içki içme! Kuşkusuz ki, içki her şerrin/kötülüğün anahtarıdır!

4-) Babana ve annene itaat et!

5-) Eğer baban ve annen bulunduğu yerden sana çıkmanı emrederlerse, onlar için çık!

6-) Kendini haklı zannetsen bile, başındaki idarecilerle çekişme!

7-) Arkadaşların savaştan kaçsa ve sen helâk dahi olacak olsan, savaştan kaçma!

8-) Zenginliğinden ailene infak et!

9-) Ailene değneğini kaldırma! (Onları dövme!) Onları Aziz ve Celil olan Allah için korkut!" (Buhari Edebü'l-Müfred 18; İbni Mace 4034)

29-) Muaz bin Cebel (r.a) şöyle dedi: Rasulullah (s.a.v) bana şu on şeyi tavsiye etti:

1-) Öldürülse de ateşte yakılsan da Allah'a hiçbir şeyi ortak koşma!

2-) Baban ve annen sana evlatlarından, eşinden ve malından ayrılıp çıkmanı emre Baban ve annen sana evlatlarından, eşinden ve malından ayrılıp çıkmanı emrederlerse, onlara karşı gelme!

3-) Asla farz namazı kasten terk etme! Kuşkusuz ki, kim bir farz namazı kasten terk ederse, şüphesiz ki, Allah'ın zimmeti o kimseden beri olmuştur!

4-) Asla içki içme! Kuşkusuz ki, içki her kötülüğün başıdır!

5-) Masiyetten/günahtan sakın! Kuşkusuz ki, masiyetlere/günahlara Allah'ın gazabı iner!

6-) (Allah'ın Yolunda savaşırken) Eğer insanlar helak olsa da ordudan firar etmekten sakın!

7-) (Allah'ın Yolunda savaşırken) Eğer insanlara ölüm isabet etse de sen yerinde sabit dur!

8-) Ailene ve etrafındakilere (Allah'ın sana verdiğinden) infak et! (Sadaka ver)

9-) Aileni terbiye edeceğim diye onlara değneğini kaldırma! (Aileni dövme!)

10-) Aileni Allah için korkut! (Onlara dini öğret!) (Ahmed bin Hanbel-Müsned; Taberanî Mucemu'l-Kebir; İmam Munziri- Tergîb ve Terhîb 1/526)

30-) Muhammed bin Nasr el-Mervezi (r.a) şöyle demiştir: İshak (Rahmetullahi Aleyh)'i şöyle derken işittim: Nebi (s.a.v)'den; 'Namazı terk eden, kâfirdir!' sözü sahih olarak rivayet edilmiştir. Böylece Nebi (s.a.v)'den beri ilim sahiplerinin ittifakla görüşü şöyledir: "Özürsüz olarak namazı kasten vakti çıkıncaya kadar terk eden kişi kâfirdir!" (Bidayetul-Muctehid- 1/71- İmam Munziri Tergîb ve Terhîb- 1/530)

Namazı Terk Eden Kişini Günahı

- 1-) Namazı Terk Eden Kişiye Allah'ın Yanında Bir Ahdi Yoktur!
- 2-) Namazı Terk Eden Kişi İslam'ın Direğini Yıkmıştır!
- 3-) Namazı Terk Eden Kişi Rasulullah (s.a.v)'in Son Vasiyetini Yerine Getirmemiştir!
- 4-) Namazı Terk Eden Kişi Dinden Çıkmış Olur!
- 5-) Namazı Terk Eden Kişiden Allah'ın ve Rasulünün Zimmetinden Beri Olmuştur!
- 6-) Namazı Terk Eden Kişi Açıkça Küfre Girmiş Olur!
- 7-) Namazı Terk Eden Kişi Şirke Girmiş Olur!
- 8-) Namazı Terk Eden Kişi Ailesini ve Malını Kaybetmiş Gibi Olur!
- 9-) Namazı Terk Eden Kişinin Dini Yoktur!

10-) Namazı Terk Eden Kişinin İslam'dan Nasibi Yoktur!

11-) Namazı Terk Eden Kişi İslam Milletinden Çıkar!

12-) Namazı Terk Eden Kişi Kâfir Olmuştur!

“ALLAH’U-EKBER” DEYİMİNİN İSLAMDA YERİ VAR MI?

Aynen “Muhammed’e salavat getirme, Muhammed’e salavat çekme” gibi, Şia ve Ehl-i Sünnet’te “Tekbir” olarak şöhret bulmuş olan “Allah-u Ekber” deyimini “Allah en büyüktür, ilâhların en büyüğü” anlamına gelmektedir. Aziz ve Mübin kitabımızda yüce Allah şöyle buyuruyor. “En güzel isimler (el-esmâu’l- hüsnâ) Allah’ındır. O halde O’nu güzel isimlerle çağırın. (O’na güzel isimlerle dua edin, yalvarın) O’nun isimleri hakkında ilhada sapanları (bana) bırakın. Onlar yapmakta olduklarının cezasına çarptırılacaklardır.” (Araf-180) Şia ve Ehl-i Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri Kur’an’da manasını tahrif etmedikleri bir âyet, içini boşaltmadıkları bir kavram bırakmadıkları için Kur’an’ı tek kaynak kabul eden akıllı ve mantıklı insanlar onların her uygulamasından şüphe etmeye hak kazanıyorlar. Gerçekten de Kur’an’da Allah’ın onlarca ismi ve sıfatı varken Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları neden Kur’an’ın hiçbir âyetinde yer almayan “Ekber” sıfatını kullanmışlardır?

Mesela: Kerim, Rahım, Alim, Hakim, Azim, Aliyyu’l Kebir gibi isimleri onlarca âyette tekrar edilirken, neden bir âyette bile yer almayan “Ekber” kavramı seçilmiştir. Acaba bu “Ekber” sıfatı evliya ve ilâhların gücüne iman eden Mekke müşriklerinin kullanımından gelmiş olmasın. Çünkü Mekke müşrikleri evliya ve ilâhlara iman

etmekle birlikte “ilâhların en büyüğünün Allah olduğuna” inanıyorlardı. Onlar tek ilâh inancına yani “hanif İslam’a” ve “hâlis dine” karşı geliyorlardı. “Aralarından kendilerine bir uyarıcının gelmesine şaşırıldılar ve kafirler: Bu pek yalancı bir sihirbazdır! ilahları tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu çok acayip bir şeydir! dediler.” (Sâd-4,5) Müşrikler, evliya ve İlâhlarını Allah ile aracı ve şefaet edici olarak kabul etmelerine rağmen, “Allah’ın en büyük ilâh” olduğunu, zor durumlarda istek ve niyazların sadece onda son bulacağını biliyorlardı.

“Hani (o müşrikler) bir zaman da: Ey Allah’ım! Eğer bu kitap senin katından gelmiş bir gerçekse üzerimize gökten taş yağdır yahut bize elem verici bir azap getir! demişlerdi.” (Enfal-32) “Nebi”ye yardım ve destek olmayı...” emreden bir âyeti (Ahzab-56) “Muhammed’e salâvât getirme, Muhammed’e salavat çekme olarak değiştiren, Nebi’ye yardım ve destek olan salavatı, Muhammed’e salavat çekmeye çeviren ve ibadet olarak namaza koyan ve hutbeye farz olarak ekleyen...” bir zihniyetten her cehâlet beklenir. Medine’de yaşayan müminlere “Nebi’ye yardım etmelerini ve destek olmalarını” ifade eden yöresel ve tarihsel bir emri, evrensel bir ibadete dönüştüren bir cehaletten her şey beklenir. Aslında Kur’an’ın hiçbir âyetinde Resul misyonundan bağımsız Muhammed (a.s) ın şahsiyeti övülmez.

Kur’an, hiçbir âyette Muhammed (a.s) ın kimliği üzerinde olumlu bir şey söylemez. Hatta yolunu şaşırılmış bir durumda ne yapacağını bilmez bir halde iken vahiy ile yol gösterdiğini ve hidayete ulaştırdığını söyler. (Duha-7) Kur’an’ın konusu Muhammed’in kimliği ve şahsiyeti değildir. Kur’an’ın esas konusu Nübüvvet ve Risalettir. Çünkü vahye göre önemli olan Muhammed (a.s) değil, Nübüvvet makam ve mertebesi, vahiy ve Risâlet misyonudur. Muhammed (aleyhisselâm) ı değerli kılan şey Nübüvvet makamı ve Risalet görevidir. Dolayısıyla son vahiy olan Kur’an’da Muhammed yoktur, Nebi ve Resul vardır. Şia ve Ehli Sünnet din adamları çok basit olan bu gerçeği bile anlamaktan âcizdirler. Yine aynı şekilde kabir hayatının olmadığını anlatan yüzlerce âyete rağmen kabir azabını kabul etmeyen vahiy ehli muvahhidleri sapkın olarak gören bir anlayışın hiçbir ictihadına güven duyulamaz.

En önemlisi din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynak olmadığı ile ilgili yüzlerce âyet bulunmasına rağmen Allah Resulü adına iftira edilen rivayetleri kabul etmeyen muvahhidleri kafir olarak gören bir akıl ve mantıktan şüphe etmek önemli bir basiret ve büyük bir şuurdur.

Mesela: Âyetlere rağmen, Allah Resulü (a.s) diğer elçilerden kendisini ayırıp üstün gösterir mi? Yani Allah Resulü Muhammed (a.s) ezanda kendi adını sürekli tekrar ettirerek diğer Resullerden üstün olduğunu ilan ettirmesinin mümkün olmadığını söylüyorum. Kur’an’ın emirleri karşısında kılı kırk yaran ve tek bağlantısı Allah’ın mesajı olan, indirilen vahye tâbi olmakla emrolunan Nebi (a.s) diğer Resullerden üstün olduğunun imajını yaratır mı? Çünkü Allah Resulü (a.s) kitabın hikmetini en iyi bilen ve onu en güzel bir şekilde yaşayıp örneğiyle ortaya koyan kişidir.

Dolayısıyla Allah Resulü’nün şu Rabbani vahye muhalefet edeceğini hiçbir kimse iddia edemez. “...onlardan (Resullerden) hiçbiri arasında fark gözetmeksizin iman ettik ve biz sadece Allah’a teslim olduk, deyin.” (Bakara-135) “Resul, Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti, müminler de (iman ettiler) Hepsi Allah’a, meleklerine, kitaplarına, Resullerine iman ettiler. Allah’ın Resullerinden hiçbiri arasında ayırım yapmayız...” (Bakara-285) “Allahu Ekber” deyimini, “Allah en büyüktür” anlamına geldiği için başka ilahların varlığını kabul etme gibi bir şirkin ortaya çıkmasına sebep olmaktadır. Tam da Mekke müşriklerinin kabul ettikleri bir imandır. Halbuki yüce Allah “...ve ennellâhe huvel aliyyul Kebir” “gerçekten Allah çok yüce ve büyüktür.” (Lokman-30) buyurmaktadır. Dolayısıyla “tekbir” “Allahu Ekber” değil, “Allâh’ul Aliyyul Kebir” olması gerekir. Benim bu görüşlerimi garip olarak gören arkadaşların Şia ve Ehli Sünnet muhaddis ve müctehidlerinin rivayet ve içtihatlarıyla Kur’an’a tamamen aykırı düşüklerinin bilincine sahip olmadıklarından dolayıdır. Evet Şia ve Ehli Sünnet âlimleri yüzlerce âyete zıt rivayet ve içtihatlarıyla Kur’an’ın zerresini anlamaktan ebediyen uzak tutulmuşlardır. (Kehf-57)

“SALAT” KAVRAMI

Günümüz Arapçası ile Kur’an’ın indiği dönemin Arapçası birbirinden çok farklıdır. Kadim Arapça Kur’an Arapçası idi.

Mesela; sadece bir asır öncesine geriye gidildiğinde, Türkçe olmasına rağmen Osmanlıca’yı anlamakta zorlandığımız görülecektir. Diller de aynen insanlar ve toplumlar gibidir, doğar yaşar ve zamanı geldiğinde ölürler. Aslında Sünni ve Şii din adamları Kur’an’da var olan kavramların içini boşaltıp bozmasalardı hakkı ortaya koymak için uzun anlatmaya gerek olmayacaktı. Kur’an’da birçok âyette geçen salât, Şia ve Ehl-i Sünnet’in namazlarıyla ilgisi yoktur. Salat kavramı çok daha geniş, kapsamlı, evrensel ve müminlerin hem bireysel hemde kurumsal olarak yerine getirmeleri gereken bir destekleşme ve yardımlaşma organizasyonudur.

Mesela, şu âyete bir bakalım.

“فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّى وَلَكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّى” (felé saddaka velé sallé velékin kezzebe ve tevellé) (O, ne tasdik etti ne de destekledi, ama yalanladı ve geri durdu.)” (Kıyame-31,32) Görüldüğü gibi yukarıdaki cümlede dört eylem zikredilmiş, bu eylemlerden ikisi diğer ikisinin karşıtı olarak gösterilmiştir. “saddaka” nın karşıtı olarak “kezzebe” yani “tasdik etme”nin karşıtı olarak “tezkib etme, yalanlama” fiili kullanılırken, “sallé” fiilinin karşıtı olarak da “tevellé” fiili kullanılmıştır.

Kalıbı itibariyle “süreklilik” anlamı taşıyan tevellé sözcüğü; “sürekli geri durmak, sürekli yüz dönmek, lakayt kalmak, ilgisizlik, pasiflik ve yapılmakta olan girişimleri engellemek” anlamına geldiğine göre, “tevellé” nin karşıtı olan “sallé” ise, “sürekli olarak destek olmak, seyirci kalmamak, aktif olmak” anlamına gelmektedir. “Salât” sözcüğünün anlamını, “destek olmak, yardım etmek, sorunları sırtlamak, toplumu ayağa kaldırmak, sorunların çözümünü üzerine almak” şeklinde özetlemek mümkündür. Ancak hemen belirtmek gerekir ki, buradaki sorunlar, sadece bireysel sorunları değil, toplumsal sorunları da kapsamaktadır.

Dolayısıyla “salât” kavramının anlamını, “yakın çevrede bulunan miskin, yetim, fakir yani ihtiyaç sahiplerine destek ve toplumsal sorunların çözümüdür. Yani salâtı, anlamı olmayan ritüellerden kurtarıp, “topluma destek olmak, toplumu aydınlatmak, toplumun sorunlarını sırtlamak, üstlenmek ve gidermek” boyutuna taşımak gerekir. Yapılacak yardım ve desteğin, toplumsal dayanışmanın gerçekleştirilmesi “maddi” ve “manevi” olmak üzere iki yönü bulunmaktadır: Manevi yönü ile salât; akli ve ilmi bir eğitim ve öğretimle bireyleri, dolayısıyla da toplumu aydınlatmak, hidayete ve sırat’ı müstakime ulaştırmaktır. Maddi yönü ile salât; iş imkânları ve güvence sistemleri ile ihtiyaç sahiplerine kurumsal olarak yardım etmek, onları zor günlerde sırtlamak, böylece toplumun sıkıntılarını gidermektir. “Salat” ın destek olduğu ile ilgili en önemli delillerden bir tanesi de Tevbe 103.âyettir.

حُدِّ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةٌ تُطَوَّرُ لَهُمْ وَتُرَكَّبِيهِمْ بِهَا وَصَلَّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Onların mallarından sadaka al; bununla onları (nifaktan) temizler ve arındırırısın. Ve onlar için salat eyle, âyeti metni ile okuyalım (ve salli aleyhim, inne salâteke sekenün lehum) çünkü senin salatın onlar için sükunettir. Allah işitendir bilendir.” Âyette Nebi (a.s) a emredilen “salli aleyhim” “onlara salat eyle” nin anlamı şudur. Nifak ile iman arasında gidip gelen, net bir çizgiye sahip olmayanlara söz ve fiille yani zihinsel destek olması, İslam dininin önem ve

ehemmiyetinin sürekli olarak onlara dille anlatılması ve hanif dinin sürekli olarak onlara hatırlatılmasıdır.

Söz konusu olan Tevbe-103 âyet, 101.âyetten itibaren alındığı zaman mesele daha iyi anlaşılacaktır) “Salat” kelimesi, destek anlamına geliyorsa, yardım anlamına gelen “teavun, te’yid, nasr- nüsret, istiâne, istiğâse” kavramları hangi anlama geliyor.?

Aslında Kur’an’ın kavramlar sisteminde benzer olmasına rağmen her bir sözcüğün değişik bir manası vardır. İşte Kur’an’da var olan yardım ve destekle ilgili kavramlar sistemi.

Teavun: Yardımlaşma anlamına gelen teavun kelimesi, daha çok iyilik, güzellik ve bilinç konularında insanların birbirlerine sözlü yardım yapmaları, kötülük, ahlaksızlık ve düşmanlık gibi günahlardan yine sözlü olarak uyarmaları anlamında kullanılır. (Maide-2)

Te’yid: Yüce Allah’ın manevi olarak yani vahiy ile Resullere yardım etme ve destek verme anlamında kullanılmıştır. (Bakara-87; Enfal- 62,63)

Nasr- Nusret: Maddi ve manevi yardım olmak üzere çok geniş kapsamlı bir kullanım alanı mevcuttur. Her türlü yardım anlamına gelmektedir.

İstiâne: İstiâne ile nasr (yardım) arasında şöyle bir fark vardır. İstiâne sadece Allah’tan istenirken, (Bakara-45, 153; Âraf-128)

Nasr: hem Allah’tan hemde insanlardan istenebilen bir yardım çeşididir. (Âli İmran-81; Âraf-153; Enfal-72; Tevbe-40; Muhammed-7)

İstiğâse ise, açlık, kıtlık ve hayati tehlike gibi zor şartlardan kurtulmak için “imdat-istimdat” türünden Allah’tan ve gücü yetenlerden yardım dileme anlamına gelmektedir. (Yusuf-49; Kehf-29; Enfal-9; Kasas-15)

“Destek” anlamına gelen “salât” kelimesi ise, zihinsel ve ruhsal yani duygusal bir yönelmeyi, bağ kurmayı ve toplumsal dayanışmayı ifade etmektedir. Yardım anlamına gelen kavramlar arasında

mutlaka bazı farklar mevcuttur. “Korku” anlamına gelen kelimeler de böyledir.

Kur’an’da “salât” ın geçtiği yerde hangi konu anlatılıyorsa, o tür bir manevi ve duygusal bir yardım ve destekten söz ediliyordur.

Mesela: “O musallinlere yazıklar olsun. Onlar salâtlarında gaflet içindedirler.” (Maun-4,5) Yani salata gereken desteği vermiyor, salatın ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar. Yani zihnen salatı umursamıyor değerinden habersizdirler, buyuruyor ve onları kınıyor.

Mesela: “...Salât fahşa ve münkerden alıkoyar...” (Ankebut-45) Tebliğ ve irşad yani sözlü eğitim ve öğretim olmadan insanları kötülüklerden alıkoymak mümkün değildir. Yani ezberlenmiş ve alışlagelmiş, bilinçsizce ve şuursuzca yapılan ritüeller insanları kötülüklerden engellemez? Böyle bir şey mümkün olur mu? Yedi-den yetmişe kadar bütün insanlar sözel ve zihinsel olarak eğitim ve öğretimden geçirilmeden, toplumu ahlaksızlıktan ve kötülüklerden alıkoymanın mümkün olmayacağını herkes bilir. Yani ancak eğitim ve öğretim araçlarıyla, sözle ve zihinsel destek vererek toplum arzu edilen olumlu bir seviyeye yükselir. İnsanların üzerinde yüce Allah’ın en büyük desteği indirmiş olduğu vahiy’dir. (Ahzab-43)

“... Onların (müşriklerin) salatı el çırpma ve ıslık çalmaktan ibarettir...” (Enfal-35) El çırpma ve ıslık çalmakla salat olur mu?

Yani ıslık çalmak ve el çırpma ile ilim ve güzel ahlak bakımından toplumu istenilen bir seviyeye taşımanız mümkün olur mu? Gerçekten de Şia ve Ehl-i Sünnet dininin yaşandığı coğrafyalara baktığımızda, ne mescid ve minarelerin, ne ezan ve ibadetlerin toplumun gelişmesi üzerinde olumlu bir katkı meydana getirdiklerini görüyoruz. Onlar istedikleri kadar mabed ve ibadetlerini övsünler, görünen köy kılavuz istemez. Kavramların yeri değiştiği için binlerce mabed ve eğitim kurumları ümmetin sırtında bir yük olmuş ve maalesef israftan başka hiç bir işe yaramıyorlar.

Mesela: “Cuma günü salât için nida edildiğinde hemen Allah’ın

zikrine koşun...” (Cuma-9) Allah’ın zikrine yani Kur’an’ı dinlemeye koşma, “bilgi edinme, eğitim ve öğretimle” ilgili bir durum olmadığını kim iddia edebilir? Bu da ancak zihinsel ve duygusal bir destek alma olmalıdır. Yüce Rabbimizin en büyük zikri olan Kur’an anlaşıl- saydı, cehalet, taklit, vahşet ve katliamlar iman edenlerin hayatlarına bu kadar hakim olur muydu? (Âli İmran-103; Hac-31)

Mesela: “Onlardan ölen birine asla salât etme ve onun kabri başında durma...!” (Tevbe-84) Bu âyetteki “salât” kavramı da, Nebi (a.s) a kesin bir emir olarak Allah ve Resulüne karşı gelmiş ve kafir olarak ölmüş olan münafıkların cenazelerine katılmaması, mezarlarına gitmemesi, dayanışma ve destek içine girmemesi onların cenezelerini teşyi etmemesi, uğurlamaması yani ölüsüne değer vermesi ve insanlara olumsuz örnek olmaması ile ilgili bir durumdur.

Mesela: “... kuşlar (yaratılışları icabı yüce Allah’ın yasa gereği havanın kaldırma) desteğini ve tesbihini bilmiştir. (Nur-41) Yani sünnetullâh gereği kuşların gökyüzünde uçmaları “salât” olarak ifade ediliyor.

Kuşların Salât ve Tesbihleri

Aslında Kur’an’da var olan, iman, islam, ibadet, ihlas, secde, rukü, birr, sabır, kıyam, salât, tesbih, zikir, şükür, hamd, furkan, takva, ihsan (güzel ahlak) gibi kavramlar, sürekli olarak insanın hayatında var olan, her an karşılaşılabileceği, ondan hiçbir zaman ayrılmayan, sosyal hayatının bir parçası konumundadırlar. Yani bunların hiçbirinin yeri ve zamanı yoktur. Ancak cuma salât’ı müstesnâdır. Dolayısıyla gece gündüz, yirmi dört saat, hayat boyunca, bireysel olsun, ailevi, sosyal ve ictimâî hayat olsun din daima insanın zihni ve fiilleriyle yani amel ve aksiyon olarak insan ile beraber yaşayan bir olgudur. “Göklerde ve yerde kim varsa O’nundur. O’nun indinde bulunanlar, O’na kulluk etmekte kibirli davranmaz ve yorgunluk duymazlar. Gece ve gündüz hiç durmaksızın tesbih ederler.” (Enbiya-19,20) Sürekli olarak anma ve hayata yansıtma açısından tesbihin sürekliliğini ifade eden birçok âyet vardır. “Geceyi, gündüzü, güneşi ve ayı yaratan O’dur; her biri bir yörüngede tesbih edip

gitmektedirler.” (Enbiya-33) “Ne güneş aya yetişir, ne de gece gündüzü geçebilir. Her biri bir yörüngede tesbih edip gitmektedirler.” (Yasin-40) “Tesbih ederek gidenlere.” (Nâziat-3)

Bu âyetleri almamızın sebebi, içinde geçen ve tesbihle aynı kökten olan kelimedir. Gök cisimlerinin yörüngelerinde yüzmesini de tesbihin manidar bir tanımını olarak gösteriliyor. Yani tesbih, göklerde ve yerde olan her şeyin yüce Allah’ın kendisine yüklemiş olduğu görevi aşmadan, eksiksiz olarak yerine getirmesi anlamına gelmektedir. Biz de bize bildirilen hayat yörüngesinde, yüce Allah ile salât dediğimiz bağlantıyı ayakta tutarak devam etmeliyiz. Şimdi konumuz olan yukarıdaki âyete bakalım. “Görmedin mi; göklerde ve yerde olanlar ve saf saf uçan kuşlar Allah’ı nasıl tesbih etmektedir. Hepsi kendi salât’ını ve tesbihini bilir. Ve Allah onların ne yaptığını bilmektedir.” (Nur-41) Bu âyetten bir önceki âyette denizden, onun dalgalı karanlık katmanlarından söz ediliyordu. Çok önemli ve manidardır. Çünkü Kur’an insanları doğal olaylar üzerinden düşündürür. Ondaki bir önceki ayette ise kâfirlerin çöldeki serap gibi olan amellerinin peşinde onu çok büyük bir başarı zannettikleri, ama sonunda sadece Allah’ın azabını bulabilecekleri haber veriyordu.

Batıl imanlarıyla yapmış oldukları amellerle rahmet bulacaklarını hesaplarırken, nasıl azabı bulduklarını anlatıyordu. Su bulacak iken, ateşi bulacaklar, cenneti umarken, cehennemini dibini boylayacaklar. Kur’an bütün bunları doğanın üzerinden ders veriyordu. İşte kuşlarla ilgili bu âyet de tesbihi ve salât’ı tabiat üzerinden düşündürüyor ve ders veren, hikmetler çıkarılabilecek en önde gelen âyetlerden biridir.

Kur’an’a bakarsanız göreceksiniz ki bu âyetlerden sonra da tabiat konusu hemen bitmez. Bulutların ve yağmurun işleyişinden, dağların, gece ile gündüzün oluşmasından ve sonra her canlının yaratılış serüveninden bahsedilerek devam eder gider. Kısacası doğadaki makul düzen ve yüce Allah ile olan bağlantıları ölçüsünde tesbih ve salât bu yolla açıklanmaktadır. Tekrar kuşlara dönelim. Toplu gruplar halinde saf saf uçan kuşlara şahit olmuşsunuzdur. Bazıları

V harfi biçiminde göç edenlerdir. İkinci grup ise adeta tek bir beyin tarafından yönetilmesine aynı anda aynı yöne dönen yani tek vücut gibi aynı hareketi yapan ve seyri hoş bir dans gösterisi sunup harika şekiller oluşturan kuşlardır.

Her iki grubun önünde de sabit olmayan yani sürekli nöbetleşen öncüler vardır ve rüzgârdan faydalanarak uçar ve tasarruf yaparak uzun mesafeleri az enerjiyle katederler. Yine de öndekiler en fazla güç sarf ederken yorulduklarında bu sefer hemen arkasındaki öne geçer ve bu döngü devam eder gider. Kısacası orada müthiş ve örnek alınması gereken bir yardımlaşma, destekleşme ve dayanışma vardır. Tek başlarına uçamayacak kadar uzağa uçar ya da tek başlarına yapamayacakları kadar manevrayı, oluşturdıkları hava akımı nedeniyle çok daha kolay ve daha az enerji harcayarak yaparlar. Alınacak ilk ibret budur: Dayanışma, destekleşme, yardımlaşma. Kuşlar geçmişten bu yana özgürlüğün sembolü olmuşlardır. Özgürce yaptıkları göçler gerektiğinde hicreti ve seferi ifade ederken, özgürce yaptıkları manevralar da özgün olarak hepsinin yaratılışı gereği bir arada çalışabileceğini gösterir. Aşağıya diğer insanlara ya da canlılara bakıp da onlar nasıl bir arada çalışıyor, neyi nasıl yapıyorlar diye dert etmez, içlerinden geldiği biçimde ve yaratılışlarında olana göre bir tesbih ve salât edişleri vardır. Yaptıkları taklit değildir. Birbirlerine özenmez, kıskanmaz ve üzerine düşeni güçleri ve yetenekleri ölçüsünde yaparlar.

Alınacak ibret, erdemli, özgür ve özgün olarak bir arada çalışmaktır. Kuşların diğer bir sembolik tarafları barışçı olmalarıdır. Orada o muhteşem gösteriyi ve dayanışmayı yaparken kimseyle kavga etmez, kimseye dokunmaz ve kimseyi rahatsız etmezler. Herkesi kendilerine hayran bırakırlar. Her birinin ayrı ayrı bir hayatı varken bir aradayken uyumlu taraflarını öne çıkarırlar. Âyet ne diyordu:

كُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ

(Hepsi salâtlarını ve tesbihlerini bilmiştir...)

Yani göklerde ve yerde olan her şey ve kuşlar salâtın ne oldu-

ğunu bilmişlerdir. Fakat maalesef insanlar salât ve tesbihlerinin hangi anlama geldiğini bilmemişlerdir. Bir diğer ibretse büyük güç olmalarıdır. Yırtıcı kuşlara ve canlılara tek başlarına iken kolayca av olacak kadar güçsüzdürler. Ama bir arada oldukları zaman yırtıcı bir kartal bile onların arasına girmekten korkacaktır. Uçmayı tek başına bile öğrenseler, uçmaya başladıktan sonra bir arada yaşaması gereken sosyal hayvanlardır. Doğru zamanda doğru yerde doğru işler yaptıktan sonra salâtları de elbette yüce Allah içindir. Ve Allah onların ne yaptığını bilmektedir.

İşte salât'ı ikâmenin içindeki salât tam da budur. Kuşların salât ve tesbihlerinde büyük bir akıl, şuur, dinamizm, organize hareket ve eşsiz bir manevra kabiliyetinin olduğunu görüyoruz. Aynı zamanda “hepsi salat ve tesbihatını bilmiştir.” (Nur-41) cümlesi, “Salât ve tesbihatın canlı bir şuur, dinamik bir bilinç, açık bir zihin ve hikmetli bir ilimle ilgili olduğunu göstermektedir. Bunların hepsi sadece Kur’an’ın ilim ve hikmetiyle elde edilecek erdemlerdir. Kur’an olmadan asla. Çünkü bunların ne olduğunu bize Kur’an öğretmiştir. Öğretmeni Kur’an olmayanın, öğretmeni şeytandır.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ صَاقَاتٍ كَلًّا
فَدُ عِلْمَ صَلَاتِهِ وَتَسْبِيحِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ

(Göklerde ve yeryüzünde bulunan kimselerle, sıra sıra (kanat çırparak uçan) kuşların Allah’ı tesbih ettiğini görmez misin? Her biri salâtını ve tesbihini kesin olarak bilmektedir. Allah, onların yapmakta olduğu şeyleri hakkıyla bilendir.)”

Bu âyette bulunan “salât” kuşların göklerde bulunan yaratılış yasası gereği “hava desteği” ile bu eylemi yüce Allah’ın güç ve kuvveti sayesinde gerçekleştirdiklerini bilmeleridir. Dolayısıyla âyette “salâtle” söylenmek istenen gerçek, uçan varlıkların Allah tarafından kendilerine yapılan “desteği” bilmeleridir. Âyetin sonundaki “alime” “bilmektedir” kelimesinden de anlaşılacağı üzere “salât ve tesbih” öğrenilme-öğretilme veya bilme-bildirme ile alâkalıdır.

Gökyüzünde uçan canlılar ve kuşlar, Allah’ın bahşettiği içgü-

düsel uçma “desteğini” ve O’nu “bilmiştir. Başka bir deyişle; âyette “salâtını=öğrenimini-öğretmenini” anlamına da gelir. Bir bakıma kanatlı varlıkların havada uçmasıyla oluşan gösteri, insanlara, Allah’ın nelere Kadir olduğunu gösteren bir ders ve ibret, muhteşem bir manzara ve mükemmel bir gösteridir. Yani âyet Allah’ın gösterdiği estetik ve yaratma sanatıyla hamd ile tesbih edilmeye lâyık olduğunu vurgular. Bizden bunları okumamız istenir. Bu okumanın sonucu tesbihtir, sübhanallah dedirtir. Yani, “اَكُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ” (Kuşlar, salâtını ve tesbihini bilmiştir.)” Devasa uçak’ların da gökyüzünde uçması, yine Allah’ın yeryüzü kurallarına koyduğu “hava desteği” ileidir. Buna Rabbimizin göklerde ve yeryüzünde koyduğu yaratılış yasası denir.

أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

(Gökyüzünün boşluğunda Allah’ın emrine boyun eğerek uçan kuşları görmüyorlar mı? Onları gökte ancak Allah tutar. Şüphesiz bunda inanan bir toplum için ibretler vardır.)” (Nahl-79)

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَّاتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ
إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ

(Onlar, üstlerinde dizi dizi kanat açıp kapayarak uçan kuşları görmüyorlar mı? Onları Rahman(ın yasasın)dan başkası (boşlukta) tutmuyor. Şüphesiz O, her şeyi hakkıyla görendir.)” (Mülk-19)

Mesela: “... Vettehizu min makâmi İbrahime musallé” “...İbrahim’in makamından destek edinin...” (Bakara-125) Yani Kur’an’da anlatılan İbrahim’in Nübüvvet makamından ve müşriklere karşı yaptığı mücadeleden destek alın, onu örnek edinin. Yoksa âyet, Mescid’i Haram’da, Kâbe’nin yanında put yaparak tapının demiyor.

“TADARRU” FİZİKİ ALÇALMA DEĞİLDİR

“Tadarru” kelimesi, Kur’an’da altı âyette geçmektedir. “Boyun bükerek tevâzu ile alçalma” anlamına gelen tadarru kelimesinin tam olarak hangi anlama geldiğine bakacağız. Yani fiziksel bir boyun eğme ve alçalma mı, yoksa zihinsel boyun bükerek ve alçalma anlamına mı gelmektedir.

Âyetler:

“Andolsun ki,(ey Resul!) senden önceki ümmetlere de Resuller gönderdik. Ardından boyun eğsinler diye onları darlık ve hastalıklara uğrattık. Hiç olmazsa, onlara bu şekilde azabımız geldiği zaman boyun eğselerdi! Fakat kalpleri iyice katılaştı ve şeytan da onlara yaptıklarını süslü gösterdi.” (Enam- 42)

Yukarıdaki iki âyette geçen “tadarru” kelimesi, zihinsel boyun eğme olduğunu görüyoruz. Çünkü âyette geçen “hiç olmazsa, onlara bu şekilde azabımız geldiği zaman boyun eğselerdi! Fakat kalpleri iyice katılaştı ve şeytan yaptıklarını süslü gösterdi” bölümü buna en büyük delildir. Âyette kalbin katılmasından söz ediliyor. Demek ki, zihnen ve kalben yani gönülleri bunu kabul edeceğine tam aksine hakka karşı kalpleri daha da katılaştı.

“De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından sizi kim kurtarıyor ki; (o zaman) O’na boyun eğerek yani korku ile “Eğer bizi bundan

kurtarırsan, andolsun şükredenlerden olacağız.” diye dua edersiniz.”

Bu âyette de tadarru kelimesinin, dil ile dua etmek yani acizliğini itiraf etmek ve şükrederek şirken uzaklaşmak olduğunu görüyoruz.

“Rabbinize boyun eğerek yani gizli gizli dua edin. Şüphesiz o aşırılı gidenleri sevmez.” (Âraf- 55)

Bu âyette de tadarru yani boyun eğmenin dil, zihin ve gönülle ilgili olduğu net olarak görülüyor. “Kendi nefsinde, boyun eğerek yani ürpererek, yüksek olmayan bir sesle sabah akşam Rabbinizi zikret. Sakın gafillerden olmayasın. (Araf- 205)

Yine bu âyette geçen tadarru dille yapılan bir boyun eğmedir. Zaten âyette geçen “kendi nefsinde” denmesi tadarru kavramının zihinsel olduğunu açık olarak ortaya koymaktadır. “Andolsun, biz onları azapla yakaladık Rablerine boyun eğmediler yani tadarru da bulunmadılar yani iman etmediler. Dolayısıyla tadarru kelimesinin alçala alçala yere kapanma, rüku ve secde etmek, alını yere koymakla hiçbir ilgisi yoktur.

“İKÂME ETME” HANGİ ANLAMA GELMEKTEDİR?

Şia ve Ehl-i Sünnet muhaddis ve müctehidleri yani din adamları Kur'an'da bulunan bütün kavramları tahrif etmişlerdir. Bunlardan bir tanesi de “ikamis- salâti” (salatı ikâme etme) ifadesidir. “İkâme” ifadesi, “k-v-m” kökünden gelmektedir. Âyetlerde ikâme fiilinin anlamını “âyağa kaldırmak, sürekli olarak ayakta tutmak, doğrultmak, düz tutmak, düzeltmek” anlamına geldiğini herkes bilir. Fakat “salat” namaz yapılırca, “ikâme” de “kılma” yapılmıştır.

Kur'an'ın hiçbir ayetinde “salatı ikame etmeye” “namaz kılma” diye bir anlam verilemez. Bunlar birbirinden çok farklı uygulamalardır. Birisi Kur'an'ın ortaya koymuş olduğu orijinal uygulama, diğeri Şia ve Ehl-i Sünnet dininin uydurma uygulamalarıdır.

Mesela: “Şahitliği ikâme etme.” (Talak-2)

“Ölçü- tartıyı ikâme etme.” (Rahman-9)

“Yönünü, benliğini ikame etme.” (Âraf-29)

“Duvarı ikâme etme.” (Kehf-77)

“Tevrat ve İncil'i ikâme etme.” (Mâide-66)

“Allah'ın sınırlarını ikâme etme.” (Bakara-229, 230)

“Dini ikâme etme.” (Tevbe-36; Yusuf-40; Rum-30; Şura-13)

Kur’an’a baktığımızda “ikame-ekâme-yukimu) fiilinin, kılmak, yapmak, etmek” gibi bir anlamının bulunmadığını görürüz. Peki “ikâme” fiilinin en çok kullanıldığı “salatın” esas amacı nedir?

İşte âyetler:

“Ben seni seçtim. Şimdi vahyedilene dinle. Muhakkak ki ben, Allah’ım. Benden başka ilah yoktur. Bana ibadet et yani zikrim (vahiy) için salatı ikâme et.” (Tâhâ-13,14)

Kur’an’a iman etmeyenler, dinde Allah’ı yeterli görmeyenler, yüce Allah’ın yanında, ötesinde, berisinde ilâh ve evliya edinenlerin amelleri ruzgarın şiddetle savurduğu küle benzediğini âyet haber veriyor. (İbrahim-18)

Dini Allah’a özel kılmayanın imanı da, ameli de, mabedi, ibadeti de, ahlakı da yoktur. Kur’an’ın sesinin kesildiği, tehlikeli görüldüğü, Kur’an müslümanlığının sapkınlık ve en büyük şer olarak görüldüğü din Allah’ın hanif dini değil, şeytanların ve tağutların batıl ve şirk dinidir. Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları “insanlara namaz kıldırmakla” aslında Allah’a değil, kendi dinlerine kulluk ettiriyorlar. Kur’an’da var olan kavramları değiştirerek, rivayetlerle Allah’ın Resulünü Kur’an’dan kopararak en büyük cinayeti işlediler.

Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları Allah’a değil, rivayetlerin ilâhlarına iman ediyorlar. Salât ile birlikte geçen “ikâme” kelimesi, âile ve toplum için Kur’an öğrenimini ve sosyal dayanışmayı “ayağa kaldırmak” anlamına gelmektedir. Çünkü toplumu ayağa kaldıracak olan milyon dolarlık mabedler ve ritüel hâle gelmiş anlamsız ibadetler ve israf kurumlar değil, Kur’an’ın inanç ve ahlakı, değişen kavramlarının düzeltilmesi ve ona bağlı olarak gelişecek olan sosyal yardımlaşma ve dayanışma ahlakıdır.

“İkâme” kelimesi, Kuran’da ibadetler için değil, imani ve ahlaki kavramlar için kullanılmaktadır. “Din için, yön ve istikamet için, şahadet yani tevhid için, ölçü tartı yani ahlak için, tevatrat, incil yani vahiy yani Kur’an için. Yahudi, Hristiyan, Şii ve Sünni mabed ve ibadetleri hiçbir zaman onları ayağa kaldırmamış, sürekli olarak

onları süründürmüş ve düşmanlarına ezdirmiştir. Çünkü bunlar gerçek anlamda salatı ikâme etmediler.

Esas salatı ikâme, yüce Allah'ın âyetlerini ümmetin zihnine yeniden nakşetmek, ümmeti Kur'an ile canlandırmak, toplumu onunla temizlemek ve onun ruhuyla ayağa kaldırmaktır. Zaten “ikame” ile ilgili âyetler incelendiğinde bu gerçek net bir şekilde görülecektir.

Mesela: Birçok âyette geçen “Salâtı ikame edin ve arının” cümleleri, din öğrenimini ve dayanışmayı ayağa kaldırın, her türlü şirk ve hurafelerden arının” anlamına gelmektedir. Yani âyetlerde geçen “ve étüz zekéte” (zekatı verin) değil, “ve'tüz zekéte” (zekâta gelin, arınmaya gelin” demektir. Halbuki “ve yü'tünez zekéte” (arınmaya gelirler) ibaresini de “ve yütünez zekéte” (zekatı verirler) olarak da okumazlar. Gerçekleri kabul etmede zorlananlara söyleyecek bir sözümüz yoktur. Yüzyıllardan beri gelmiş bir ritüelin psikolojik baskısından bir anda kurtulmak kolay değildir. Fakat Şia ve Ehl-i Sünnet dininde Kur'an'a uygun bir ahlakın bulunmadığı ve Kur'an'daki kavramların büyük çoğunluğunun tahrif edildiğinin bilincinde olmak da önemlidir. Çünkü anlamsız ritüellerden kurtulmanın önünde engel olan psikolojik ve mahalle baskılardan kurtulmaya öncülük edecektir. Bir düşünün, Nebi'ye destek olan bir âyet, (Ahzab-56) nasıl olur da, Muhammed'e salavat çekmek olarak evrilmiştir. Çok ilginçtir.

Esas “kılmak” anlamına gelen “ceale” kelimesi, “salât” için hiçbir âyette kullanılmamıştır. Çünkü salâtın “namaz kılmakla” hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. Salatı ikâme etme; tevhid din ve ahlakını, adalet ve merhametini, insan hak ve özgürlüğünü, toplumun hayatına hakim kılmanın, ümmetin sorunlarına destek için devlet ve sivil toplum kuruluşları eliyle eğitim, öğretim, yardımlaşma ve dayanışma sisteminin kurulması, ayakta tutulması” olarak anlamak mümkündür. “Salâtı ikame etme” ile ilgili âyetlere baktığımızda, bu organizasyonun kıyamete kadar ümmetin ve beşeriyetin ihtiyaçlarına cevap verecek bir program olduğunu görürüz. Kur'an'ın ilim ve

hikmeti, ahlak ve fazileti, adalet ve merhameti yani Furkan’ın içinde bulunan kavramlar bağlam ve bütünlüğüne göre çözülmeyeceği sürece ne imanın, ne ibadetin Allah indinde bir değeri yoktur.

Her şey gelip Kur’an’ı anlamaya dayanıyor. Kur’an anlaşılmasından, dinde onu tek kaynak kabul etmeden, haccın da, kâbenin de, mescitlerin ve eğitim kurumlarının da Allah’ın indinde bir değeri yoktur. Dinin doğru yaşanması tamamen Kur’an’ın doğru anlaşılması ile ilgili bir durumdur. Kur’an, bağlam ve bütünlüğü yani hikmet ve kavramlarıyla zihinlere hakim değilse, diğer inanç ve ibadetler Allah indinde yok hükmündedirler.

İşte bundan dolayı âhirette ilk sorgu şöyle olacaktır. “أَلَمْ نَكُنْ لَكُمْ آيَاتٍ تَتْلُو عَلَيْهِمْ فَاكْفُرْتُمْ بِهَا تَكَذِّبُونَ” Elem tekün éyeti tütlé aleyküm feküntüm bihé tükezzibune” “Âyetlerim size okunurdu da onları yalanladınız değil mi?” (Müminun-105) Âyette geçen “yalanlamak” “sözle yalanlamak, karşı gelmek, iman etmemek” değildir.

Rivayetlerle, ictihatlarla, ataların dinine uymakla, âlimlerin kitaplarını din ve hüküm edinmekle ilgili bir yalanlamadır. Kur’an’da geçen bütün “âyetleri yalanlama” ifadeleri, sözlü yalanlama değil, inanç, tavır, ahlak ve hareketlerle yalanlamadır. İşte bu şekilde Kur’an, kavramlarıyla birlikte doğru olarak anlaşılıysaydı, altmış kişilik bir cemaat için, altmış bin kişilik israf mâbedler yapılmayacaktı. Eğer Kur’an bilinseydi, salatın anlamsız ritüel değil, toplumu ayağa kaldıran ilâhi bir rahmet ve hidayet olduğu bilinecekti. Yüce Allah adına doğru konuşun, sizin ihtişamlı mabedlerinizin, ses gösterisi olarak yaptığınız ezanlarınızın ve anlamını bilmediğiniz yani Kur’an’sız ve ihlassız inanç ve ibadetlerinizin size zerre kadar bir yararını gördünüz mü?

Dünya hayatında size huzur vermeyen bir din, âhirette niye cennete götürsün? Şia ve ehli Sünnet’te din, Kur’an’ın değil, namazın üzerine inşa edilmiştir. Eğer namaza verdikleri mesai ve emeğin yüz binde birini Kur’an’ın ilmine vermiş olsalardı, inanç, ahlak, ekonomi, sanayi ve medeniyette bu kadar geri kalmazlardı. Bir toplumda hangi değerler yerde ise onları ayağa kaldırmak yani “ikâme etmek”

gerekir. İhtişamlı ve süslü câmileriyle, yüksek yüksek minareleriyle, üstün kaliteli halı ve mermerleriyle Şia ve Ehl-iSünnet'te tek ayakta kalan şey namazdır. Geri kalan bütün erdemler yerde sürünüyor.

SALAT - RÜKÛ - SECDE KAVRAMLARI

Kur'an'da "salât" kavramı, dini ve sosyal hayatı ayakta tutmak için söz ve fiille yapılan destek anlamına gelmektedir. "Ey iman edenler, sarhoş iken ne söylediğinizi bilinceye kadar salâta yaklaşmayın..." (Nisa-43)

Dikkat edilirse bu âyette" ne söylediğinizi bilinceye kadar" deniliyor. "Ne yaptığınızı bilinceye kadar" değil, yani "salât" fiili, yapmaktan çok söz ve güzel ahlakla ilgili yardım ve destektir. "... Salâtında sesini pek yükseltme, çok da kısma. İkisi arasında orta bir yol tut." (İsra-110)

Âyet yine bir "salât" ayeti ve yine fiziki bir hareketten öte söz ve söylemle ilgili bir durum mevcuttur. Aslında "salat" kavramının fiziki hareketlerden daha çok dil ile yapılan bir fiil olduğunu anlıyoruz. Şimdi "salat" ile ilgili tam olarak neyin yapılmasının emredildiğini görmeye çalışalım.

"Sana kitaptan vahyedilene tilavet et ve salâtı ikame et..." (Ankebut-45) "...O (Kur'an)'dan kolayınıza geleni okuyun ve salâtı ikame edin. Arınmaya gelin ve Allaha güzel bir borç verin..." (Müz-zemmil-20)

Yukarıdaki âyetlerden "salâtın" Kur'an ile insanın kendisini ve toplumu uyarma ve donatma olduğu netleşiyor. "Ey iman edenler!

cuma günü (toplanma günü) “salât” için nida edildiği zaman, Allahın zikrine (Kur’an’a) koşun...” (Cuma-9)

Âyette”salât” için çağrılan mü’minlerin Allah’ın zikrine, Kur’an’a koşmaları emrediliyor. Buraya kadar anlaşıldığı üzere aslında “salât” kavramının fiziki hareketlerle yapılan bir ritüel değil, Kur’an ilim ve hikmetinin yani Kur’an ahlakının topluma ulaştırılması ile alakalı bir ibadettir.

Secde ve Rükü

Kur’an’a baktığımızda “secde” kelimesi, “yere kapanma” değil, “büyüklüğünü kabul etmek, boyun eğmek, onaylamak” gibi bir anlamının olduğunu görürüz. Hatta “secde” kavramına “yere kapanma” manasının verilmesi, tevhid ve ihlas açısından büyük bir problem meydana getirecektir. Kur’an’da bulunan secde kelimelerinin hiçbir tanesi “yere kapanma” anlamına gelmemektedir.

Mesela: Yüce Allah tarafından İsrailoğullarına verilen emir “...Kapılardan secde ederek girin...” (Bakara-58) “Göklerde ve yerde bulunan canlılar ve melekler büyüklenmeden Allah’a secde ederler.” (Nahl-49)

“Secde” fiziki yani beden ile yapılan bir fiil değil, imani, zihni ve kalbi bir kabuldur. Yoksa her canlının yere kapanması diye bir şey olamaz. Göklerde ve yerde bulunanların hepsi yüce Allah’a ister istemez boyun eğip ona itaat etme fitratına sahiptir.

Mesela: “Ve (ey Nebi!) secde edenler arasında dolaştığında.” (Şu’ara-219)

İnsanlar “secde ederken” Nebi (a.s) aralarında dolaşmıyordu. Âyette geçen “fis sécidin” “secde edenler arasında” Kur’an’da bulunan emir ve yasakları kayıtsız şartsız teslim olma anlamında kullanılmaktadır. Dolayısıyla “secde eden olmak” mü’minlerin en önemli sıfatlarından. Yüce Allah’ın âyetlerini duyduğunda kayıtsız şartsız onlara itaat etme anlamına gelmektedir. Âyetin manası “Nebi (a.s) mü’minler arasında dolaşıyor ve o mü’minler de Allah’a secde eden, boyun eğen kimselerdi” demek istenmiştir.

“Sen de içlerinde bulunup onlara salâtı ikame ettirdiğin zaman onlardan bir taife seninle beraber ikame etsin. Silahlarını da alsınlar. Onlar secde ettiklerinde arkanıza geçsinler...” (Nisa-102)

Yukarıdaki âyette bulunan “...onlar secde ettiklerinde...” ifadesi de aynı anlama gelmektedir. Yani geleneğin anladığı gibi “imam önde namaz kıldırırken, arkasındaki cemaat yere kapanıyor, fakat imam yere kapanmıyor” değildir. Âyette secdenin bir defa yapıldığı manası da çıkar ki, nereden tutsanız günümüzde kılınan namazla hiçbir alakası yoktur. “Onların hepsi bir değildir. Ehl-i kitaptan, gece saatlerinde secde ederek, ayakta durarak Allah’ın âyetlerini tilavet eden bir ümmet vardır.” (Âli imran-113)

Gelenekselcilerin anladığı gibi, secdede Kur’an okumak mı? Ayakta durarak secde etmek mi? Yani Allah’a boyun eğerek, ayakta Allah’ın âyetlerini sindire sindire okumak mı? Hangisi? “Meleklerle Âdem’e secde edin dediğimiz zaman secde ettiler. Ancak iblis diretti, yani büyüklendi ve kafirlerden oldu.” (Bakara-34)

Bu âyet secdenin tanımını en iyi yapan âyettir. “Salat” kelimesinde olduğu gibi burada da zıt anlamlardan yararlanacağız. Hepsini secde ediyor ancak iblis zıddını yapıyor. Büyükleniyor, diretiyor, kafirlerden oluyor. Yani “secde etmek” “emri önemsemek, büyüklüğünü kabul etmek, kayıtsız şartsız onaylamak” anlamına geliyor.

“Onlara Kur’an okunduğu zaman secde etmiyorlar. Bilakis o kafirler yalanlıyorlar.” (İnşikak-21–22)

Bu âyetler de aynı şekilde secdenin hangi anlama geldiğini açık olarak gösteriyorlar. Yani âyette “secde etmek” “yalanlamanın” zıttı olarak gelmiştir. O halde “secde” kelimesine, tereddütsüz onaylamak, doğrulamak, tam itaat” anlamını vermek gerekmektedir. Dolayısıyla “secde etmenin” yere kapanmak değil, büyüklüğünü kabul etmek, emri onaylamak, manasına geliyor. Kur’an’da geçen “rûku” kelimesi de fiziksel bir hareket değildir. “Tevazu gösterme, boyun eğme, alçakgönüllülük” gibi manaları mevcuttur.

“فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَحَرَّ رَأْسَهُ وَأَنَابَ” ...Festeğfer rabbehu ve harra râkian ve enébe” “...Rabbine istiğfar etti yani boyun bükerek

(Allah'a) yöneldi.” (Sad-24)

Burada yine “harra” fiili vardır. Zaten âyetin bağlam ve bütünlüğüne bakıldığında “rüku”nun fiziksel olmadığı anlaşılacaktır. “Harra” fiilinin manasını iyice anlamak için, Kur’an’da kullanıldığı yerlere bakabilirsiniz.

“Secde” ve “rüku” fiilleri nasıl manevi anlamda kullanılmışsa, “harra” fiili de fiziki manada kullanılmamıştır. “Sizin veliniz ancak Allah’tır, Resulü’dür ve o iman edenlerdir ki onlar salâtı ikame ederler yani rüku ederek arınmaya gelirler.” (Maide-55) Rüku ederek arınmak. Yani alçak gönüllülükle, tevazu ile arınırlar, itaat ederler. Dolayısıyla Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğüne baktığımızda “secde” kelimesinin, yüce Allah’ın emirlerine mutlak itaat, yüceliğini ve büyüklüğünü kayıtsız şartsız kabul etmek anlamına geldiğini açıkça görürüz. “Rüku” kelimesi ise, fiziki olarak eğilmek değil, “boyun eğmeyi ve kabullenmeyi” ifade eder. “Secde” ve “rüku” kelimelerini peşpeşe kullandığımızda, yüce Allah’ın emir ve yasakları karşısında yani dinin tek hüküm kaynağının Kur’an olduğunu kişi önce boyun eğerek kabul edecek sonra kayıtsız şartsız itaat edecektir. Dolayısıyla bir inancı kabul etmek ve ona boyun eğmek şuursuzca yapılacak bir iş değildir.

Üzerine düşünmüş, aklınızı kullanmış ve onun hak olduğunu kavrayarak kabullenmeniz şarttır. “Kuşkusuz Rabbin katındakiler. O’na kulluk etmekten kibirlenmezler Sadece onu tesbih eder yani yalnız ona secde ederler (kayıtsız şartsız boyun eğler) (Âraf-206) “Göklerde ve yerde bulunanlar da onların gölgeleri de sabah akşam ister istemez sadece Allah’a secde ederler.(kayıtsız şartsız boyun eğler) (Râd-15) “Göklerde bulunanlar, yerdeki canlılar yani bütün melekler, büyüklük taslamadan Allah’a secde ederler. (kayıtsız şartsız ona boyun eğler)” (Nahl-49) “Görmez misin ki, göklerde olanlar ve yerde olanlar güneş, ay, yıldızlar, dağlar, ağaçlar, hayvanlar ve insanların birçoğu Allah’a secde ediyorlar. Bir çoğunun üzerine de azap hak olmuştur. Her kim hor ve hakir olmayı isterse, Allah’tan (Kur’an’dan) başka artık onu değerli kılacak bir şey yoktur. Şüphesiz

Allah dilediğini yapandır.” (Hac-18) Salat ise, insanın hayatı boyunca karşısına çıkan bütün zorluklara karşı Kur’an’ın hikmetinden çıkan iman, güzel ahlak, adalet, merhamet yani hem hasenât (iç dünyası) hemde sâlihât (dış dünyası) ile ilgili fiil ve Kur’ani bilgi istikame-tinde hakka boyun eğme, haktan yana olma, Allahın dinine yardım etme, ihlas ve bilinç ile hayatına yön vermesi anlamına geliyor.

Kur’an’da bulunan kavramlar bilinçli veya şuurlu insanlar için bir anlam ifade eder. Ancak bilinçli ve şuurlu bir kişi Kur’an’da veya hayatta bulunan âyetleri gereği gibi anlar. Ancak o zaman âyetleri idrak eder, onlara boyun eğmesi ve kayıtsız şartsız Allah’a itaat etmesi gerektiğini kavrar. Kur’an’ı bilen, şuurlu ve özgür bir insana neye inanması gerektiğini kimse söyleyemez. Çünkü Kur’an’ın ilmi, edindiği bilinç ve yaratılışındaki fitrat, ona hakkı anlatmaya yeter. Kur’an’ı dinde tek kaynak kabul eden bilinçli ve şuurlu insanlar bile-rek hiç kimseye kötülük yapamazlar.

Salat-ı ikame etme görevi tek başına yapılabildiği gibi iki veya çok kişiyle de yapılabilir. En uygun saatler bütün meşgalelerden uzak olan fecir ve gece vakitleridir. Salat-ı ikame etmeyi sadece bilinç-lenme olarak düşünmemek gerekir. Salat, aynı zamanda başkalarını da bilinçlendirme anlamına gelmekte ve her şart altında yapılabilen önemli bir görevdir.

Salatın Hangi Anlama Geldiğini Gösteren Dört Âyet

1-) “Felé saddeka velé sallé, velékin kezzebe ve tevellé” (Kiyame-31,32) “İşte o (vahyi) tasdik etmemiş salla da yapmamıştı, aksine yalanlamış ve yüz çevirmişti.”

Âyetlere dikkat edilirse, saddeka’nın (tasdik etme) zıttı, kezzebe (yalanladı) “salla’nın (destek olma) zıttı ise,” tevellé” (yüz çevirdi) fiili olarak geliyor. Hanif din İslamda ve Allah Resulünden yani Kur’an’dan yana olanlar, onları tasdik edenler salatlarını hakkıyla yapmış olacaktırlar. Zaten bu inanç ve akide olmadan hiçbir ibade-tin anlamı olmayacaktır.

2-) “Onların mallarından sadaka al; bununla onları (nifaktan)

temizler ve arındırırısın. Ve onlar için salat eyle (ve salli aleyhim, inne salâteke sekenün lehum) çünkü senin salatın onlar için süku-nettir. Allah iştendir bilendir.” (Tevbe-103)

Âyette Nebi (a.s)a emredilen “salli aleyhim” “onlara salat eyle” nin anlamı şudur. Nifak ile iman arasında gidip gelen, net bir çizgiye sahip olmayanlara söz ve fiille destek olması, İslam dininin önem ve ehemmiyetinin sürekli olarak onlara hatırlatılmasıdır. Söz konusu olan Tevbe-103 âyet, 101.âyetten itibaren alındığı zaman mesele daha iyi anlaşılacaktır.

3-) “Allah ve melekleri Nebi’ye salat ederler (destek olurlar). Ey iman edenler! Siz de ona (Nebi’ye) salat edin (destek olun) içten gelecek tam bir teslimiyetle (Allah’a) teslim olun” (Ahzab-56)

Bu âyette geçen “sallu aleyhi” “ona salat edin” cümlesi, kendi döneminde yaşayan müminlerin “Nebi’ye destek” olmalarını öğütlemektedir. Âyetlerin bağlam ve bütünlüğüne bakıldığında bu gerçek apaçık görülecektir. Dolayısıyla Muhammed (a.s) a salavat çekme, salavat getirme diye bir şey yoktur.

4-) “Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için size salat eden odur. Melekleri de size salat eder. Allah müminlere karşı çok merhametlidir.” (Ahzab-43)

Yüce Allah’ın müminlere en büyük desteği, vahiy göndermek suretiyle onları karanlıklardan aydınlığa çıkarmasıdır. Batıl yolda ve şeytani bir düzen yani şirk için salatı en sistemli olarak yerine getirenler cemaat ve tarikatlardır. Allah’ın hidayet yolundan gençliği engellemek için yaptıkları yurt, medrese ve okullar birer salat! kurumlarıdır. Yine sürekli bir araya gelerek dinlerinin kutsal kitaplarını ders yapmaları da kendi dinleri açısından salat etme çalışmaları olarak görülebilir. İşte esas “salat” budur. Fakat şeytanların yolunda ve hizmetinde olan bir salattır. Onların bu salatları olmasaydı toplumda bu derece etkili bir pozisyonda olmazlardı. Bir fetö’yü, birde şirk dini olan ehli sünnet ve nurculuk için icra ettiği salatı düşünün. “Üst akıl, dış güçler ve Amerika, Amerika...” söylemlerinin yüzde

doksan dokuzu hikayedir. Esas gerçek dindir, imandır, şirk dini için yapmış oldukları salattır yani birbirlerine karşı olan yardım ve desteklerdir. Zaten tüm cemaat ve tarikatların esas kurucusu İngiliz misyoner teşkilatıdır. Fakat başarıya ulaşma, müritlerin çalışma ve çabaları sayesinde gerçekleşiyor.

Gerçek Olarak Salata İkame

Köy, kasaba, ilçe ve şehirlerin her mahallesine mescitler kurulacak, insanlar bir araya gelerek Kur'an'ı öğrenecek, böylelikle halk uydurma dinden kurtulacak, fakir, miskin, hasta, borçlu kim varsa araştırılacak, yardım havuzları kurularak infak ve sadaka müessesesi yaşatılacak, hem din, hem dünya, hemde âhiretleri için insanlar maddi manevi bir icad ve kâbiliyet, fikir ve donanıma sahip olacaktlardır. "Salata ikame etmeyi" emreden âyetlerin büyük bir bölümü Mekke'de nazil olmuşlardır. Aslında Mekke'nin tebliğ ve mücadele alanını bilenler salata hangi anlama geldiğini iyi bilirler. Yüzlerce âyete bakıldığında Mekke'de en büyük tartışma ve kavganın merkezinde Kur'an'ın var olduğu görülecektir. Müminlerle müşrikler arasındaki tartışma ve anlaşmazlık tamamen şirk, tevhid, din, iman, ihlas, İslam, güzel ahlak, Kur'an, Nübüvvet ve Risaletle ilgili idi. "... Ve ekimissâlête lizikri" "Zikrim (vahiy) için salata ikame et." (Tâhâ-14- Mekki)

"Ve ekimissâlête tarafeyinneheri ve zülefen minelleyle..." "Gündüzün iki tarafında yani gecenin zülüflerinde salata ikame et..." (Hud-114- Mekki)

"Gündüzün Güneş dönüp gecenin karanlığı bastırınca ya kadar salata ikame et. Bir de fecir Kur'an'ı var ya, Fecir Kur'an'ı şahitlidir" (İsra-78- Mekki)

Mekke hayatı, Allah Resulüne yani Kur'an'a destek olma veya tam zıttı olarak ona karşı gelme, sesini kısma ekseninde dönüyordu. Kur'an'a baktığımızda "ikame" fiili, salat, din, vücut, (yüz-yön-benlik) denge, şehadet kavramları ile birlikte kullanılmıştır. (Âraf-29; Rum- 30, 31, 43; Rahman-9; Talak-2; Yunus-105)

Yukarıdaki âyetlere bakıldığında “ikame’ fiilinin, dini ve güzel ahlakı ayakta tutma, dine destek olma, din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka bir şeye iman etmeme anlamında kullanıldığı görülecektir. Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları, salatın içini boşaltarak inanç ve güzel ahlak üzerinde olumlu hiçbir etki meydana getirmeyen “namaz kılma” ibadetine çevirdiler. Haliyle Hüseyin Atay hocanın dediği gibi, “namazı milletin başına bela etmiş oldular.” Çünkü Şii ve Sünni devlet adamları, ülkelerinde milyonlarca fakir, işsiz, miskin ve evsiz olmasına rağmen, onlar hiçbir işe yaramayan, tamamen gösteriş amaçlı ve israf olan dev mâbedler inşa etmektedirler. Halbuki Kur’an’ı hakkıyla okumuş ve onu anlamış olsalardı, Mescid-i Haram dahil olmak üzere, mâbedlerinin hepsinin, Allah indinde bir fakirin göz yaşının damlasına denk gelmeyeceğini bilirlerdi. Kısacası “salatı ikame etme her türlü kötülükten, cimrilikten ve ahlaksızlıktan koruyacağını...” (Ankebut-45) tam aksine “namaz kılma” her türlü talanın, sahtekarlığın ve yalanın aracısı olduğunu herkes biliyor. (En doğrusunu Allah bilir. Yüce Rabbim günahlarımızı bağışlasın, âhirette bizi mahcup etmesin.)

KUR'AN'DAKİ SALÂT, NAMAZ KILMAK MIDIR?

Kur'an'da Salât

“Onlar gayba iman ederler ve salatı ikâme ederler yani rızık olarak verdiklerimizden infak ederler.” (Bakara-3) “Salâtı ikame edin yani arınmaya gelin ve rüku edenlerle beraber rükü edin” (Bakara- 43)

“Sabır ve salâtle Allah'tan yardım isteyin. Şüphesiz o (Allah'a) haşyet duyanlardan başkasına büyük gelir.” (Bakara- 45) Yukarıdaki iki ayet Medine'de yaşayan Yahudiler hakkında inmişlerdir.

Soru şu: Yahudiler Kur'an'a iman etmeden namaz kılmalarının bir anlamı olur mu? Neden salâtle yardım istesinler. Yani neden Allah'tan yardım istesinler olmasın? Buradaki salât neden Kur'an olmasın? Ataları olan İsrailoğulları salatı biliyor ve yüce Allah, salât konusunda onlardan söz almıştı. (Bakara-83) Bu âyetteki salât Kur'an'dır. Çünkü yüce Allah'ın insanlara en büyük desteği vahiy'dir. Aslında “salât” kavramlarının geçtiği her âyette salâtin hangi anlama geldiğini görüyoruz.

Mesela: Salatı ikâme edin yani arınmaya gelin, kendiniz için her ne hayır takdim edersiniz Allah katında onu bulursunuz.” Bakara-110) Ey iman edenler! Sabır ve salât'la Allah'tan yardım isteyin...” (Bakara-153)

İnsana en büyük sabır ve en önemli salâtı veren kaynak Allah'ın kitabı Kur'an'dır. Çünkü salât ve sabrın kaynağı odur. Yüce Allah, Resûlüne de sadece onunla sabrı ve salâtı tavsiye etmiştir.

“Sen de onların içinde bulunup da onlara salat-ı ikâme edeceğin zaman onlardan bir tâife seninle beraber dursunlar...” Nisa-102) Âyette “neden salât etsinler” değil de “onlardan bir tâife seninle beraber ayakta dursunlar” buyrulmaktadır. Âyette bulunan “secde etsinler” den maksat “söylenenleri anlayıp kabul ettikten sonra” anlamına gelmektedir. Yoksa savaş gibi zor bir ortamda bir ritüelin emredilmesi mümkün değildir. Aklınız yok mu? Burada ordunun savaş hazırlıkları, korkuları ve sorunların giderilmesi ile ilgili bir motivasyon vardır. “Salâtı bitirdiğinizde gerek ayakta gerek otururken ve gerek yan yatarken Allah'ı zikredin. Güvene kavuştunuz mu salâtı ikâme edin...” Namaz zaten Allah'ı zikretmek değil miydi?

Namazı! bitirdikten sonra ayakta dururken, otururken ve yan yatarken Allah'ı zikretmek nedir? İsrailoğulları şu şekilde salâtı ikâme ediyorlardı. Yani Mâide 12.âyette salâtın şöyle bir anlama geldiğini görüyoruz. Arınma, Resullere iman etme, onlara yardım etme, Allah için borç verme olarak geliyor. Eğer rukü olsaydı, salâtı ikâme ettikten sonra yüce Allah niye “rukü ederler” buyurmuştur? “Sizin veliniz ancak Allah'tır, Resulüdür, iman edenlerdir; onlar ki Allah'ın emirlerine boyun eğerek salâtı ikâme eder yani arınırlar” (Mâide-55) “Bir de salat-ı ikâme edin yani bilinçli olun. Çünkü O'nun huzurunda toplanacaksınız.” (Enam- 72) Demek ki salat, insana bilinç kazandırıyor.

“Kitab-a sınımsıkı sarılan yani salâtı ikame edenlere gelince...” (Âraf- 70) “Haram aylar çıkınca (savaşta) müşrikleri bulduğunuz yerde katledin (etkisizleştirin) yani onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tevbe eder yani salâtı ikâme eder yani (şirkten) arınırlarsa onların yolunu serbest bırakın...” (Tevbe- 5)

Yoksa şirkten arınma olmadan Müşriklerin namaz kılmalarının hiçbir anlamı yoktur. “Eğer (müşrikler) tevbe eder ve salâtı ikâme

eder yani zekâta gelirlerse artık onlar dinde kardeşlerinizdir...” (Tevbe-11) Allah Resulü (a.s) döneminde “yani” kelimesi olmadığı için Kur’an bunu içine almamış onun yerine “vav” harfini kullanmıştır.

Fakat yüzlerce âyette ancak “yani” kelimesini koyduğumuzda kavramlar bir anlam kazanıyor. Yani yüce Allah bu “ve” lerle kitabını tebyin, tefsir, tasrif, tafsil “yani” kelimesiyle kendi içinde bir sistemle yani bir hikmete kavuşturuyor. “İnfaklarının kabul edilmesine, yalnızca, Allah’a yani Resul’üne karşı kâfir olmaları ve salâta üşene üşene gelmeleri yani zorla-istemeyerek İnfak etmelerine engel olmuştur. (Tevbe-54)

“Mümin erkekler ve mümine kadınlar birbirlerinin velileridir. Mâruflu emreder yani münkerden nehyederler, salatı ikâme eder, zekâta (arınmaya) gelir, Allah’a yani Resul’e itaat ederler. İşte Allah bunlara rahmet edecektir. Allah izzetlidir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Tevbe-71)

“Allah’ın mescidlerini, Ancak Allah’a ve âhîret gününe iman eden ve salatı ikâme eden yani zekata (arınmaya) gelen ve Allah’tan başkasından korkmayan kimseler imar ederler. İşte hidayete ermişlerden olmaları umulanlar bunlardır” (Tevbe-18)

“Musa’ya ve kardeşine” kavminiz için Mısır’da (barınak olarak) evler hazırlayın ve evlerinizi kible kılın yani salatı ikame edin, müminlere müjde ver diye vahyetmiştik.” (Yunus- 87) Yani Firavun’un zulmünden kurtulacaklarına dair onlara müjde ver.

“Onlar Rablerinin rızasına ermek için salatı ikâme ederler yani kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli ve açıktan Allah için infak ederler ve kötülüğü güzellikle ortadan kaldıranlardır. İşte bunlar için dünya yurdunun hayırlı sonucu vardır. (Râd-22)

“Dediler ki: Ey Şuayb!(din) atalarımızın ibadet ettiklerini (ilahları) yahut mallarımız hususunda dilediğimizi yapmayı terk etmemizi sana salatın mi emrediyor?” Yukarıdaki salat vahiy ve din anlamına gelmektedir. Onlardan sonra salatı zayı eden şehvetlerine

tabi olan bir nesil geldi...” (Meryem-59)

“Şüphe yok ki ben Allah'ım. Benden başka hiçbir ilâh yoktur. O halde sadece bana ibadet et yani zikrim için salatı ikâmet et.” (Tâhâ-14) (Ehline salatı emret ve kendin de onun üzerinde sabret. Senden rızık istemiyoruz. Sana biz rızık veriyoruz. Âkibet bilinç sahiplerininindir.” (Tâhâ- 132) Onlar (tüm Nebiler) emirlerimizle hidayeti gösteren önderler kıldık, kendilerine hayırlar işlemeyi, salatı ikâme etmeyi yani arınmayı vahyettik. Onlar sadece bize kulluk eden kimselerdi. (Enbiya-73)

“Onlar, Allah anıldığı zaman kalpleri ürperen, başlarına gelen musibetlere sabreden yani salatı ikame eden ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden Allah yolunda infak eden kimselerdir.” (Hac- 35)

“Onlar öyle kimseler ki, şayet kendilerine yerde imkan verirsek, salatı ikame eder, mârufu emrederler yani kötülükten nehyederler bütün işlerin akıbeti Allah'a aittir.” (Hac-41) “...Salatı ikâme edin, zekata gelin (arının) yani Allah'a sığının. O sizin mevlanızdır. O ne güzel mevlâ yani ne güzel yardımcıdır. (Hac-78)

“Öyle erler (vardır ki) ne bir ticaret yani hiçbir alışveriş onları Allah'ın zikrinden (Kur'an'dan) yani salatı ikame etmekten ve zekata (arınmaya) gelmekten alıkoyamaz. Onlar kalplerin ve gözlerin (dehşetle) döneceği günden korkarlar.” (Nur-37) “Salatı ikame edin yani arınmaya gelin umulur ki merhamete kavuşturulursunuz.” (Nur-56)

“Onlar, salatı ikame ederler yani zekata gelerek arınırlar. Onlar âhirete kesin olarak ikna olurlar.” (Neml- 2,3) (Ey Nebi!) kitaptan sana vahyedileni tilâvet et yani salâtı ikâme et. Çünkü salât fuhşiyattan ve münkerden alıkoyar. Allah'ın zikri olan (Kur'an) ile uyarı yapmak en büyük (bir öğüt) tür...” (Ankebut-45)

“Allah'a yönelmiş olarak sorumluluk bilincine sahip olun yani salatı ikame edin. Sakın müşriklerden olmayın yani fırka fırka ve şia şia olanlardan (olmayın. Bunlardan) her hizip kendilerinde olan inançla sevinmektedir.” (Rum-31,32)

(Lokman (a.s) dan oğluna) Ey oğlum! salatı ikâme et ve mârufu emret yani münkerden nehyet ve sana gelen müsibete karşı sabırlı ol. Çünkü bunlar azmedilmesi gereken işlerdendir.” (Lokman- 17)

“Salatı ikâme edin ve zekâta (arınmaya) gelin yani Allah’a ve Resulüne itaat edin. Ey Nebi’nin ev halkı Allah sizden her türlü kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.” (Ahzab-33) “Halbuki onlara ancak, dini yalnız O’na özel kılarak yani hanifler olarak Allah’a ibâdet etmeleri ve salatı ikâme etmeleri, zekâta (arınmaya) gelmeleri emrolunmuştu. İşte toplumu ayağa kaldıracak sağlam din budur.” (Beyyine-5)

Demek ki, Kur’an’da bulunan salât, destek anlamında infak ederek arınmak, vahiy olan Kur’an’dan destek almak, sabrın kaynağı, Allah için borç verme, bilinç, kitâba sınımsız sarılma, şirkten temizlenme yani tevbe, iman kardeşliği, barış, Allah ve Resulüne itaat, mârufu emretme münkerden nehyetme, rahmete kavuşma, Allah’a ve âhîret gününe iman, Allah’tan başkasından korkmama, fakir ve garibanlar için barınaklar yapma, müminlere müjde, Allah’ın rızası, kötülüğü güzellikle önleme, şehvetlere tâbi olmama, Allah’tan başka ilâh kabul etmeme, sadece vahye iman edip yalnız onunla uyarma, zihinsel destek ile toplumu ayağa kaldırma, rızık endişesi taşımama, hayırlı işlerde yarış, sadece Allah’a kulluk etme, Allah söz konusu olduğu zaman saygı ile ürperme, başa gelen musibetlere karşı sabretme, Allah’a yani Kur’an’a sığınma, salat her türlü kötülükten kesin olarak engelleyen en büyük öğüt, şirkten korunma yani hizip hizip, fırka fırka olmama, her türlü kirden temizlenme, kitabı tilavet etme, Allah’ın zikri olan Kur’an’a koşma, dini sadece Allah’a özel kılarak hanif olma anlamına gelmektedir.

Sizin namazınız bunları gerçekleştirmeye kâdir mi? Namaz diye adlandırılan ritüel, Şia ve Ehl-i Sünnet din adamlarını Kur’an’a karşı zulüm ve küfür dahil, hiçbir münker ve fahşadan alıkoymadığı gibi salatları onları şirkten de kurtaramadı. Yani salatı yeniden diriltme çabası çok kıymetlidir. Ehl-i Sünnet ve Şia din adamları yüzyıllardır icra edilen ve bizi şirkten, zulüm yapmaktan ve hatta küfre sapmak-

tan alıkoymayan namaz ritüelinde ısrar edip salatın diriltici özünü kaçırmıyorlar. Şu halde müşriklerin de icra ettiği namazdan çıkıp hanif olan İbrahim (a.s) ın başlattığı ve son Nebi olan Muhammed (a.s) ın hakkıyla ikame ettiği salata ulaşmalıyız.

Kur'an'da ritüel olarak namaz varsa, kıyamı, kıraatı, rukü'ü, secdesi ile nasıl eda edildiği varsa, neden onlarca âyette hiçbir teferruata gidilmeden, yani açık olarak nasıl kılınacağı ortaya konmadan sadece "salatı ikâme edin" desin. Neden-salat-ı ikâme" aynen zekat (arınma) gibi kalıp bir ifade olarak geçmektedir. Kur'an'a baktığımızda İsrailoğullarının da (sizin deyiminizle namaz kıldıklarını) ve bu âyetlere Medine'de yaşayan Yahudilerin buna itiraz etmediklerini görüyoruz. (Bakara-83; Mâide-12) Kur'an'a baktığımızda salatın veya salatı ikâme etmenin çok kapsamlı, genel ve evrensel yani tarihin bütün dönemlerinde var olduğunu biliyoruz.

Yani Yahudi ve Hristiyanların da salata aşına oldukları ve salata itiraz etmediklerini görüyoruz. Peki dinlerine gelenek ve göreneklerine son derece bağlı olan Yahudiler, içlerinde çok azı müstesna nasıl bu derece bu ritüelden uzaklaşmışlardır. Kıpalarını(takkelerini) bile kaybetmeyen Yahudiler, namazlarını nasıl kaybetmişlerdir? İbrahim, Musa ve İsa (aleyhimüsselâm) salatı ikâmeyi önemle yerine getirdikleri halde Hristiyanların hepsi bu ritüeli nasıl zayi etmişlerdir. Veya neden hiçbir Nebi ve Resul'ün namazı nasıl kıldığı ile ilgili bir tarif yer almaz. Tevrat ve İncil neden bu ritüelin teferruatından hiç söz etmez yani Kur'an'ın yaptığı gibi hiçbir ayrıntı vermez?

Kur'an'da birçok konuda onlarca tekrar varken, namazın nasıl kılınacağını birkaç âyetle ortaya koymaya gücü yeten Yüce Allah, namazın nasıl kılınacağını neden din adamlarının söz ve ictihadlarına bırakmıştır? Namaz neden kalıp cümle olarak geçmektedir? Salât, sadece Mekke ve Medine'de yaşayan Müslümanlarla ilgili bir şey değildir. Müşriklerin de itiraz etmedikleri bir emirdir. Çünkü genel ve evrensel bir özelliğe sahiptir. Salat, sadece Şii ve Sünnilerin yaptığı bir ritüel değildir. Salât, Allah'a iman eden herkesin yaptığı, aynen ibadet gibi toplum ve birey için, hayatın tümünü içine alan

hayır ve yardımlar anlamına gelmektedir. Kur'an Yahudilere neden "salatı ikâme" etmelerini emrediyor? (Bakara-40/46)

Namaza her din ve kültürden itiraz gelebilir. Fakat salat evrensel olduğu için hiç kimse itiraz edemez. Salât, insanları her türlü kötülükten engelleyeceği garantisi verilirken, (Ankebüt-45) iman eden bütün grup ve fırkaların arasında neden barış ve huzur meydana gelmiyor. Şia, Ehl-i Sünneti Müslüman kabul etmiyor, Ehl-i Sünnet, Sia'yı tekfir ediyor. Yani şimdi insanlık tarihinde salatı ikame eden Nebi, Resul ve iman edenler, sizin milyarlarca lira harcayarak inşa ettiğiniz mâbetlerde, yaptığınız gibi namaz! kılıp ibadet ettiklerini mi zannediyorsunuz? Eğer Nebi ve Resullerin sizin gibi namaz kıldıklarını yani ibadetlerinin sizin ibadetiniz gibi olduğunu iddia ediyorsanız, bundan utanın! Eğer Kur'an'da bulunan salât, sizin yaptığınız gibi bir ritüel olsaydı teferruata gidilmeden yani tek kalıplı bir cümle olarak hakkında bu kadar âyet indirilir miydi?

Bir âyetle dâhi olsa yüce Allah onu târif ederdi. Namaz hakkında bu kadar âyet indiğine göre yani bu inancınıza göre Nebi (Aleyhisselam) ın arkadaşları namaz kılmıyorlardı ki sürekli olarak bu konuda uyarılmışlardır. Bu mu yani! Namaza en düşkün olan fetö, namazında ve niyazında olan muhafazakar iktidarı devirmek için her türlü kumpası ve entrika kurmayı namazı nasıl izin verdi? Onlarca insanı katlediyor, yüzlerce vatandaşı yaralıyor, sakat bırakıyor, yapmadığı kötülük ve alçaklık kalmıyor. İnsanlara israf ve cehaletten başka bir getirisi olmayan, insanları taklit belasından kurtarmayan, bilinç ve şuur kazandırmayan, akli harekete geçirmeyen bir ritüeli sorgulamak gerekmez mi? Cemaat, cemaate, tarikat, tarikata düşman, tek ortak noktaları namazı ayakta tutmak ve ümmeti durmadan sömürmek. İman edenler, birbirlerine öyle düşman olmuşlar ki, başka düşmana gerek kalmamıştır. Afganistan'dan Pakistan'a, Irak'tan Suudi Arabistan'a, Suriye'den Libya ve Sudan'a kadar neden bu ritüelin iman edenlerin ahlak ve karakterleri üzerinde müsbet hiçbir faydası olmamıştır. Kur'an'ın evrensel dâvâ ve dâveti olmazsa, günümüz dünyasında, böyle bir ritüelin hayata hakim olduğu bir dini, akli ve mantığı yerinde olan hiç kimse benimseyemez. Dola-

yısıyla sakın namaz ritüeli, akıl, ilim, hanif ve rahmet dininden insanları uzaklaştıran uydurma bir uygulama olmasın?

Zira Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne baktığımızda Kur'an'ın bütün konu ve kavramların tahrif edildiğini görüyoruz. Kur'an'ın kavramlarından bize sağlam ve sağlıklı olarak hiçbir şey intikal etmemiştir. Kur'an'ın ifadesiyle "Allah'ın iman ve İslam nimetini küfür olarak değiştirdiler" (İbrahim-28) Bir yerlerde yanlış giden, yerinde olmayan, ters işleyen, vahyin ruhuna uymayan, akla aykırı, mantıksız bir şey vardır. Siz istediğiniz kadar karşı gelin ve kabul etmeyin, gelecek nesillerin gönlü ve kalbi namazdan değil, salatı ikame etmeden yana olacaktır.

Evrensel bir ibadeti bir kabile ve aşiretin âyinine çevirmeye hakkınız yoktur. İnsanlık tarihinde herkesin yerine getirdiği bir ibadeti yani evrensel ve genel olan bir mesaj, nasıl olmuş da son vahyin Mekke ve Medine'sine yahut Şii ve Sünnilere özel olarak geliştirmiştir?

Herkes bilir ki, hakkın yerine batıl geçtiği zaman artık ondan bereketli bir verim alınamaz. Kalitesiz malın orijinal olduğunu iddia edemezsiniz. Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları iman ve ibadet olarak yaşadıkları hiçbir şeyi Kur'an'da bulamazlar. Yani onların Allah'ı da Resulleri de dinleri de imanları da sanal ve hayalidir. Neden Sünni ve Şii kurum ve kuruluşlar, tarikat ve cemaatler, namaza yapıştıkça hanif dinden ve Kur'an'dan uzaklaşıyorlar.

Allah'a yemin olsun, Kur'an bu konuda bize iman ve ilim, fikir ve cesaret vermeseydi böyle zor bir yükün altına girmezdik. Dinde zorluk ve zorlaştırma yoktur, insanlara nefes aldirmek gerekiyor. Alışkanlık haline gelmiş, ne olduğu bilmedikleri bir ritüeli insanlara tekrar tekrar yaptırmak doğru bir hareket değildir. İnsanlara Kur'an'ı öğretin, ihlası ve güzel ahlakı öğretin, infak ve erdemi, İbrahim ve Musa'yı, İsa ve Muhammed (a.s) ın tevhid mücadelesini öğretin. Allah adına yalan ve iftiradan, şirk ve hurafelerden vazgeçin. Keşke Nebi ve Resul yerine peygamber, salât yerine "namaz" kelimesi kullanılmamış olsaydı. Kavramlar değişince, ilâhi ve Rab-bani yani orijinal ve organik kelimeler tahrif olunca, hak ile batıl

birbirinin içine karışıyor, her parça maalesef arıza veriyor. Ne olur, Allah için, bizi eleştirdiğinizin binde birini de atalarınızı ve onlardan gelen dini başka yerde değil, Kur'an'a giderek araştırın. Çünkü eğer Kur'an bize gücü ve ismiyle cesaret vermeseydi bu uydurma namazınıza karşı gelemezdik. Bu mümkün değildi. Yani şimdi biz vahiy ehli muvahhidler, bir ritüele karşı gelmekle, Şia ve Ehl-i Sünnet âlimlerinin, dinlerini fırka ve mezheplere bölerek, Allah ve Resulüne yapmış oldukları ihanetin milyonda birini yapabilir miyiz?

Yukarıdaki sorulara devam ediyoruz. Kur'an ehli muvahhidler, ümmete hiçbir faydası olmayan, sıkıntı ve stresten başka bir şey üretmeyen bir ritüele karşı gelerek, Ehl-i Sünnet ve Şia din adamlarının rivayet ve ictihadlarla bü ümmetin başına açtıkları musibet ve felaketlerin yüz binde birini verebilirler mi? Eğer Kur'an'sız Şia ve Ehl-i Sünnet rivayet ve içtihatlarında namazın üzerinde bu kadar durulmasaydı, psikolojik ve inanç bakımından insanları etkisi altına alan devasa mabetler bulunmasaydı, bir ritüele karşı gelenlere böyle körü körüne linç kampanyası düzenlenir miydi? Dolayısıyla Şia ve Ehl-i Sünnet muhaddis ve müctehiderinin gözlerinde önemli olan bir şeyin değeri yoktur. Onlar Kur'an'ın en önemli kavramları olan Nebi, Resul, ihlas, takva, tevhid, İslam ve imanın hangi anlama geldiğini bilmezler. Onlar Kur'an'a iman etmiş değillerdir. Namazınız değil kötülüklerden, kala kulluk etmekten yani şirkten bile engellememektedir Neden en çok namaza öncelik verenler kula kulluk ediyorlar?

Mesela: Kula kulluk edenlerin ikinci kulluk ettikleri en önemli şey namazdır. Allah'ın verdiği akılla, inanç ve ahlakınızda olumlu hiçbir katkı sağlamayan namazınızı sorgulamak zorundayız. Milyonlarca fakir ve işsiz bulunduğu bir ülkede milyonlarca liraya mabed yapanların din ve diyanetini sorgulamak zorundayız. Hanif dinden ve Kur'an'dan hiçbir şey anlamamışların iman ve ibadetlerini araştırmak zorundayız.

Siz İslam'ın Yüz Karasısınız

Uydurma dinin yani mezhepler dininin yani evliya ve ilahların

şirk dininin yani fosillerin ictihadlarına tapmanın ne kadar korkunç olduğunu, birde Prof. Dr. Mehmet Çelik'in söyledikleri üzerinden düşünmek gerekir. Ülke TV de Turgay Güler'in "sıradışı tarih" programına katılan Mehmet Çelik, bu uydurma din hakkında çizdiği olağanüstü manzara aynen şöyledir. "Tarih boyunca, biz millet olarak da bunun (İslam dininin) bin yıl bayraktarlığını yapmışız, Allah'ın kelamını, emirlerini, yasaklarını ve bu barış dinini kâinatta her yere ulaştırmak ve her insana ulaştırmak. Bu nasıl ulaştırmak ya, ya sizin bu halinizden ancak nefret edilir kardeşim, nefret edilir. Ne Müslümanlığı? Neden bahsediyorsunuz? Yani günde beş sefer spor yaparak, takla atarak Allah'a ibadet ettiğinizi mi zannediyorsunuz?"

Senede bir ay aç durarak (oruç tutarak) Allah'a ibadet ettiğinizi mi zannediyorsunuz? Siz islam'ın yüz karasisiniz, yüz karası. Siz insanlığın yüz karasisiniz. Batı kötü, batı hain, batı şöyle, batı böyle de sen ne halysin sen? Sen insan değilsin. Senin insanlık sınıfında yerin yok senin. Ve sen İslam'ın üzerinde bir yüksün. Keşke putpe-rest olaydın, keşke ateist olaydın, keşke şintoist olaydın, hatta keşke hayvan olaydın. Sen insan olmayaydın. Kim üretti kardeşim? Bu algıyı kim üretiyor? Batı üretmiyor. Boşu boşuna hedef saptırır da kendi içimizi rahatlatmayalım. Dokuz ay on gün anne karnında, anne rahminde yetişen bir çocuk, çıkıyor o. Siz onun sağ kulağına ezan okuyorsunuz, sol kulağına kamet okuyorsunuz. İsmi bir Müslüman ismi koyuyorsunuz. Bilmem dişi çıktığında hedik (kaynamış buğday) yapıp dağıtılıyorsunuz. Bilmem doğduğunda akika kurbanları yapıyorsunuz. Bilmem törenlerle sünnet ediyorsunuz. Siz bu masum bebekten bir canavar yaratılıyorsunuz sonunda. Bir katil yaratılıyorsunuz sonunda. Başında sarığı var bunların, yüzlerinde sakalı var, ellerinde kalaşnikofları var, ağızlarında cihad âyetleri var.

Siz Allah'a iftira ediyorsunuz. Allah'ın kitabını ve dinini ters çevirdiniz. Neyin bahsini yapıyorsunuz? Esad orada öldürmüş, vay vay vay, Esad böyle zalim. Sadece bir iktidarı devirdiğiniz zaman iş bitiyor mu? Bakın bütün İslam dünyasında kan var. Bütün İslam dünyasında gözyaşı var. Amerika gelmiş burayı işgal etmiş, zemin hazırlama. Amerika böyle kötü, siz temiz misiniz? Siz temiz misi-

niz? Yani Mısır'daki Nusra'dan tut da bilmem Suriye'deki IŞİD'den tut da Afganistan'daki Taliban'dan tut da. Ben sizinle aynı camide olmak istemiyorum. Ben sizinle o inandığınız Allah'a secde etmek istemiyorum. O elinizdeki kitap sizin, Allah'ın gönderdiği Kur'an olamaz. Sonra anlamıyor, algılayamıyorsunuz bile. Ve şu düştüğünüz duruma bakın ya! Neden böyle? Hanginiz Kur'an'a göre yaşıyorsunuz? Hani o meşhur hikayedir. İncil'de anlatılan bir hikayedir. Bir kadın zina suçu işliyor, recmedilecek. İnsanlar toplanıyor, âdeta büyük bir kin ve öfke ile toplanıyorlar. Hahamlar da orada. İsa orada onlara diyor ki: İlk taşı günahsız olan atsın diyor içinizden. Hepsi birbirlerine bakıyorlar.

Kimsenin eli gitmiyor ilk taşı atmaya. Önce insan olarak kendi kendimizi sorgulayalım. Yalan söylemeyen, iftira atmayan, dedikodu yapmayan, tarikat şeyhinden tut, sokaktaki çocuğa kadar. Herkesin günlük hayatında olan bir şey. Bence bu dinden vazgeçin. Bu dinin yakasından düşün kardeşim!

KUR'AN'DA VAR OLAN GERÇEK SALÂT

Salât Dindir

“Dediler ki: Ey Şuayb! (Din) atalarımızın ibadet ettiklerini (muhaddis-müctehid-evliya-ilâhlar) terketmemizi yahut mallarımız hususunda dilediğimizi yapmamayı sana salatın mi emrediyor?...” (Hud-87)

Salât Zihinsel Destektir

“Çevrenizdeki bedevi Araplardan Medine halkından birtakım münafıklar vardır ki, münafıklıkta maharet kazanmışlardır. Sen onları bilmezsin, biz onları biliyoruz. Onlara ilk kez azap edeceğiz, sonra da onlar azim bir azaba geri gönderileceklerdir.” (Tevbe-101)

“Diğerleri ise günahlarını itiraf ettiler, salih bir ameli diğer kötü bir amele karıştırdılar. Umulur ki Allah onların tevbelerini kabul eder. Şüphesiz Allah bağışlayandır, merhamet edendir. (Tevbe- 102)

“Onların mallarından sadaka al; bununla onları (nifaktan) temizlersin ve onları arındırırsın. Ve onlar için salât et. Çünkü senin salâtın onlar için bir sükunettir. Allah işitendir bilendir.” (Tevbe-103) Salat”ın zihinsel destek olduğu ile ilgili en önemli delillerden bir tanesi yukarıdaki âyettir. “Onların mallarından sadaka al; bununla onları (nifaktan) temizler ve onları arındırırsın.

“Ve onlar için salât et, âyetinin cümlesini metni ile beraber okuyalım (ve salli aleyhim, inne salâteke sekenün lehum)” ve onların üzerine salat et, çünkü senin salâtın onlar için bir sükunettir. Allah işitendir bilendir”

Âyette Nebi (a.s) a emredilen “salli aleyhim” “onların üzerine salât et” cümlesinin anlamı şudur. Nifak ile iman arasında gidip gelen, net bir çizgiye sahip olmayanlara söz ve fiille yani zihinsel destek ol, onlara Kur'an'dan öğüt ver, İslam dininin önem ve ehemmiyetini onlara anlat, sürekli olarak onlara vahyin güzelliklerini hatırlat yani hanif dinin erdem ve güzel ahlakının şuuruna ersinler. Peki hurafecilere soruyoruz. Nebi (a.s) nifak ile iman arasında kalan bu insanlara nasıl salât edecektir. Onlara namaz mı kılacaktır. Sizin dininize göre öyle olmak zorundadır. Çünkü cümle aynen şöyledir. “Ve salli aleyhim, onların üzerine namaz kıl”

Salât: İnsanları her türlü kötülükten engelleyen en büyük zikir olan Kur'an'dır. İşte ispatı “Sizi karanlıklardan nura çıkarmak için üzerinize salât eden gönderen O'dur Melekleri de size salât ederler. Allah müminlere karşı çok merhametlidir.” (Ahzab-43) Yüce Allah melekleri vasıtasıyla müminlerin üzerine vahiy indirerek onları karanlıklardan aydınlığa çıkarıyor. (İbrahim-1) Aynı şekilde Nebi (a.s) a salatı da yani desteği de indirdiği vahiy'den başka hiçbir şey değildir. Yani sizin anlayışınıza göre yüce Allah Nebi ve müminlere salavât getirmez ve namaz kılma.

Ama kelimeler şöyledir. “Huvellezi yusalli aleyküm” “O Allah ki size namaz kılar ve melekleri de size namaz kılarlar.” Şimdi Ahzab-56. âyete gelelim. Şia ve Ehl-i Sünnet'in din adamlarına göre âyetin manası şöyledir.

“Şüphesiz ki, Allah ve Melekleri Nebi'ye çok salavat getirirler. Ey iman edenler! Sizde ona salavat getirin ve tam bir teslimiyetle selam verin.” (Diyanet Vakıf Meâli)

İşte siz böyle bir cehaletin içindesiniz. Nebi'ye destek yani ona yardım etme anlamına gelen bir âyeti “Muhammed'e salavât çekme

ve salavat okuma” olarak değiştiren bir anlayışın bütün ibadetleri sorgulanmalıdır. Salat'ın vahiy olduğunu gösteren başka bir âyet de şöyledir.

“(Ey Nebi!) Sana kitaptan vahyedileni tilâvet et ve salatı ikame et. Hiç şüphesiz ki salât fuhşiyattan (ahlaksızlık-cimrilik) ve münkerden alıkoyar. Allah'ın zikri (olan Kur'an'la yapılan) elbette en büyük oğttr. Allah yaptıklarınızı bilir.” (Ankebut-45)

Diyalog ve iletişim yani sözle oğt olmadan insanları kötülüklerden engelleyemezsiniz. İşlam'ın, iman'ın, takvânın, ihlas'ın, din'in, ihsan'ın, salatın ve ibadetin tam merkezinde vahiy olmak zorundadır.

İşte size bir âyet daha. “(Ey Musa!) “Muhakkak ki ben, yalnızca ben Allah'ım. Benden başka ilah yoktur. Bana ibadet et yani salatı benim zikrim (olan vahiy) için ikame et.” (Tâhâ-14) Kitabını bilmeyenlerin iman ve itaatlerinin yüce Allah'ın indinde hiçbir değeri yoktur. Taklidi iman hiçbir işe yaramadığı gibi sürekli olarak kaos, anarşi, ihtilaf ve kargaşa meydana getiren lanetli bir doğurgandır. Bir ibadet düşünün ki, Allah'ın, Resullerinin, İşlamın, imanın, ihlasın, takvânın ve hidayetin hangi anlama geldiklerini size oğretmesin. Salat, insanın, inanç, zihin ve ahlak dünyasında sürekli olarak yüce Allah'ın varlığını ve kudretini yüreğinde taşıması, yaptığı her işi Allah için yapması, güzel ahlak sahibi olması, zor durumlarda sadece Allah'a yönelmesi, tüm insanlara adalet ve merhametle muamele etmesi, dini Allah'a özel kılması yani ihlas , bilinç ve güzel ahlak dediğimiz şey, gece gündüz, yirmi dört saat her an insanın gönlünden ve vicdanından ayrılmayan, onunla bütünleşen iman edenlerde bir yaşam haline gelmesi anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla ihlas, salat, takva, ihsan, ibadet ve sabır gibi erdemler insanda bir karakter ve ahlak haline gelmelidir. İnsan bu erdemlerden hiçbir zaman bağımsız olmaması yani sürekli olarak güzel ahlaka sahip olması gerekir. Bu erdemler için belli bir zaman ve mekan yoktur. Fakat bazı salâtlar vardır ki, bir araya gelmek, bilgilenmek, farkında olmak, şuur kazanmak için bunlarda program ve

vakit şarttır. Yoksa beş dakika Allah'ın huzuruna çık. Ondan sonra dünya ve âhîret senindir. Bu doğru değil, her an, her şey Allah'ındır. İnsan sürekli olarak Allah'ın varlığını ve kudretini zihninde taşıması gerekiyor.

Amellerin yani hasenât ve sâlihâtın yüce Allah indinde geçerli olabilmesi için sağlam bir imanın üzerine bina edilmesi gerekir. Yani Kur'an'da var olan ihlas (dini Allah'a özel kılma) ve bilinç yani hayatın Kur'an'daki emir ve yasaklara göre şekillenmesi şarttır. Eğer böyle olmazsa dünyadaki bütün Müşriklerin hasenât ve salihâtlarının Allah indinde geçerli olduğunu kabul etmek zorundayız. Salat, dindir, imandır, İslam'dır, vahiy'dir, takvadır, ihlastır, hayatın tümüdür, günde beş on dakika el bağlamak değildir, salat, akli kullanma, tevekkül, tefekkür, şuur yani farkındalık yani sürekli devam eden ve hiçbir zaman insandan ayrılmayan bir bilinç ve ahlaktır. Salat, hayatın vahiy'le inşa edilmesi olayıdır.

Salât vahyin kendisidir. Kur'an'ı dinde tek kaynak kabul etmeden yaptığınız hiçbir ibadet ve amelin Allah indinde zerre miktarı kadar bir değeri yoktur. Evet salât, dinin temelidir, sürekli olacak bağlantı halinde olmamız gereken İslam dinin olmazsa olmazıdır. Salât, bir yaşam felsefi bir mücadele alanıdır. Salat, insanın ilk önce kendi benliğini, ruhunu ve ahlakını temizlemesi ve arındırması olan hasenat, sonra çevresini temizleyip arındırması anlamına gelen sâlihattir. Kısacası salat bilinçtir. Salat, maddi-manevi bir temizlenme ve arınma seferberliğidir. Ama siz nasıl ki, yüce Allah'ın Kur'an'da bulunan emirleri anlamına gelen takvayı cemaat ve tarikat liderlerine kulluk, dini Allah'a özel kılma anlamına gelen ihlası samimiyet, Resul ve Nebi kavramları yerine "peygamber" kelimesini koyarak önemini ve etkinliğini yok ettiğiniz gibi, bütün hayatı içine alan salât kavramını da beş on dakikalık bir âyine çevirdiniz. Evet salat, bir an içinde olsa ondan kopamadığınız kıyamdır, rükudur, secdedir, oturuştur.

Dolayısıyla salât, aynen takva, ihlas, ihsan yani güzel ahlak, ibadet gibi hayatın tümünü içine alan bir yaşam tarzıdır. Ancak

toplumun acil sorunları ve genel durumu ile ilgili bir çalışma olduğunda, şura ile karar vermek ve bilinçlenme için bir araya gelinmesi gerekiyor.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR (1. YAZI)

Allah'ın âyetlerini hakkıyla okuyup, kayıtsız şartsız teslim olup boyun eğerseniz (secde-rükû ederseniz) her türlü problemi çözersiniz. Fakat şeytanların rivayetlerinden yola çıkarsanız yani zanni bilgilerle hareket olursa çürümüş beyinlere mahkum olursunuz. İşte bu yüzden bugüne kadar ümmete öğretilen namaz ritüeli hem fitri açıdan, hem medeni açıdan, hem Kur'anî açıdan ve hem de akli açıdan anlamsız çıkıyor. Kur'an'da anlatılan salât ve salatı ikâme ile taban tabana zıt çıkıyor. Hiçbir âyette salât namazla uyum sağlamaz. İşte bunun için salatın namaz yorumunu değil, Kur'an'ın ve aklın gösterdiği istikameti doğru buluyoruz.

Bunun farkına varırsak, samirilerin buzağısından ebediyen kurtulmuş oluruz. “Namaz kılmak” olarak çevrilen Salât âyetlerinin üzerinde defalarca eğiliyor ve her açıdan izah etmeye çalışıyoruz. Fakat İsrailoğullarının buzağıdan kurtulmaları hiç kolay olmuyor. Düşünebilir misiniz ki, Musa (a.s) gibi karizmatik bir lider yani Allah sevgisinin üzerinde tecelli ettiği bir Nebi ve Resul yıllarca sizi mescitlerde eğitsin, Firavun'a meydan okusun, şirk dininin bütün din adamlarını mağlup etsin, sizi özgürlüğe çıkarsın, şirk denizini kupkuru bir yol olarak önünüze döşesin, ama karşıya geçemeyen bir putun önünde eğilme ihtiyacını hissedeceksiniz. (Âraf-138)

İnsanların “Namaz” da Diretmelerinin Sebepleri

1) Kur’an’ın bilinmemesi: Bu ümmet Emevilerden beri Kur’an’a karşı büyük bir cehalet içindedir. Kur’an’ın en basit kavramları bile anlaşılmış değildir. Hatta tahrif edilmiştir. Vahyin bağlam ve bütünlüğü darmadağın edilmiş, Kur’an anlaşılmaz denilerek itibarı sarsılmış, Allah’ın âyetleri dünya metainâna peşkeş çekilmiş, ölümlerin hükümlerine esir edilmiştir.

2) Kur’an’a korkunç ihânet edilmekle beraber “Namaz inancının” temeli çok sağlam atılmış, neredeyse din eşittir namaz olmuştur. Böyle olunca Kur’an’da var olan onlarca ibadet önemini yitirmiş, ümmet tek ibadetin namaz olduğuna iman edince Kur’an’ın en önemli ilkeleri meçhule karışmıştır. Buzağıya tapma arzusu, Musa (a.s) ın bütün emeklerini zayı etmiştir.

Mesela: İhlasın, dini Allah’a özel kılmâ olduğunu kaç hadis profesörü biliyor.

Mesela: İhsanın, (güzel ahlak) tevhid akidesinden sonra İslâmın en önemli ilkesi olduğunu diyanet vaizlerinden duyduunuz mu?

Mesela: Takvanın ne olduğu, şükrün hangi anlama geldiğini, infak etmenin önemini, adalet, merhamet, hidayet, akrabalara ihsan, fakir, yetim ve miskinlerin gözetilmesi, boynu büküklerin özgürleştirilmesi gibi yüzlerce ibadet ve ilkenin yok olmasına sebep namaz ibadeti olmuştur. Bu ümmet zekat’ın ne olduğunu bile anlayamamıştır. Çünkü din, tevhid ve güzel ahlak üzerinde kurulu iken, onlar sanal bir ritüelin yani bir bataklığın üzerine inşa ettiler. Şii ve Sünni din adamları, tek ibadetin namaz kılmak ve hac yapmak olduğunu zannediyorlar. Halbuki Allah için yapılan her şey ibadettir. Daha doğrusu Kur’an’da var olan bütün emirler ibadettir. Yani Kur’an’da altı yüz civarında bulunan tüm emir ve yasakların hepsine riayet etmek ibadettir. Dolayısıyla salih amel olan her şey ibadet hükmüne geçer. Dini Allah’a özel kılanın her adımı ve her sözü ibadettir. Din ve hüküm olarak rivayetlere iman eden din adamlarının bütün amelleri şirk ve küfürdür.

Tabi aldatma namazı dinin üzerine bina etmekle sona ermedi. Sırada devasa mâbedler, insanları etkileyen gösterişli mimari, ziy-netli mefruşat ve bir hiç uğruna heba edilen servetler. Bütün bun-larla beraber Allah'ın kitabının mehcur bırakılmasını bir düşünün. Bu batıl dinde ihlas ve takva, hamd ve şükür, iman ve ihsan olmadığı gibi İbrahim ve Musa, İsa ve Muhammed (aleyhimusselâm) da yok-tur. İbrahimsiz bir dini düşünün. Nebi ve Resullerin olmadığı yani bilinmediği bir dini düşünün. Böyle bir din cehennem olmaya mah-kumdur. Evet maalesef Kur'an'ın temeli yok edilmiş buna mukabil olarak namaz dinin temeli ümmetin zihnine çok sağlam atılmıştır. Bu bakımdan ümmetin salâtı algılaması zor oluyor. İsrailoğulları özgürlüğe ayak uyduramıyor. Çünkü Mısırda idealsiz bir hayata mahkum edilmişlerdi. O kadar ki, Musa (a.s) gibi çilekeş bir Resule “git sen ve Rabbin savaşın, biz burada oturuyoruz” deme cüretini göstermişlerdir. Bütün bu zorluklara rağmen, hakkın yolunda olan arkadaşlarımız Kur'an'da var olan esas konulara odaklanarak salâtın gerçek olarak hangi anlama geldiğini araştıracaklardır. Bu yanlış algılamaların Şia ve Ehl-i Sünnet coğrafyasını ne hale getirdiğine bir bakın!

Namaza Delil Olarak Gösterilen Bir Kaç Âyetin Gerçek Anlamı:

1) Nisa- 101:

Bu âyette geçen salât; fanatik mezhep bağlılarının, cemaat ve tarikat mensuplarının yoğunlukta olduğu bir ortamda Kur'an dersi verildiği yani sadece vahiy anlatıldığı zaman, bir itiraz, kavga, kargaşa ve tehlikeli bir durum çıkma ihtimali halinde salata ara verilmeli ve kısa tutulması ile ilgilidir. Yani bir saatlik konuşmayı on beş dakikada bitirmek gibi bir durumdur. Dört rekâtı iki rekata indirme cehaleti değildir. Çünkü fanatik müşrikler namazdan değil, Kur'an'ın tevhid öğretisinden rahatsız olurlar. Kur'an'a asla taham-mül edemezler. Yoksa namaz kılmanın müşriklere hiç bir zararı yoktur. Onların dinini yıkacak olan namaz değil, vahiy ahlakının öğretilmesidir.

2) Nisa- 102:

Nebi (a.s) orduya savaşla ilgili talim ve taktik veriyor. Vahiy nazil olursa, Allah'ın Resulü onunla askerleri motive ediyor. Toplu savaş eğitiminin desini veriyor yani salatı yerine getiriyor. İyice anlayıp motivasyonla iknâ olanlar, Resulullah'ın sözlerine secde ediyorlar yani tam teslimiyet gösteriyorlar. Sonra nöbetçilerle yer değiştirip aynı dersi yani taktik ve talim desteğini alıyorlar. Âyetin Esas Amacı: Savaş anındayken bile namazı kılın değil, düşman saldıracakken bile komutanın vereceği talimatı dinleyin kurallara göre hareket edin ve onun emrine uyun!” demektir.

3) Nisa 103:

Vahiyle toplu eğitim bittiğinde dağılıp her halinizle (bireysel olarak) Allah'ı zikredin. Güvende olduğunuzda cemaat olarak salatı ikame edin! Muhakkak ki salatın vakitlerini yazmak müminler üzerine bir görevdir. Yani cuma (toplantı) salatının vaktini tayin etmek, onu belirlemek yüce Allah'ın değil, müminleri üzerine düşen bir görevdir. Kendi durumlarına göre aralarında şura ile kayıt altına alırlar. Bu âyet de: “Cuma salâtının yani toplu olarak salatı ikâme etmenin vaktine” işaret eder.

4) Cuma-9:

“Ey iman edenler! Cuma (toplantı) günü salât için nida edildiği zaman Allah'ın zikrine koşun yani alışverişi bırakın...” Bu âyet salatın vahiy dinlemek olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

5) Tâhâ-14:

“...Bana ibadet et yani salatı zikrim (vahiy) için ikâmet et.” Demek oluyor ki, salatı ikâme vahiy'le toplumun ayağa kaldırılması, Kur'an ilminin insanlara ulaştırılmasıdır.

6) Ankebut-45:

“Sana kitaptan vahyedilene tilâvet et yani salatı ikâme et. Şüphesiz salât fuhşiyattan ve münkerden alıkoyar yani Allah'ın zikri olan (Kur'an ile uyarmak) en büyük (öğüttür.) Bu âyet iletişim ve diyalog

olmadan kötülüklerden uzaklaşmanın mümkün olmadığını ortaya koyuyor. Yani salatı ikâme vahiy'le insanları uyarmaktan başka bir şey olmadığını net olarak gösteriyor.

7) Maide 6:

Bu âyetin Mekke'de değil de Medine'de inen bir sürede bulunmasının sebebi Mekke'de cuma salâtının olmaması yüzündendir. Çatışma ve kargaşa olmaması yani müminlerin zarar görmemesi için Mekke'de toplu olarak salât icra edilmiyordu. İşte bu yüzden cuma (toplantı)salatı olmadığı için Mekke'de maddi temizlik (abdest) önerilmemiştir. Yani maddi temizlik, bireysel salâtlar için değil, cuma salâtı için önerilmiştir. Ehl-i Sünnet din adamlarının namaz için çıkardıkları vakitlerin hepsi Mekke'de inen sürelerde yer almakta ve tümü Nebi (a.s) ın Mekke müşriklerine karşı vahiy'le mücadele etmesini konu almaktadır.

İşte âyetler: Hud-114; İsrâ-78, 79; Tâhâ-130.

Bu âyetlerin her kelimesi Nebiye özel yani çoğul formunda değil, tekil formunda gelmişlerdir. Hatta İsrâ süresinde “sana özel” hükmü de kayıt altına alınmıştır. Ancak bu âyetlerde geçen vakitler en verimli zaman dilimleri oldukları için müminlerin de bireysel olarak bu vakitleri değerlendirmelerinde hiç bir sakınca yoktur. Dolayısıyla bu zaman dilimlerinden müminler için namaz vakitleri çıkarmak cehaletin eseridir.

SALÂT, NAMAZ DEĞİLDİR (2. YAZI)

Kur'an'ın salât kavramı, geniş, evrensel ve önemli kavramlardandır. Âdeta dinin olmazsa olmaz ilkelerinden biridir. Kavram olarak destek olmak, bağ kurmak, yardımlaşmak, sorunları üstlenmek ve sahiplenmek, arka çıkmak gibi birçok yan anlamı vardır. Zaten bu anlamın Alak süresinde “Salla yaparken bir kulu nehyedeni gördün mü? Ne dersin, o kul hidayetin üzerinde ise yahut takvâyı emrediyorsa!(Alak-9-12) derken de, salâtın belkemiğinin bilinç olduğunu, erdemlilik olduğunu, olaylara duyarsız olunamayacağını, sorunların üstesinden gelmek üzere adım atılmasının gerektiğini, toplumun her türlü sorununa destek vermek olduğunu göstermektedir.

Mesela: Salât, helalinden iş bulup geçiminin sağlanması, aile kurumuna destek verilmesi, eğitim-öğretim boyutu gibi çok kapsamlı alanı olan bir kavramdır. Zaman içerisinde din adamları tarafından şu anda icra edilen ritüele dönüşmüştür. Hindulara bakın, Zerdüştlara bakın, Budistlere bakın, Yahudi ve Hristiyanlara bakın hepsinin buna benzer bir ritüeli yaptıklarını görürsünüz.

Peki Namaz Kılmak Nereden Geliyor?

Namaz Sanskritçe bir kavram olarak, değerli ve saygın bilinen bir şeyin veya bir kişinin karşısında “saygıyla eğilmeyi” ifade eden bir kavramdır.

Namaz, Hindistandan İran'a, oradan Araplara, Araplardan Türklere geçmiş bir ritüeldir. Namaz kılmanın eylemi literatür olarak "ateşin önünde saygıyla eğilmek" demektir. Yani bu ateş olmaz da bir taşın karşısında veya bir beşerin karşısında saygıyla eğilirsiniz, bu o kadar önemli değildir. Herhangi bir anıtın, türbenin ve heykelin karşısında da saygı ile eğilebilirsiniz. İnsanın müşrik olması için bunlardan biri veya birkaçını yapıyor olması önemli değildir. Şekil önemli değildir. Dikkat ederseniz bunların hepsinin putperestlerin ve müşriklerin ibadeti olduğunu birçok âyette Kur'an söylüyor.

İşte bundan dolayı insanlara sürekli olarak Kur'an'ı okumalarını ve anlamalarını tavsiye ediyoruz. Salatın her yerinde vahiy vardır. Salât vahiy demektir. Salâta okumak vardır. İnsan okumadığı ve bilmediği şeyin cahilidir. Yüce Allah'ın ilk emri ikra ile başlıyor. İman edenler Allah'tan korkmalı ve Resulden utanmaları gerekir. Allah'ın indirdiği mesaj nedir? Ne değildir. Allah ne emrediyor, nelerden yasaklıyor. Buyruğu nedir? Benim gittiğim yol nedir? Hidayet nedir? Ömrümü uğruna tükettiğim din hidayet midir yoksa sapkınlık mıdır diye insan hiç merak etmez mi? İslam'ın yani Kur'an'ın bütün kavramlarının değiştirildiğini, tahrif edildiğini, bozulduğunu birçok yazımızda göstermeye çalışıyoruz.

Şu an Şia ve Ehl-i Sünnet âlimlerinin uyguladığı yani fıkıh kitaplarında bulunan namaz eylemi hanif din olan İslam'da olmayan bir eylemdir. Önce bunu bilmek zorundayız. Dinde yaptığımız her şeyi soracağız, sorgulayacağız. Yüce Allah'ın böyle bir emri var mı, yok mu onu bileceğiz. Yoksa biz beş on tane Kur'an cahili mezhep önderinin, müşrik mollaların fetvalarına inanacak onlara ve onların aklına kendimizi mahkum edeceğiz. Yani biz Allah'ın emretmediği bir eylemi farkında olmadan mı yapıyoruz? Bunu kendimize mutlaka sormalıyız. Kur'an'ı okuyup anlamaya çalışacağız. Bilgisizce hareket etmek İslam dininin kabul etmediği bir ahlaktır. Fakat Nebi'ye destek olan salatı Muhammed'e salavât olarak çevirdikleri gibi, (Ahzab; 56) vahiy'le topluma destek olan salatı ikâmeyi namaza çevirdiler.

Buradaki esas amaç, insanlar Kur'an'ı okusun, araştırsın, öğrensin istemiyorlardı. Kendilerine kul olsun, aynen sürü gibi hareket eden bir toplum isteniyordu. Çünkü putperest müşrik zihniyetinde mollalar takımı vardır. Aynen Türkiye'de olduğu gibi. Bu müşrik mollaların hiç bir tanesinin Kur'an'ın anlaşılması ve araştırılması ile ilgili bir cümlesini duyamazsınız. Bu mollalar takımı şirk dininin şeytanlarıdır. Bunlar asla Kur'an'ın ilmini tavsiye etmez, hidayete yönlendirmez ve doğruyu konuşmazlar. Bunların işleri güçleri Allah adına yalan söylemek ve iftira etmektir. Bu Sünniymiş, Şiaymış, Vehhabiymiş, Selefiymiş, Nurcuymuş, Süleymancıymış, Tarikatçıymış bizi ilgilendirmiyor. Önce bunlarla ilişkimizi keseceğiz. Bunlar Kur'an hidayeti açısından birer ümitsiz vakıadır. Yani bu konuda bir karar vereceğiz. Salâtın hedefi vahiy'le bilinçli ve şuurlu bir birey ve toplum oluşturmaktır. Yani sorumluluklarının idrakine sahip ne söylediğinin farkında olan, uğruna ulaşabileceği hedefleri kestirebilen toplum uyanacak, Kur'an'ın ilmine ve iklimine dönecektir. Salât öyle üç dakikalık yat kalk hareketi değildir. Esas salât, Kur'an'ın eğitim ve öğretimidir. Bir insan öğrenmediği ve bilmediği bir şeyin yabancısı olacaktır. Kur'an'ı öğrendiği zaman bilinçli hareket edecek, şirk ve hurafelerden de kendisini koruyabilecektir. Sadece salât değil, Kur'an'ın bütün kavramları değiştirilmiştir.

Mesela: Akıl büyük bir güç ve önemli bir nimettir. Onu kullanmasını bilemezseniz ona hakaret etmiş yani ona küfretmiş olursunuz. Aklın kullanılmamasının en büyük sebebi vahiy'den uzaklaşmaktır. Bizim dinimizde içten dua etmek vardır. Ve bunun bir formu ve şekli yoktur. Çünkü dua Yüce Allah ile kul arasında en ideal iletişim aracıdır. İslam dininde boyun bükerek, yalvara yalvara, gizli gizli, ilan etmeden, çağırıp bağırmadan yani gösteriş yapmadan dua etmek vardır. Nebi ve Resullerin duaları bu şekilde idi. Rabbimize dua ederken yani onu anarken, isimleri ile ona yönelmemiz, ona hamd etmemiz, saygı ve sevgimizi belirtmemiz gerekir. Sakın bu kadar insanın yaptığı şey yanlış olamaz, bu kadar insan batılın üzerinde bir araya gelmez, demeyin. O zaman Hintlileri ve Çinlileri da haklı çıkarmış olursunuz.

Salât, müminin her amelini, düşünüşünü, her türlü eylemini yüce Allah'a bağlı bir şekilde ondan gafil olmadan, bilinç sorumluluğu ile yerine getirmesi demektir. Salât, eğitim-öğretimde münferit ve toplumsal konularda, ailevi ve sosyal konularda destekleyici faaliyetlerle toplumu maddi-manevi ayağa kaldıracı her türlü hayırlı eylemin adıdır. Salât budur. Peki bunlar salâtı nasıl değiştirmişler? Şii ve Sünni din adamlarının "namaz vakitleri" olarak ileri sürdükleri âyetlerin hepsi Mekke'de inmiştir. Ve sadece Nebi (a.s) a özel olarak indiklerini kapkara cahil olmayan herkes anlar. Fakat müminlerin ilim için bu vakitleri değerlendirmelerinin hiç bir sakıncası yoktur. Yeter ki bu vakitler için sanal bir ritüel için vakit çıkarmayalım. Mekke'de salâtlar toplu olarak değil, münferit olarak yerine getiriliyordu. Cuma salâtı için temizliğin Mekke'de değil de, Medine'de önerilmesinin sebebi budur. Yani Şii ve Sünnilerin farz olarak gördükleri ve adına abdest dedikleri maddi temizlik bir tavsiye ve önermeden başka bir şey değildir. Mâide süresi 6.âyet gibi, "Ey iman edenler!" diye başlayan birçok öneri ve tavsiye içerikli âyetler vardır. Ve iman edenlerin büyük çoğunluğu bunları hiç bir zaman duymamışlardır. Bunun sebebi dinin namaz ve abdestin üzerine bina edilmesinden kaynaklanmıştır. Yani, normal bir temizlik olan bir tavsiye büyük bir farz olarak telakki edilmiştir. Aynen Nebi'ye özel olan bir nafilenin (İsra-78,79) bütün ümmete farz yapıldığı gibi.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR.

(3. YAZI)

Biz bu çeşit bir ritüelin “Allah’ın emri” olmadığını ortaya koydukça, geleneksel dinin tâbiileri, sanki elinden oyuncağı alınmış çocuklar gibi ağlamaya ve feryat etmeye başlıyorlar. Yüce Allah’tan isim ve sıfatlarıyla bir istekte bulunma insanın kendi duygusal ve ihtiyaçlarıyla ilgili bir durumdur. İyice incelendiğinde salât kavramının geçtiği doksan dokuz âyetin hepsinde ya zihinsel destek olan öğrenim ya da maddi destek olan infak yani yardım ve dayanışma anlamında geçmektedir. Bu saf ve hanif dinin Emevi- Abbasi rivayetleriyle harcanması büyük bir yıkım getirmiştir. Kur’an cahili muhaddis ve müctehidler sanki ümmete büyük bir yarar sağlamış gibi namaz ritüelini şişirdiler de şişirdiler.

Namazla ilgili şimdiye kadar kaleme aldığımız ilmi ve akli yazılarımız sayesinde birçok arkadaştan olumlu mesajlar alıyoruz. Hiç olmazsa namaz için çocuklarının üzerinde artık eskisi gibi bir baskı kurmuyorlar. Diğer taraftan namaz ritüelini savunan arkadaşlar da yorumlarında bizi karalamaktan başka ilmi ve akli bir cevap verememişlerdir. Yani Kur’an’dan kopuk zihniyetin artık insanları aldatabilecek hiç bir delilleri bulunmamaktadır. Kur’an’ın ilmi ve hikmeti sayesinde hepsi çürütülmüştür. Namazla ilgili olarak Kur’an’dan getirebilecekleri hiçbir delilleri yoktur.

Özellikle Hud suresi 114; İsrâ süresi - 78, 79 ve Nisa süresi 103. âyetinin son cümlesinin gerçek meâline ulaşmak bizim için de zihinsel bir devrim olmuştur. Yani namazın esaretinden salâtın özgürlüğüne kavuşmakla Kur'an'ın ilmi zihin dünyamızı daha da arındırdı. İnsanın fitratına ve evrensel hayat şartlarına uymayan bir şeyin yüce Allah'ın emri olmayacağını kesin olarak anladık. Yani din adamları Kur'an'da var olmayan namaz ritüelini farz kılmakla ümmetin akıl ve ahlakına büyük bir hakaret, hayat standartlarına ağır bir sınırlama getirdiler.

Dolayısıyla yüce Allah'ın âyetlerini yalan yanlış açıklamaları sayesinde kalın zincirlerle kendilerine kul yaptılar. Yani namaz Kur'an'ı ümmilerin nazarından uzaklaştırma ve onları kul yapmanın aracı olmuş bir uygulamadır. Şimdi sabah namazı diye bir ibadetin olmadığını ilgili âyetlerde yakından görelim. Kur'anda "Sabah Namazı"na delil olarak gösterilen âyetler, İsrâ- 78. ve Hud- 114.âyetleridir. Bu âyetlerin ikisi de Mekke'de inen sûrelerde yer alırlar. Bu âyetlerin Mekke'de nazil olan sûrelerde yer almaları o kadar önemli ki: Yani cuma salâtının farz olmadığı bir dönemle ilgilidirler. Sadece Nebi (a.s) ın tebliğ faaliyeti ile ilgili olarak inmişlerdir. Âyetlerin bir kelimesinde bile müminlerle ilgili bir emir ve tavsiye bulunmamaktadır. Yani "kılın" "yapın" "edin" diye bir emir yoktur. Âyetlerde "kıl" "yap" "et" emir ve tavsiyesi yer alır. Hitap müminlere olmadığı gibi Nebi'ye farz da kılınmış değildir. Sadece Nebi (a.s) ın şahsına bir öneridir. Buda Nebi (a.s) ın yüklenmiş olduğu ağır yükün hafifletilmesi ilgili bir durumdur. Bu âyetlerin hangi anlamda kullanıldığını Müzzemmil süresi mükemmel bir şekilde ortaya koymaktadır. Dolayısıyla buradan da anlaşılıyor ki her devirde ve her yerde olan vahiy tebliğcilerine bir yol göstermedir. Yani gecenin bazı dilimlerinde Kur'an'ın ilim ve hikmetinin üzerinde araştırma yapmalarıyla ilgilidir.

İşte Âyetler: وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدُ بِهِ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا

(Ey Nebi!) Gündüzün güneş dönüp gecenin karanlığı bastırınca kadar salatı ikame et yani fecir Kur'an'ını (ikâmet et) çünkü

fecir Kur'an'ı şahitlidir yani gecenin bir kısmında uyanarak sana özel bir nafile olmak üzere teheccüd yap.

Böylece Rabb'inin seni övgüye değer bir makama (konuma) göndereceği umulur yani şöyle de: Rabbim gireceğim yere sıdk ile girmemi sağla çıkacağım yerden de sıdk ile çıkmamı sağla. Bana tarafından hakkıyla yardım edecek bir sultan ver.” (İsra-78,79, 80)

79. âyet, hitabın sadece Nebi (a.s) la ilgili yani yalnız ona özel olduğunu “نَافِلَةٌ لَّكَ” néfileten leke” demek suretiyle açıkça ortaya koymaktadır.

78. âyette geçen “meşhuden” kelimesi, gece okunan Kur'an'ın akıl, kalp, idrak ve zihin açısından daha verimli, daha kalıcı, daha etkili ve daha bereketli olduğunu göstermektedir. Bu gece çalışmasını en geniş anlatan Müzzemmil süresidir.

79.âyette bulunan “makamen mahmuden” ifadesi de, Nebi (a.s) ın Mekke'nın sıkıntılı ve işkenceli hayatından Medine'ye hicret edeceğini yani daha elverişli bir konuma kavuşacağına işaret ediyor.

80.âyet bu fikrimizi destekler bir özelliğe sahiptir. Âyette geçen “Kur'an-el fecr” (fecrin Kur'an'ı) ifadesi, “salât”ın namaz kılmak olmadığı, müşriklerle yapılacak ilmi mücadele için geceden hazırlık yapmanın önemine vurgu yapmaktadır. Yani Kur'an'ı tebliğ eden muvahhidlerin gecelerde başlayan Kur'an çalışmaları yoksa başarılarının çok sınırlı kalacağını ortaya koymaktadır.

Âyetler, tebliğ makamında olan müminlerin Kur'an dersi çalışmalarını gecenin ve fecrin sakin, serin ve dingin vaktinde yapmalarını öğütlemektedir.

“(Ey Nebi!) gündüzün iki tarafında (sabah -akşam) yani gecenin gündüze yakın saatlerinde salatı ikâme et! (Günün bu sakin zamanlarında, imkân bulduğunda vahiy dersini ayakta tutarak (hasene) güzellik yap !) Çünkü güzellikler (vahiy'den öğüt almalar) kötülükleri giderir. Bu (Kur'an çalışması), tezekkür edenler için bir zikirdir (düşünüp ders çıkarmak isteyenlere bir yol göstermedir.)”
“Yani sabret, şüphesiz Allah güzel ahlak sahiplerinin mükafatlarını

zâyi etmez.” (Hud-114, 115)

Dolayısıyla yukarıdaki âyette bulunan öğüt ve öneri sadece Nebi (a.s.) özeldir. Kur’an’da bulunan hiçbir kavram ve ifade amaçsız olmadığı gibi, hitap bağlamı da boşuna ve amaçsız değildir.

Hitab Nebi’ye ise emir, öğüt ve öneriyi o yapacaktır. Yoksa yüce Allah, birçok yerde olduğu gibi, hitap bağlamını daha geniş tutardı. Yani bütün müminleri hedef alırdı. Bunun için “Ey iman edenler! Ey Kafirler! Ey Ehli kitap! Ey Nebi’nin hanımları! Ey Resul! Ey cahiller!” diye hitap edilmektedir. Ey cahiller! Nebi’ye tavsiye ve öneri olan âyetleri müminlere nasıl farz yaparsınız. Tekrar etmekte fayda vardır. Nebi(a.s) ın şahsına olan öneri, aynı zamanda her devirde ve her coğrafyada var olan Kur’an tebliğcilerine bir mesajdır. Öneri bütün müminlere olsaydı, âyette “çoğul” fiili kullanılırdı. Dolayısıyla uykunun en derin ve en sağlıklı yerinde müminleri uyandırarak her gün kalkmaya mecbur eden bir emir bulunmamaktadır. Ama vahyi tebliğ edenlerin imkânları dahilinde bu vakitlerden yararlanmaları çok önemlidir.

Bugün birçok yurttaki öğrenciler daha uykularına doyamadan çok erken bir saatte sadece Kur’an cahillerinin ümmetin önüne sürdüğü uydurma rivayetlerle ve batıl ictihadlarla sabah namazı kılmaları için yataklarından kaldırılmaktadır. Uyku ihtiyacını tam alamadıkları için de dersi-salâtı yeterince anlayamamaktadırlar. Yüce Rabbimizin âyetlerini evrensel bir akıl ve mantıkla anlar ve bu şekilde tebliğ edersek, dinin rahmet ve hidayetinin yayılmasında ve sürdürülmesinde başarılı olabiliriz. Aksi halde son vahyin tarihinde görüldüğü gibi sadece Şiilik ve Sünniliğin basma kalıp uygulamalarına ve statik inançlarına mahkum oluruz. Bunun sonraki adımı da dini komple rafa kaldırmak olacaktır. Çünkü gerçek hayatta bir karşılığı olmayacaktır.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR.

(4. YAZI)

Hadi gelin Şia ve Ehl-i Sünnet ümmilerini uyuduğu şu ağır uykudan uyandıralım. Çocuklarımızın istikbali için, ümmeti mezhep şirkinden, tam bir bataklık olan tasavvufi din anlayışından kurtarıp hayatla uyumlu, evrensel ahlaka uygun, ileriye gören, huzurlu ve özgür bir dünyayı miras bırakalım. Dünyasını cennet bahçesi yapan, ahireti de hak eder. Dünyayı cehenneme çeviren bir dinin ahireti cennet olamaz.

“Salât” Âyetlerinin Konulara Göre Dağılımı

Salatı namaz diye çeviren Şii ve Sünni din adamları her konuda olduğu gibi salât konusunda da akıllarını kullanmadan, hiç bir araştırma yapmadan birbirlerini taklit ettiklerini görüyoruz. Kur’an’daki “salât” kavramı, niteliği bakımından 8 çeşit olarak karşımıza çıkmaktadır ve Nebi’den hanımlarına, müşriğinden münafıkına, Yahudisinden Hristiyanına kadar herkesin yapabileceği önemli bir emirdir.

1) Nebi (a.s) ın Salâtı:

(Tevbe-84, 103; Hud-114; İsrâ-78, 110; Tâhâ-130; Ankebüt-45; Kevser-2) Nebi ile ilgili salat âyetlerinin anlamının özeti, “(Ey Nebi!) Mekke müşrikleri ile mücadele edebilmen için gecenin bazı dilimlerini vahiyle geçirip, mesaja yoğunlaşman gerekiyor.

Çünkü sana, karşında bulunan müşriklerin inadını kırarak ağır bir söz indireceğiz.(Müzzemmil-5) Nebi'ye özel olarak emredilen salât âyetlerinin hepsi Mekke'de inen sûrelerde yer almaktadır. (Hud-114 =Mekke; İsrâ-78, 79 =Mekke; Ankebüt-45=Mekke)

Hatta Nebi (a.s) a hitap olarak gelen ve rivayetçilerin namaz olarak çevirdikleri "tesbih" kavramlarının hepsi Mekke'de inen sûrelerde yer almaktadır. Tâhâ-130=Mekke; Kaf-39,40=Mekke; Rum-17=Mekke; Hicr-98=Mekke; Tur-49=Mekke; Vakıa-74,96 =Mekke; Hakka-52=Mekke; Nasr-3=Mekke)

Tekil formunda olan yani Nebi'nin şahsına hitap eden tüm salât ve tesbih kavramları Mekke'de inen sûrelerde yer almaktadırlar. Bunun sebebini en güzel ve sistemli olarak ortaya koyan Müzzemmil süresidir. Yani Nebi (a.s) ın üzerinde bulunan ağır yükün gece sayesinde hafifletilmesi olayıdır. Dolayısıyla Kur'an, namaz diye bir ritüelin olmadığını çok açık ve kesin olarak ortaya koymaktadır. Nebi ile ilgili salât vakitlerini yüce Allah belirlerken, müminler kendi salâtlarının vaktini kendileri belirlerler. İlgili cümle şöyledir. "... Şüphesiz salatın vaktini belirlemek müminlerin üzerine yazılı bir görevdir." (Nisa-103)

2) Nebi (a.s) ın Hanımlarının Salâtları:

Nebi'nin hanımlarının salâtı, dünya malını ve zinetini bırakın vahye odaklanın mesajını vermektedir. (Ahzab-28-33)

3) Müşriklerin Salâtı:

Enfal-35; Tevbe-5, 11, 54; Muddessir- 43; Maun-4) Müşrikler hakkında olan âyetler salâtın namaz olmadığını gösteriyor. Çünkü Mekke müşrikleri veya genel olarak müşrikler namaz kılsalar ne olacak, kılmaları ne olacak?

Halbuki salâtı vahiy olarak aldığımız zaman, eğer tevbe eder vahiy için salâta iştirak eder ve zekâta yani şirkten arınırlarsa mümin olacaklarını Kur'an hükme bağlıyor. (Tevbe-5,11)

Müddessir süresinde müşriklerle ilgili âyette ise, (43) onların

ahlak ve karakterleri deşifre ediliyor. Yani Meke'deki müşriklerin toplumun içinde bulunan miskinlerin korunması ve gözetilmesi ile ilgili hiçbir çaba ve çalışmanın içinde olmadıkları yani eğer böyle bir ahlaka sahip olsalardı, bu ahlak onların gönüllerini iman etmeye zorlayacak Müslüman olmalarını sağlayacaktı demek istenmiştir. Maun süresi 4.âyet ise kıyamet gününe kadar gelecek müşriklerin imanını deşifre etmektedir. Yani her ne kadar bu müşrikler salatı yerine getiriyorlarsa da, salâtlarının merkezinde Kur'an değil, atalarının ve efendilerinin şirk dini olduğu için onların salâtları ihlas değil, "sehun" oluyor. Dolayısıyla salâtlarında yüce Allah'ın mesajı değil, rabb ve ilah gibi taptıkları din atalarının kitaplarını okuyor, ona itaat ediyor ve sadece ona ittiba ediyorlar. Enfal süresinde geçen salâtları ise, yapmış oldukları yardım ve infaklarını sanki alkış ve ıslık çalarak ilan etmeleri yani riyakarlık yaptıklarını açıklamaktadır. Aslında salât yapıyorlar ama Allah rızası için değil, gösteriş için yapıyorlar.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR.

(5. YAZI)

4) Yahudi Din Adamlarının Salâtları:

Bu âyetlerde anlatılmak istenen salât Medine’de bulunan Yahudi din adamlarının hurafelerden arınma ve son vahyi kayıtsız şartsız kabul etmeleriyle ilgili bir durumdur. Yoksa talmut’un hurafeleriyle namaz kılmanın hiç bir anlamı yoktur. (Bakara-40,41,42,43,44,45) Çünkü ataları olan İsrailoğulları da vahye sahip olma, fakir ve miskinleri gözetme anlamında salatı ikâme etmekle emrolunmuşlardı. (Bakara-83; Mâide-12; Yunus-87)

5) Münafıkların Salâtı:

Münafıklar hakkında olan sâlat âyetleri de onların salata iştirak etmede yani vahyi içlerine sindirmede gönülsüz ve isteksiz oldukları, fakir ve miskinlere infak etmede cimri davrandıklarını ortaya koyuyor. (Nisa-142; Tevbe-54)

6) İman Edenlerin Salâtları:

(Bakara-110, 238, 239; Nisa-101,102,103; En’am-72; Hac-78; Rum-31; Ahzab-43, 56) Ahzab suresi 43. âyette yüce Allah’ın melekleriyle vahiy indirerek müminleri karanlıklardan aydınlığa çıkarmak suretiyle onlara salât ettiğini haber vermektedir. Yani Yüce Allah vahiy indirmek suretiyle müminlere salat ediyor.

Bu salatın en önemli boyutu oluyor. Yoksa Allah'ın müminler için namaz kıldığını söylemek tam bir küfürdür. Yüce Allah'ın Nebi'ye vahiy indirmesi de salat yani ona en büyük yardım ve desteğini ortaya koyuyor. Dolayısıyla en önemli salat Allah'ın Nebi ve müminlere yapmış olduğu salattır. Şii ve Sünni din adamları dürüst olsalardı, Ahzab 43 ve 56. âyetleri de namaz olarak çevirirlerdi. 56.âyette, yüce Allah vahiy indirerek melekleri ile birlikte Nebi (a.s) a destek olduğunu dolayısıyla müminlerin de Nebi'ye destek olmaları gerektiğini hatırlatmaktadır.

7) Uyarı, Yol gösterme, Öğüt Şeklinde Geçen Salât Âyetleri:

(Bakara-3, 45, 153, 177, 277; Nisa- 43, 101, 102,103,142; Mâide-6, 91,106; Nur-56, 58; Meâric-22; Müddessir-43; Cuma-10; Mâun-4, Beyyine-5.)

8) Haber Şeklinde Geçen Salât Âyetleri:

(Bakara- 83, 125, 157; Âli İmran-39; Nisa-77, 103,162; Mâide-12, 55, 58; En'am-92, 162; Âraf-170; Enfal-3, 35, Tevbe-5, 11, 18, 54, 71, 99, 103;Yunus-87; Hud-87; Rad-22; İbrahim-31, 37, 40; Meryem-31, 55, 59; Tâhâ-14; Enbiya-73; Hac-35, 40, 41; Müminun-2, 9; Nur-37, 41; Neml-3, Ankebüt-45; Lokman-4, 17; Ahzab-43, 56; Fatır-18, 29; Şura-38; Meâric-23, 34; Müzzemmil- 20; Kiyame-31; Âlâ-15; İkra-10; Beyyine-5.

İlgili Âyetlerin Tümüne Göre “Salât”ın Amacı: Salât kelimesinin, cümle içinde hangi nitelikte kullanıldığının analizinin yapılması, bu kavramı konu bağlamı gözetilerek doğru anlamak için çok önemlidir. Kur'an'da var olan salât cümleleri, tarihin Nebi ve kavimlerinden haber amaçlıdır. Dikkat edilirse bunun haber niteliğinde olduğunu salâtın geçtiği doksan dokuz âyetin elli altısında görülecektir. Tüm mealler bu doksan dokuz salât âyetinin doksan birini “namaz kılmak” diye çevirmektedirler. Böylece o âyetler ile hiç bir anlam ifadesi ve istifadesi gözetilmemektedir. Yani bu ümmet Emevi ve Abbasilerden beri namaz kıyorlar da ne oldu? Ama salâtı (vahyin öğrenim ve öğretimi) anlamında alırsak, o zaman dünya değişir.

İşte o zaman iman edenler şirk ve küfür, fırka ve mezhep belalarından kurtularak Âli İmran 103.âyetinin rahmet ve nimetine sığınmış olacaklar. İşte o zaman Kur'an'ın iyiliğe, erdeme, salih amellere, toplumun ilerlemesine ve vahiy'den ders alınmasına teşvik eden bir bildiri ve bir haber olduğunu anlarız. (İbrahim-52)

Birinci dereceden direk müminlere emir niteliğinde geçen salât âyetleri on tanedir demiştik. Bu âyetleri doğru anlamak için

1) Niçin bu âyetler inmiş olabilir yada bu âyetler bize ne söylemek istiyor? Bu salât âyetlerinin ortak özelliği başta topluma faydalı bir “dini- hayati öğrenim ve dayanışma” yaptırmak amacındadır. Sorumluluk sahibi yapmaktır.

2) Bu âyetleri nasıl hayata geçireceğiz? Zikri (yani Kur'an'ı) öğrenme çabasında olacağız. Bu da yaşamımızda güzel uygulamaların olmasına sonuç verecektir. Bir de; bir iş için araştırma geliştirme proje hazırlama ve değerlendirme kavramlarını kapsayan her çalışma o işe destek olma niteliğinde salâttır. Ayrıca dayanışma yapmak da salâtın bir ögesidir. Salâtın amacı mümini erdemli insan yapmaktır. Bütün insanlara mutluluk verir. Bilgi öğrenmenin yolunu açar. Paylaşma ahlakını inşa eder ve geliştirir. İnsanlar özgürlüklerini elde ederler. Namaz kılmanın bunlarla hiçbir alâkası yoktur.

Dua ise; “Rabbim! Elimden geleni yapıyorum. Yapamadıklarımda bana yardım et!” diye Rabbimizden yardım istemek, dilekte bulunmaktır. Dua ile salâtın karıştırılması ümmeti içinden çıkılmaz bir karanlığa sürüklemiştir. Ne yazık ki halâ bazı kimseler inatla (apaçık âyetlere rağmen) salâtın namaz olduğunu savunmaktadırlar. Bunlara Bruno'nun güzel sözüyle cevap veriyoruz.

“Tanrı, iradesini hâkim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları kullanır. Yeryüzündeki kötü insanlar ise kendi iradelerini hâkim kılmak için Tanrıyı kullanırlar.” (Giordano Bruno)

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR.

(6. YAZI)

Namazın Müslümanlara ait olan bir ritüel olduğunu savunanlar ciddi bir yanılığın içersindedir. Dinini Kur'an'dan değil de gelenekten ve atalardan öğrenen Şii ve Sünni din adamları, Kur'an'ın yetersizliğini ispat etmek ve Kur'an'ı rivayetlere bağımlı kılmak için en çok kullandıkları argüman namazın kılınışıdır. Namazın varlığını ispat etmek için, rivayetlere, rivayetlerin yetmediği yerde mezhep ictihadları, mezhep ictihadlarının yetmediği yerde ise fıkıh imamları hemen devreye giriyor. Onların da görüşleri sorunlara bir çözüm olmadığında hocaların, din önderlerinin fikirleri ile cevap veriyorlar. Ve bütün bunların toplamı: İnsanların emri değil, "Allah'ın emri" olarak karşımıza çıkarılıyor. Yani Kur'an'da deşifre edilen en büyük günahlardan biri düşüncesizce işleniyor.

“Yalan yere Allah'a iftira edenden daha zalim kim vardır?” (En'am-21, 93; Hud-18; Ankebüt-68; Saf-7) Evet Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik dinlerinde hanif İslam'a uygun hiçbir şey bulamazsınız. Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilikte her şey yalandır, Allah'a iftiradır. Çünkü her dört ekol de vahyi terkederek dinlerini rivayetlerin üzerine inşa etmişlerdir. Hiç şaşmaz, her zaman aynı soruyu soruyorlar. Din ve hüküm olarak Kur'an yeterliyse, o zaman namazı nasıl kılacağız?

Aslında bu soru, namazın insanlar tarafından uydurulduğu ve yüce Allah'a en açık bir iftira olduğunu kanıtlıyor. Çünkü bir şey Kur'an'da yoksa Allah'ın emri olamaz. Kur'an'ı ve son vahyin tarihini bilenler namazın insanların ahlak ve hayatları üzerinde olumlu hiçbir etki yapmadığını itiraf ederler. Fakat muhaddis ve müctehidler yani hadisçilerin ve mezhep imamlarının yüzlerce hata binlerce rivayet üzerinde yapmış oldukları çalışmalar ve yaldızlı parlak sözlerle namazı sanki yüce Allah'ın en önemli emri yaptılar. Artık namaz bütün günahları silen, hataları imha eden, kötülükleri affeden, dinin olmazsa olmazı, tutulacak tek dal, sığınılacak yegane liman yaptılar. Namazla ilgili öyle bir hava oluşturuldu ki ona karşı gelmek yüce Allah'a ve dine karşı gelmek olarak algılanır oldu. Halbuki din ataları Kur'an'da var olan her şeyi ayaklar altına alarak, yüce Allah'ın en önemli emirlerine ihanet edip baştan sona kadar batıl bir din icat ettiler.

Namaz insanlık tarihi kadar eski bir ritüeldir, insanlık devam ettikçe her batıl din bu ritüelin içini kendi inancıyla doldurmuştur. Fakat her türlü şirkten tertemiz olan son vahyin içinden namaz gibi bir ibadeti çıkarmak mümkün değildir. Yüce Allah hanif dinine hiçbir işe yaramayan böyle bir ritüelin sokulmasına razı olmaz. Çünkü Nebi (a.s) a uyarı mahiyetinde olan âyetlerde geçen "Sana gelen bu ilimden (Kur'an'dan) sonra sakın onların arzularına tâbi olma, zalimlerden olursun, senin için Allah'tan başka bir veli yani yardımcı olmaz." (Bakara-120, 145; Râd-37) âyetleri bunun içindir. Onlar hanif İslam dinine kendi heva ve heveslerini yani kendi şirk inanç ve uygulamalarını ekliyorlardı. İşte namaz da bu uygulamalardan bir tanesidir.

Kur'an'da birçok konuda detay olduğu halde namaz konusunda bırakın detayın verilmemesini işaret dahi olmaması onun dinde olmadığını kanıtlıyor. Yani adamlar doğru söylüyor. "Kur'an namazdan detay vermez, hadislere ihtiyaç vardır." Dolayısıyla namaz baştan sona kadar ictihadlarla yerine getirilen bir ritüeldir. Yani namaz konusunda rivayetler de yeterli değildir. İşte onun için namaz konusunda yüzlerce ihtilaf vardır.

Dolayısıyla insanların yüce Allah’a karşı uydurup en önemli ibadet yaptıkları namazın kılınmaması gerekiyor. Çünkü hak din batıl dinlere benzemez. Allah’ın yolu namaz değil, vahiy, ilim ve ahlakını öğrenmek olan salât’tır. Salât toplu olarak mescidlerde, bireysel olarak her yerde, aile ile evde yapılması gereken en önemli bir emirdir. Salât yani vahyin eğitim ve öğretimi olmadan hiçbir şeyin Allah katında bir değeri yoktur. Her şey gelip vahyi öğrenmeye dayanıyor. Çünkü vahyin öğrenim ve öğretimi olmadan güzel ahlak da olmuyor, İbrahim ve Musa da olmuyor, İsa ve Muhammed (aleyhimusselam) da doğru olarak öğrenilmiyor. İbadet çatı katı ve bütün emirlerin şemsiyesi olan bir kavramdır. Sizin Kur’an’ın ilminden, İbrahim’in tevhid mücadelesinden, Musa’nın çektiği eziyetlerden, Muhammed (a.s) ın ahlakından haberiniz yoksa, yani şuurlu bir Müslüman değilseniz bırakın namazı niyazi, ezanı camilerinizin de yüce Allah indinde bir değeri yoktur.

İhlaktan takvaya, güzel ahlaktan imana kadar, helal dairesinde çalışmaya kadar insanın yaptığı her şey ibadettir. İbadet belli zamanlarda yapılan bir şey değil, her zaman olan, insanın hayatından hiç ayrılmayan, vefat edinceye kadar onunla var olan bir erdemdir. Öyle olmasaydı, Resullerin “Ey kavmim! Ben sizin için bir uyarıcı ve müjdeciyim” sözünden hemen sonra “Allah’a ibadet edin, sizin için ondan başka bir ilâhınız yoktur.” sözünü söylemezlerdi. (Âraf-59, 65, 73, 85; Hud-50,61, 84; Muminun-23, 32)

Demek ki ibadet hayatın tümüdür. Her meşru amel ibadettir. Yani namazın terkedilmesi ibadetlerin terkedilmesi değil, hurafelerin terkedilip Kur’an’ın ve evrensel ahlakın özgürlüğüne dönüş olarak kabul edilmelidir. Dolayısıyla Kur’an’ın tarif ettiği “Allah’a ibadet” belli zamanlarda tapınma değil, tüm hayatı kapsayan yani her zaman ve her durumda yüce Allah’ın Kur’an’da var olan bütün emirlerine itaat etme anlamındadır. Kur’an kavramlarının orijinallerini bozarsanız âyetlerin meallerini yamultur, rivayetlerin fikrine göre konuşmaya başlar ve yüce Allah’a iftira etmiş olursunuz. Ümmi ve saf ümmete sanki Kur’an’dan âyetlermiş gibi “İmandan sonra namazdan sorgulanacağız!” diyerek yüce Allah’a yalan yere iftira

edenlerin uydurdıkları namaz çeşitleri:

- 1) Farz Namaz,
- 2) Vacip Namaz,
- 3) Nafile Namaz,
- 4) Sünnet Namazı,
- 5) Korku Namazı,
- 6) Kuşluk Namazı, (Duha)
- 7) Gece Namazı, (Teheccüd)
- 8) Cuma Namazı,
- 9) Bayram Namazı,
- 10) Cenaze Namazı,
- 11) Teravih Namazı,
- 12) Kandil Namazı,
- 13) Regaib Namazı,
- 14) Kurban Namazı,
- 15) İnşirah Namazı,
- 16) İstihare Namazı,
- 17) Husuf-Kusuf Namazı, (Ay ve Güneş Tutulması Namazı)
- 18) Elfiye Namazı, (Bin Namaz Yerine Gececek Namaz)
- 19) Evvabin Namazı,
- 20) Ebabil Namazı,
- 21) Zuhr-i ahir Namazı,
- 22) Şehadet Namazı,
- 23) İstiska (Yağmur) Namazı,
- 24) Hac Namazı,
- 25) Cem Namazı,
- 26) İhrama Giriş Namazı
- 27) Kaza Namazı,
- 28) Tehiyet'ul-Mescid Namazı,

- 29) Hacet Namazı,
- 30) Tevbe Namazı,
- 31) Şükür Namazı,
- 32) Tesbih Namazı,
- 33) Kabir Nur namazı
- 34) Tavaf Namazı
- 35) Yolculuğa Çıkış Namazı
- 36) Yolculuktan Dönüş Namazı
- 37) Abdest ve Gusül Namazı

İşte Şia ve Ehli Sünnet din adamlarının yüce Allah'a iftira ettikleri ve ümmi insanların zihinlerini felç ettikleri namaz ritüelinin çeşitleri. Yani şimdi siz Allah Resulünün yaşadığı çağda bu namaz çeşitlerinin olduğuna inanıyor musunuz? Size bir şey söyleyeyim. Şia ve Ehli Sünnet dininde olan her şey yalandır. Onların orijinal ve organik din olan İslamla hiçbir ilgileri ve bağlantıları yoktur. Şimdi bu kadar namazı kılan ümmi insanların zaman israfının ve saf zihinlerine tecavüzün hesabını kim verecek? Bu kadar aldatma ve bilgi kirliliğinden sonra, bırakın bu kadar namaz çeşidini, farz diye bir namazın olmadığını nasıl kabul ettireceğiz? Bu masum ümmetten ne istediniz? Bu ümmete yazık günah değil mi? Başka tepinecek bir saha bulamadınız mı? Demek ki namazın 37 çeşidi yalan ve uydurmaysa, o kalan birinin de yalan ve uydurma olması kuvvetle muhtemeldir. İşte Kur'anla hiçbir bağlantısı olmayan namaz ritüeli bu derece yayılmıştır. Bunun en büyük sebebi dinin namazın üzerine bina edilmesi ve tam olarak günahları imha eden bir özelliğe yani en önemli günah çıkarıcı ibadet yapılmasıdır. Ümmi halk veya üç kağıtçı sahtekarlar için bu büyük bir avantajı beraberinde getiriyor. Her altı yedikten sonra günahların birden affedilmesi fena bir şey değildir. Veya kendini yüce Allah'ın karşısında mahcup yani infak gibi önemli bir hayrının olmamasının en makbul mazereti de namaz olması fena bir hesap olmayacaktır. İşte namazlar nasıl yalanlarla gayet rahat üretilmişse, namazın kendisi de yıllar içinde

halk tarafından öyle üretilmiştir.

Üretime başlama tarihi Allah Resulünün vefatından (632den) sonra artarak iki asır içinde oluşmuş ve Buhari gibileri tarafından sahih yalanlar halinde kurumsal hale getirilmiştir.

Filibeli Ahmet Hilmi'nin Tarih-i İslam Kitabından: Reinhart Dozy

Türkler gayet mükemmel namaz kılan bir kavimdir. Fakat onların ibadetlerinde kelimenin yüce manasıyla çok din aranmamalıdır. Türklerde namaz günlük vazifelerdendir. Kendiliğinden anlaşılır ki, bu vazife elbise giymek, işini yapmak, yemek yemek ve uyumak vazifeleri gibi yerine getirilir. Eskiden beri alışılmış bir adet takip edilir. Ne halde bulunulursa bulunsun ve hal ne kadar elverişsiz olursa olsun namaz kılınır.

Mesela: Konuşma sırasında bir zat amiyane (müstehcen) bir hikaye anlatırken, o sırada müezzin ezan okumaya başlamışsa, hikayeyi anlatan hikayeyi keser, namazını kılar, sonra hikayesine kaldığı yerden devam eder. Bir tacir yalan söyler, aldatır, sonra namaz kılar, sonra yalan söylemeye ve insanları kandırmaya devam eder. Bir paşa vahşice bazı zulümler veya cinayet için emirler vermekle meşguldür; ezan okunduğunu işitir, gayet huzurla seccadesini yayar, sakalını sıvazlar, rahat olduğu kadar muhteşem bir sima ile namazına başlar. Namaz kılındıktan sonra zalimane talimatını vermeye devam eder. Çünkü namazı ile vicdanının hiçbir alakası yoktur ve hiç kimse bunda hayret edilecek bir şey görmez, hiç kimse bundan arlanmaz, herkes kılınması gereken zamanlarda namazını kılar ve bununla her şey olmuş bitmiş olur. (Filibeli Ahmet Hilmi; burada Dozy'den alıntı yapıyor Tarih-i İslam, s. 535-536) Eğer Kur'an'da var olan salat, namaz olsaydı, sadece Kur'an'da değil, Tevrat ve İncil'de de tarifi yapılırdı. Çünkü Kur'an'a baktığımızda tüm Nebi ve Resullerin salat emrini ve ibadetini yerine getirdiklerini görüyoruz. Fakat Tevrat, İncil ve Kur'an'da namaz ritüelinin zerresine rastlamak mümkün değildir. Eğer salat namaz olsaydı, Nebi ve Resullerin bunu nasıl kıldıklarını vahiy açık bir şekilde ortaya koyardı. Kur'an bununla

da yetinmez, Nebi ve Resullerin namazından bir çok örnek verirdi.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (7. YAZI)

Muhaddis ve müctehidlerin salât kavramlarını namaz diye yorumlamaları ümmi halk tarafından benimsenince cinayetin ne kadar büyük olduğunu farkedemeyen tâbiileri de kınanmamak için aynı görüşü Kur’ani kavramlara bağlayarak devam ettirdiler. Kur’an’da bazı yerlerde salata bağlı olarak geçen “ikame” (ayağa kaldırmak, dikmek) ifadesini de salâtın namaz yorumuna uyduracağız diye “kılmak” anlamı verdiler. Halbuki Kur’an’da “kılmak: ceale” kelimesiyle ifade ediliyordu. Ve “ceale” fiili (namaza çevirdikleri) salâtle birlikte hiç bir âyette geçmiyordu. Bu bile tek başına salatın namaza çevrilmesinin yanlış olduğunu göstermeye kâfidir. İşte aldatmak tam da burda başlıyor. Ama hakkın bir gün mutlaka ortaya çıkma gibi bir huyu vardır.

Tabi “namazı ayağa kaldırmak” diye bir uyumsuzluk olamayacağına göre ikame yerine “kılmak” sözcüğünü uydurmuşlardır. Fakat bu Rabbimizin kastettiği salât için olduğu apaçık bellidir. İkâme’nin “Ayağa kaldırmak, dikmek” anlamı namazla değil, salâtle uygunluğu vardır. Kur’an’da salatı ikame kalıp bir ifade olarak geçer. Yani zekata (arınmaya) gelme gibi, sadece ikâme ile birlikte geçtiği halde, insanları aldatmak için Kur’an’da geçmeyen hayali fiiller eklemiştir.

Mesela: istikametle kılmak, dosdoğru kılmak, hakkıyla kılmak, sürekli kılmak, özenle kılmak, temiz kılmak, tam kılmak, Allah'ı görüyormuş gibi kılmak... Yani anlayacağınız “minareyi çalıp kılıfını hazırladılar” Esas, insanların ihtiyacı olan “vahyin eğitimi ve öğretimini yani ahlakını” namaz kılarak değil, salatı yaparak ayağa kaldırmalıyız. Ayağa kaldırmak; Rabbimizin emrettiği gibi; (salât) “vahiy öğrenim ve öğretimi” olarak anlaşılıysaydı, din adamları tarafından ümmet namazla cezalandırılmış olmayacaktı! Kur'an'da var olan kavramların değiştirilmesi neticesinde hem ümmet yıkıldı, hem din yıkıldı, hem Allah'ın Resulü yanlış anlaşıldı, hem de İslam insanların zihninde değerini kaybetti. Kuran'dan olmayan bir ritüel nasıl Allah'ın en önemli emri ve dinin direği oluyor? Siz hiç aklınızı kullanmayacak mısınız? Yoksa siz hakkın arayışı içinde değil de, rivayetlerden ve icthadlardan ezberletilen batıl ve şirk imanı mı savunup duruyorsunuz? Biz size sadece Allah'ın âyetlerinden dilimizin döndüğü kadar anlatmaya çalışıyoruz. Önünüzde iki yol var.

1) Salatın, Kur'an ilim ve hikmetinin öğrenim ve öğretimi olduğunu anlarsınız.

2) Yada Emevi ve Abbasilerin iftiralarını din zannedip durmadan beş vakit namaz kılarırsınız! Kılamazsanız da psikolojik olarak kendinizi suçlu hissedip bir hiç uğruna cehennemın mutfağına kendinizi mahkum edersiniz. Size olan tavsiyemiz. Dünyanızı Kur'an'da var olmayan uydurma ve sanal ibadetlerin peşinde israf etmeyin, rahat olun, özgür olun, sizin gibilerin akıl ve iradelerine kulluk edip hayatı kendinize ve çocuklarınıza zehir etmeyin. Kur'an'da ritüel bir ibadetin olmamasının en büyük sebebi şirk virüsünü yayma özelliğine sahip olmasından dolayıdır. Çünkü şirk belası ve kula kulluk küfrü en çok namaz ritüelini yerine getiren cemaat ve tarikatlarda bulunmaktadır. Şii ve Sünni dünyasında namaz kılanların büyük çoğunluğu şirk inancına sahiptir. Namazda var olan farz, vacip, sünnet, müstehap, mendup, mekruh, müfsit, haram gibi kuralların da büyük bölümü din adamlarının koyduğu kurallardır. Fakat ümmi halka bu kurallar Allah'ın emri olarak sunulmaktadır. Yani ümmi halk insanların koyduğu kuralları din zannetmektedir.

Şimdi Bir Muhasebe Yapalım

Yahudi, Hristiyan, Şii ve Sünni coğrafyalarında her biri milyon dolara mal olan yüz binlerce havra, kilise, cami neyi ifade eder?

Mesela: Bu havralar, kiliseler ve camiler nasıl bir değer üretirler.

Mesela: 16 milyar 89 milyon 550 bin liralık bütçesiyle bu ülkede diyanet ne yapar? Bu parayı nereye harcar? Diyanet olmazsa bu ülke insanının ahlak, vicdan, ilmi kalitesinden ne eksilir?

Diyanet olduğu için insanlarımızın hangi erdemi arttı, hangi kalitesi arttı. Ülkeyi kalkındıracak olan bu devasa masrafa rağmen elimizde kalan ne var? Kur'an- tevhid; ihlas-ihsan; takva- özgürlük; infak-dayanışma ilişkisi açısından katkısı nedir? Bütün bu devasa bütçenin, devasa kitlenin, devasa harcamaların içimizdeki ve dışımızdaki barışa katkısı nedir? Yani hanif İslam dinine katkısı ne olmuştur? Yoksa ümmeti ayırıştırıp birbirine mi düşürüyor? Bu mu katkısı, çoğalıp azalan ne? Yani koca bir hiç, bir hiçlik mi geriye kalan? Kılınan namazlar insanlığımıza, ahlakımıza, aklımıza, kalitemize, ilmimize, vicdanımıza ne ekledi? Yoksa kibrimizi, gururumuzu, sahtekarlığımızı, hadsizliğimizi mi arttırdı veya örttü? Haydi biz kendimize soralım! Namaz kılan arsız ve hırslılar, kurban kesen gösterişçileri mi arttırdık? Eskiden “ateistler, komünistler, lâik ülkeler” diye atıp sıkan bol bol cümleler kurardık. Peki ya coğrafyamızda dincilik artarken, azalan mutluluk, huzur ve güzelliğe ne demeli! Artan kötülük, çifte standartlar cehalet, adaletsizlik, arsızlık, hırslılık, utanmazlığa ne demeli!

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (8. YAZI)

Kur'an'da geçen salât kavramlarının hiç bir tanesinden namaz diye bir ritüel çıkmaz. “Çıkar” diyenler bunu göstermek zorundadırlar. Çünkü biz Kur'an'da geçen salât kavramlarının hepsinin hangi anlamda kullanıldığını anlatıyoruz.

Mesela: “Ey iman edenler! Cuma (toplantı) günü salâta nida edildiği zaman hemen Allah'ın zikrine (Kur'an'a) koşun yani alışverişi bırakın. Eğer bilmiş olsanız elbette bu sizin için daha hayırlıdır.” Neden daha hayırlıdır? Çünkü dünya hayatında hidayet, aydınlık ve güven, âhirette saadet ve refahın tek kaynağı Allah'ın zikri olan vahiy'dir. Yukarıdaki âyetin namazla ne ilgisi var? Asırlardan beri namaz iman edenlerin hangi sorununu çözmüştür? Namazda var olan bir tane keramet gösterebilir misiniz? Halbuki Kur'an'ı bilenler hemen hatırlayacaklardır. Yüce Allah bir konuyu emreder veya tavsiye ederken, onun hangi derde deva olduğunu da söyler. Yani emir ve tavsiyesinin gerekçesini ortaya koyar. Kur'an'da “yardım” ve “destek” anlamına gelen beş kavram bulunmaktadır.

1) **Nasr:** Hem yüce Allah'tan hemde insanlardan gelen maddi manevi yardım ve destek demektir.

2) **İstiâne:** Sadece Allah'ın yapabileceği yardım demektir. Sabır ve salâtle talep edilen yardım çeşididir.

3) **Teavun-maunet:** İnsanların bir araya gelerek kötülöklere karşı dayanışma içinde olmaları yani maddi olarak yaptıkları yardımlaşma ve destekleşme faaliyetleridir.

4) **İstiğâse:** Zor durumda kalanların hem yüce Allah'tan hemde insanlardan acil durumlar için yardım çığılıklarınıdır.

5) **Salât:** İman edenlerin mescitlerde bir araya gelerek vahiy üzerinde yaptıkları öğrenim ve öğretim, zihinsel yardımlaşma ve dayanışma anlamına gelmektedir. İman edenler arasında en önemli dayanışma ve yardımlaşma çeşidi budur.

Çünkü şu dünya hayatında yüce Allah'ın Nebi(a.s) a ve iman edenlere en büyük yardımcı vahiy indirerek onları karanlıklardan aydınlığa çıkarması olmuştur. (Ahzab-43, 56)

Bu olmadan diğerleri sağlıklı olarak işlemezler. Çünkü salât işin eğitim ve öğretim boyutunu temsil etmektedir. Milli eğitim sağlıklı işlemeden hiç bir sorun çözüme kavuşmaz. Dolayısıyla salât eğitim ve öğretim sisteminin adıdır. Ön yargılı olan hakka karşı kör ve sağır olacaktır. Milâdi 600. yıllar yani Nebi (a.s) ın yaşadığı asır, orijinal vahiy dini organik şekliyle yaşanırken, milâdi 800.yıllarda salât namaza evrimleşmiş “es-salât” kavramı darmadağın edilmiştir. Muhaddisler tarafından 800. yıllarda yazılmaya başlanan rivayetlerle bu yanlış daha ileri bir safhaya götürölmüştür.

Halbuki salatın “namaz kılmak” olmadığı Kur'an'ın dil sisteminde anlaşılmaktadır. Salatın başında bulunan “elif lam” takısı harfi tariftir. Yani bilineni, konu edileni işaret eder. Mâide-6 ve Nisa-103. âyette bulunan “es-salât”ların “cuma salâtları” için olduğu gösterdiği gibi. İngilizcedeki “the” takısı da aynı görevi ifa eder. Mekkeliler, inen salât âyetlerinin öğrenim ve dayanışma anlamına geldiğini biliyorlardı. Çünkü Kur'an'ın âyetleri anlattığı konuya uyumlu olarak bu manâyı veriyor. Fakat ilk nesil müminler değişince bu işin kolayı bulundu. Emevi- Abbasi din adamları yazılı kültürle salatı namaza çevirdiler. Tabi sadece salatı değiştirmediler. Nebi'ye destek olan salât âyeti (Ahzab-56) Muhammed'e salavat'a, cehennem azabı

kabir azabına, ihlas (dini Allah'a özel kılma) samimi olmaya, zekat (arınma) malın kırkta birini vermeye, Mekke'nin bir mahallesinde bulunan Mescid-i Aksa Kudüsteki Süleyman (a.s) ın mabedine, Kur'an'da bulunan Nebi ve Resul hayali ve sanal bir Muhammed'e, âyetler rivayetlere, dinin tamamlanması Ali'nin imametine, imam yani önder Nebiler on iki imama, ehli beyt olan Nebinin hanımları Şia'nın ehli beytine, kevser havuza, dirilere okunması gereken Kur'an'ın ölümlere okunmasına, din fırka ve mezheplere kısaca vahiy ve tevhid şirke ve küfre dönüştü.

“أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ” (Ey Nebi) “Allah'ın (vahiy-tevhid) nimetini küfürle değiştirenleri ve (bunun neticesinde) kavimlerini helâk yurduna sürükleyenleri görmedin mi?” (İbrahim-28)

İbadetten secdeye, ihlastan ihsana, takvadan imana kadar anlamı değiştirilmeyen hiçbir kavram kalmamıştır. Aslında ilk Müslümanların salatı ikâmeyi namaz olarak anlamaları imkânsızdır. Buna en büyük delil Kur'an'da bulunan hiçbir salât âyetinin namazla alâkalı olmayışıdır. O devirde kurulan ilk mescitlerin bile içinde Kâbe tarafını gösteren mihraplar yoktu.

Mihrab: Harb edilen yer anlamındadır. Yani Allah'ın zikrinin insanlara öğretilmesi için mücadele yapılan mekan demektir. Orada Resulullah veya ileri gelen muvahhid âlimler dikilerek cemaate Allah'ın ayetlerini anlatırlardı. Yani okullarda ders verilen kürsünün benzeri bir yer olarak düşünün. Atalar dinini tek kaynak olarak kabul eden zihniyet yüzünden iman edenler kendilerine hayat verecek olan Kur'an'la ilişkilerini yani salatlarını tamamen kaybetmişlerdir. Salât, secde, ibadet- itaat, ihlas, bilinç gibi; insana, topluma ve hayata kan ve can katacak nice ilâhi ilke, orijinal ve organik nitelikleri ile algılanmaktan çok artık tarihi nitelikleri ile algılanmaktadır. Tevhid dininin aslına ilişkin bir hassasiyeti canlı ve dinamik tutmak yerine, topluma hiçbir faydası olmayan şekilsel ritüeller yaşatılmak istenmektedir. İslam'ın esasları, yerini, işlenmemesi halinde bir sorumluluk getirmeyen uygulamalara terk etmiş bulunmaktadır. Bu

yüzden hiçbir İslami ilke hayatta karşılığını bulamamaktadır. Kimi ilkeler yüzyıllardır işlenmediği için zaten unutulmuştur.

Bu durum, ümmetin namaza yönelmesi ve bunu farz olarak telakki etmesi yüzünden olmuştur. Namaz bize çok şey kaybettirmiştir. Yani esas olan adalet, dürüstlük, eşitlik, affetme, merhamet barış, özgürlük, tevhid, insan hakları ve saygınlığı, öğrenim ve dayanışmada bulunma, infak gibi erdemler yok olmuştur. Kur'an'da geçen "Cuma" herhangi bir günde "Toplanma, bir araya gelme" demektir. Yevm-il cumua = Nebi (a.s) ve müminler tarafından belirlenmiş "toplanma günündeki vakit" anlamına gelmektedir. Sonradan haftanın bir günü haline dönüşmüştür. Dolayısıyla iman edenler ihtiyaç ve imkânları dahilinde istedikleri günde bir araya gelebilirler. Cuma günü bir araya gelmeleri şart değildir. Çünkü yüce Rabbimizin bu konuda bağlayıcı ve açık bir beyanı bulunmaktadır."... Şüphesiz salatın vaktini belirlemek müminlerin üzerinde olan bir yazgıdır (görevdir) (Nisa-103)

Yani müminler kendi ihtiyaç ve imkanları dahilinde bir araya gelecek ve salatı eda edeceklerdir. Bu bakımdan toplantı salâtlarının zamanı muhayyer bırakılmıştır. Muhayyer: Şartlara ve ihtiyaçlara göre değiştirilebilen demektir. Coğrafya ve kültürlerde hangi gün ve zaman salât için uygun görülürse o zaman yapılmasında bir sakınca yoktur. Çünkü gerekli olan bunun yapılmasıdır. Rabbimiz bu esnekliği müminlere bir hak olarak tanıdığı için Nisa-103. âyette "Allah tarafından" ifadesini koymamıştır. Âyetin son cümlesi olan "...Şüphesiz salât, müminler üzerine vakitleri belirlenmiş bir yazgıdır." demesi, cuma salâtı ile ilgili bir durumdur. Çünkü salatın vakitlerine işaret eden diğer âyetlerin hepsi Nebi (a.s) la ilgili önerilerdir.

Salât konusunda beni en çok şaşırtan şey, Hud suresi 114, İsra suresi 78, 79, Tâhâ suresi 130, Kaf suresi 39 âyetlerinin hepsinin Mekke'de inen sûrelerde yer alması olmuştur.

Bunun anlamı şudur. Şia ve Ehl-i Sünnet'in din adamlarının Namaz vakitleri olarak gördükleri bu âyetlerin hepsi Nebi(a.s)'in

kendisiyle ilgilidirler. Bütün bu âyetlerin açıklımalarını da Müzzemmil süresi ortaya koymaktadır. Yani Nebi (a.s) ın neden bu vakitlerde kalkması gerektiği anlatılır. Şii ve Sünni din adamları bu konuda tarifi imkansız bir cinayet işlemişlerdir?

Kelimesi kelimesine Nebi'ye hitap olan bu âyetleri sanki bütün müminlere hitap ediyorlarmış gibi genelleştirmiş ve bu âyetlerden namaz vakitlerini çıkarmışlar. Yani konu ile ilgili âyetleri paramparça etmişler. Peki bu âyetlerin hepsi neden Nebi'nin kendisiyle ilgilidir? Bunu öğrenmek için Müzzemmil suresinin ilk âyetlerine bakmak gerekiyor. Evliya ve ilâhlara kullukta fanatik olan Mekkelilere karşı koyabilmek için Nebi (a.s) geceden hazırlık yapma zorundaydı.

Çünkü tebliğ yükü onun sırtında bulunuyordu. Yani Müzzemmil süresini bilmeyenler salatın vaktiyle ilgili, hepsi Mekke'de nazil olan Hud 114, İsra 78-79, Tâhâ 130 ve diğer birçok âyeti de anlayamazlar. Zaten âyetleri anlama diye bir derterleri de yoktur. Nebi (a.s) namaz kılsaydı, namazla ilgili bu kadar ihtilaf ve namaz çeşidi çıkmazdı.

Namazın Kur'anla Bir İlgisi Yoktur

Namazın kaynağı Nebi(a.s) dan iki asır sonra uydurulan rivayetler ve mezhep ictihatlarıdır. Bu çağ dine bir şeyler eklemenin en kolay olduğu dönemlerdir. Çünkü Kur'an'ın ilim ve hikmetinden çoğunluğun haberi yoktur. Hatta mezhep imamaları olarak şöhret olanlar bile Kur'an cahili idiler. Eğer Kur'an cahili olmasalardı hadis kaynakları yazmaz, Muhammed bin İdris hadislere sünnet, sünnete de hikmettir demezdi.

Evzai "es sünnetü kâdiyetün alel kitêbi" "sünnet kitaba (Kur'an'a) egemendir" demezdi. Eğer Kur'an cahili olmasalardı Ahmet bin Hanbel'in Süneni, Malik bin Enes'in Muvattası olmazdı. Yani Kur'an'ı yeterli görür, hadis şirkinin peşine düşmez, Kur'an'ın kıymetini bilir ve onu tek kaynak edinirlerdi. Dolayısıyla onlarca namaz çeşidinin olması bile namazın Nebi'nin vefatından sonra uydurulduğunu kanıtlar. Salatın namaz kılmakla hiç bir ilgisi ve

benzerliği yoktur. Çünkü salât insanlık tarihi kadar daha doğrusu vahiy kadar eski bir tarihe sahiptir. Kur'an'da Nebilerin salâtından, müminlerin salâtından, müşriklerin, münafıkların, Yahudilerin ve ataları İsrailoğullarının salâtından söz ediliyor. Hatta İsrailoğullarını Mısır'dan özgürlüğe çıkışlarını meşitlerde icra edilen salat sağlamıştır. (Yunus-87)

Yani eğer salatı ikâme namaz olsaydı, geleneklerine bu kadar bağı olan Yahudiler bunu tümünden kaybetmezlerdi. Halbuki mezheplerin önderlerine baktığımızda “sanki Nebi (a.s) sadece namaz kılmaya” geldiğini görüyoruz. Kur'an'da Nebi ve Resullerle ilgili bir sürü hatıra anlatıldığı halde Şii ve Sünnilerin namazına benzer bir ritüelden asla söz edilmez. Yani hiç bir teferruat vermez. Sadece salâtı ikâme etmekten söz eder. Musa (a.s) bağlamında onun da zikir yani vahiy ayakta tutma, toplumu vahiy'le ayağa kaldırma olduğunu görüyoruz. (Tâhâ-14)

Hakkında hiçbir âyetin bulunmadığı namazı Nebi (a.s) nasıl müminlere “صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي” “sallu keme raaytumuni usalli” “Beni nasıl namazı kılıyor görürseniz öyle namaz kılınız” diyebilir? Dedğimiz gibi, Kur'an Nebi ve Resullerin birçok anılarından söz ederken, özellikle Nebi (a.s) la ilgili “şu namazda imamlık yapmıştır” yada “şu namazı kıldıktan sonra...” diye bahsetmez. Kur'an'da hiçbir Nebi ve Resul Şia ve Ehl-i Sünnette var olan namaza benzer bir ritüeli yapmamıştır. Şia ve Ehl-i Sünnet din adamlarının namaz sloganı atıp hemen sığındıkları tek bir şey vardır, Nebi (a.s) nispet edilen binlerce yalan ve iftira. Halbuki Nebi (a.s) ın yaşadığı hayata Kur'an'ın penceresinden baktığımızda namazla ilgili tek bir hatıra bulamıyoruz.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR.

(9. YAZI)

Şii ve Sünni din adamları bize diyorlar ki: Nebi (a.s) hiç bu şekilde namaz kılmadı mı? Kesinlikle kılmadı! diyoruz. Biz de onlara şunu soruyoruz: Nebi (a.s) insanlara Kur'an'ın hikmeti, bağlam ve bütünlüğü, onun önemi, ona sahip olmakla, sadece onun izinde gitmekle ilgili hiç bir şey anlatmadı mı, onu hiç ders yapmadı mı? Şunu da soruyoruz. Kur'an'da şirk küfrüyle ilgili yüzlerce âyet vardır. Kutsal kaynaklarınız olan hadislerde şirkle ilgili kaç tane hadis vardır? Kaynaklarınızda Kur'an'dan ve düşmanı olan şirkten niye hiç söz edilmez. Sizin kutsal kaynaklarınız olan hadislerde Kur'an ile ilgili "sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğretenidir." den başka bir söz var mıdır?

Mesela şirkle ilgili bana bir hadis söyleyin. Size çok kolay ve net bir soru soruyoruz. İnsanların namaz kılmaya mı, yoksa Kur'an'ı öğrenmeye mi ihtiyaçları vardır. Yüce Allah için söyleyin insanların dünya ve âhiretleri için hangisi daha hayırlıdır? Veya asırlardan beri Kur'an'a ihanet ederek kıldığınız namazın size ne faydası oldu? Kur'an, Allah Resulünden "imam" olarak değil, öğretmen olarak söz eder. (Bakara-151; Âli İmran-164) Ama sizin dininizde Allah Resulü bir öğretmen ve eğitimci değil, mihraptan ayrılmayan bir cami imamıdır.

Allah Resulünün sizin rivayet ve mezheplerinizin ürettiği namazla hiç bir ilgisi yoktur. Allah Resulü (a.s) yüce Rabbimizin en önemli emirleri arasında yer alan salatı yani vahyin öğrenim ve öğretimi ile toplumu ayağa kaldırırdı. Soru şu şekilde olacak. Nebi (a.s) döneminde eğitim ve öğretim (salat) var mıydı? İşte salatın namaz yapılmasıyla bu şekilde gerçeğin üstü örtüldü. Ümmet hiç bir anlamı olmayan namaza mahkum edildi. Yoksa eğitim ve öğretimi yani maarifi, günümüzün ifadesiyle milli eğitim sistemi olmayan bir ülke olur mu? İşte salât vahyin eğitim ve öğretim sistemidir. Namazla insanları psikolojik baskı altında bırakan ve kendine kul yapan zihniyetin sonu gelecektir. Öyle rivayetler uydurdular öyle ictihadlar iftira ettiler ki, ümmi insanlar namaz kılmadıkları için kendilerini büyük bir suç işlemiş gibi görüyorlar. Fakat Kur'an'ın bir gün bu yalan ve iftiraları bir tokat gibi yüzlerine vuracağını unuttular. Yüce Allah, batılın değil, hakkın koruyucusudur. Yalanların değil, muvahhidlerin yanındadır. Namazı gerçekten Allah mı emretti yoksa muhaddis ve müctehidlerin çıkardığı mezhebi ve tasavvufi yapılanmanın bir başlangıcı mı olduğunu; şu sorulara doğru cevap vererek bulabiliriz:

1) Allah'ın insanların namaz kılmasına ihtiyacı olmadığına göre, namazın ümmete maddi manevi hiç bir getirisi bulunmadığına göre; tam aksine maddi- manevi ve psikolojik olarak birçok zararı olduğuna göre günde beş vakit namaz kılın demiş olabilir mi, niçin desin?

2) Yüce Allah, insanların maddi-manevi bunca problemleri varken bir de üstüne namazı yükleyerek, hiç bir kolaylık ve tolerans tanımadan terkedildiğinde nasıl iade edileceğinden söz etmeyerek, bazı zamanlarda kılmanın “mümkün olamayacağını” bile bile onu zorla yaptıracak kadar merhametsiz midir? Sizin Allah tasavvurunuz bu mudur?

3) Din kolaylık olduğuna göre yarattığı insanların zorlanacakları ve yapamayacakları bir şeyi nasıl emreder. Siz Kur'an'a iman etmediğiniz için aklınızı da kaybetmişsiniz.

4) Dünya ve âhiretinizi inşa için indirilen âyetleri, oyun ve eğlence yaparak, bir müzik makamı şeklinde anlamadan geri göndermek yüce Allah'ın emri olabilir mi?

5) Kur'an'da "salât"ın yanında kırk küsur yerde gelen ikâme; yerde sürünen eğitim sistemini "ayağa kaldırmak" diye anlamak mı (içinde bulunduğu âyete göre) daha uygundur yoksa "kılmak" diye çevirdikleri anlam mı daha uygun olacaktır?

6) Bu kadar değer verdiğinizize göre Kur'an'da neden namazın tarifi yapılmamıştır. Halbuki eğitilmiş köpeklerin yakaladıkları avların yenebileceğini söyleyen âyet bile var. (Mâide-4)

7) Eğitilmiş köpeklere bile değer veren bir kitap, Kur'an'ın eğitim ve öğretim sistemini es mi geçmiştir.

8) Evlere nasıl girileceğini (Bakara-189; Nur-27, 29, 61), kimlerle oturup yemek yenileceğini (Nur - 61) ve daha birçok detay ve ayrıntıyı anlatan Kur'an Nebi (a.s) ın iki rekât namazından niye söz etmez? Abdest âyeti olarak bilinen Mâide 6.âyet, namaz temizliğini değil, müminlerin salât ilişkilerinde temizliği önererek hem bizim anlayışımıza onay verir, hem de şu uzay ve teknoloji çağında İslam dininin ne kadar geçerli ve hayatla uyumlu bir din olduğunu gösterir.

Öngörülen temizlik ve arınma Namaz ve dua için değil, salât için bir araya yani eğitim sistemi içindir. Çocukları okula gönderirken dişlerini fırçalamalarını ve temizlik yapmalarını tavsiye ettiğimiz gibi.

Şöyle ki: Âyetin sonunda "yuridullâhu liyutahhiraküm" "Allah sizi temizlemek istiyor" ifadesi, bu gerçeği apaçık gösteriyor. Yani toplu olarak "salata kalktığınızda temizlenin" diye anlaşılması gerekiyor. Zihinsel ve bedensel temizliği amaçlayan bir âyeti Kur'an'da olmayan bir kelimeye dönüştürmek konuyu yanlış anlamamıza neden oluyor. Konuyu doğru anlamak istiyorsak abdest yerine "temizlik" kelimesini kullanmamız gerekiyor.

İkincisi: Temizlik âyetinin (Mâide-6) Mekke’de değil de, Medine’de inmesinin sebebi toplu bir şekilde yani cemaatle salâtın ifa edilmemesinden dolayı idi. Ne zaman Medine’ye hicret gerçekleşti ve özgür bir ortam yakalandı cemaatin sağlık ve huzuru için yüce Allah tarafından temizlik önerildi.

Üçüncüsü: Bu âyet nüzül sırasına göre cuma süresinden hemen sonra indiğine göre, demek ki, insanlar cemaate temiz-bakımlı ve zihnen temizlenmiş bir vaziyette gitmiyorlardı.

Dördüncüsü: Maide 6.âyette bulunan “es-salât”ın cuma salâtı olduğunu mârife yani elif lam takısı ile biliyoruz. Kur’an’a göre çağrı, temizlik ve vaktin belirlenmesi sadece ve sadece cuma salâtı içindir. Çağrı sadece “hayya ales salâte” olarak yapılır. Geleneksel ezan cümlelerinin Kur’an’da bir karşılığı yoktur. Hatta Kur’an’a ve Allah Resulünün ahlakına aykırıdır. Alay etmeyi bırakın! Destekle-şirken abdest almıyoruz. Kur’an’ın eğitim ve öğretim sistemi için bir araya geldiğimizde zihnen ve bedenen temizlik yapıyoruz. Peki bu âyeti toplu salâta yani Kur’an öğrenimine- verilen Kur’an hutbesine- dersine- dayanışma toplantısına temiz gidilmesine değil de, namaza yoranlar, bireysel “namazla- duayla temizliğin (abdestin) ne ilgisi var? Haydi bunu açıklasınlar da bir görelim! Temizlik bireysel salât için değil, toplu salât için yapılan bir şeydir. Çünkü hem Mâide 6. âyette hemde (toplantı) salâtını anlatan cuma süresi 9. âyet “Ey iman edenler! diye başlar ve bütün müminler tarafından bilinen yani “cuma salâtı” anlamını taşıyan yani elif lam takısı “es salât” olarak gelmiştir.

Son olarak: Mâide 6.âyette namazın (kıble, kıraat, sücud, oturuş, .. gibi) hiçbir ögesi geçmez iken, bunların namaz için olduğunu nereden çıkarttınız?

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (10. YAZI)

“Ey iman edenler! Salâta kalktığınız (katılacağınız) zaman, yüzlerinizi ve ellerinizi dirseklerinize kadar yıkayın. Başlarınızı ve aşık kemiklerinizle beraber ayaklarınızı da meshedin ve cünüpseniz; tam olarak temizlenin. Eğer hastaysanız veya seferdeyseniz veya sizden biriniz gaitadan geldiyse veya kadınlarla cinsel ilişkiye girdiyerseniz; o anda su bulamadıysanız, temiz bir maddeyle teyemmüm edin yani ellerinizi ve yüzlerinizi mesh edin. Allah size herhangi bir zorluk dilemiyor yani sizi temizlemek ve üzerinize nimetini tamamlamak istiyor. Umulur ki şükredersiniz.” (Mâide-6)

Bu âyete Şii ve Sünni din zihniyeti Kur’anda olmayan ve farsça bir kelime olan “abdest” âyeti adını vermiştir.

Halbuki bu âyete verilecek en uygun isim temizlik âyetidir. Ümmi insanlar için söylüyorum, âyette abdest almak diye bir ifade geçmez. “Abdest” kelimesi dilimize farsçadan geçmiştir ve arapçası da “vudu” dur. Fasça’da Abdest, elsuuyu, Arapça’da abdest vudu’dur, aydınlanma, ışıklanma, parlama anlamına gelmektedir. Âyette tarifi yapılan söz konusu uzuvların suyla yıkanarak veya ona yakın bir maddeyle temizlenmesi demektir. Kur’an’da geçmeyen ve güya namaz kılmak, Kur’an okumak için farz olarak yapılan ve neredeyse büyük bir ibadet haline getirilen “abdest” kavramını Şii ve Sünni din anlayışı aynen “peygamber” kelimesi gibi, sanki Maide-6. âyetinin

içinde arapça bir kavrammış gibi gösterip toplumu yanıltmıştır.

Âyet sadece yüce Allah'ın cuma salatı için insanlara yapmış olduğu "temizlik" önerisinden başka hiçbir şey değildir. Âyetin inmiş olduğu coğrafya, gelenek ve kültürüyle kıyaslayacak olursak, günümüz insanları, vahyin ilk muhataplarından on kat daha temiz olduklarını söyleyebiliriz. Âyette önerilen bu "temizlik eylemi" sadece toplu salata katılım maksadıyla, "salâta kalkıldığında, salât için çağrı yapıldığında" yani "toplular Kur'an eğitimi ve öğretimi için, maddi ve manevi dayanışma, istişare, toplumsal sorunları değerlendirme toplantısı için bir araya gelmek amacıyla çağrı yapıldığında" istenmiştir.

Son vahyin nâzil olduğu sosyokültürel faktörleri tasavvur edersek, o günün şartlarını düşündüğümüzde, iklim koşulları, yapılan ağır işler, sıcak ortam, toz-toprağın yoğun olduğu bir coğrafyada insanların asgari miktarda yani görünen uzuvlarını diğer insanları rahatsız etmeyecek kadar cemaate temiz gelmeleri istenmektedir. Bu da İslam'ın evrensel değerlerden biri olan temizliğe verdiği önemi gösteriyor.

Aslında bu âyette söz konusu edilen sadece basit nezaket ve bir temizlik eylemidir. İnsani ilişkiler gereği toplumsal hayata katıldığımızda yapmamız istenen görünen uzuvlarımızı "temizlemekle" ilgili bir durumdur. Bu ilahi öğüt ve öneriyi yani "temizlenme" ile ilgili bir âyeti alıp bunu "abdest" diye isimlendirip adeta büyük bir ibadetmiş gibi dinsel bir ritüel haline getirmek, sırf bununla ilgili ciltler dolusu kitaplar yazmak, tıpkı namaz ritüelinde olduğu gibi insanları gerçek dinden yani Kur'andan uzak tutmak adına "abdestin farzları, vacipleri, sünnetleri, müstehapları, mendüpleri, haramları, mehruhları, müfsitleri gibi bir sürü teferruat, ayrıntı, takıntı şizofrenik yani hastalık derecesine varan detaylara boğulmuş ritüeller ile ümmeti meşgul edip, dinin gereklerinin ancak bunlarla yerine getirilebileceğine, en doğru ve en iyi Müslüman olmanın ancak bu dinsel anlamlar yüklenmiş uygulamaları eksiksiz yapmakla mümkün olduğuna inandırmak, ancak ümmi halkı bunlarla

uyutmak isteyen gelenekçi -mezhepçi-taklitçi-cahil, düşüncesiz din adamlarının bir vahiy tahrifatı olabilir.

“Ey iman edenler! Cuma (toplanma) günü salât için çağrıldığınızda alışverişi bırakıp hemen Allah’ın zikrine (Kur’ana) koşun. Eğer bilerseniz bu sizin için daha “hayırlıdır” (Cuma-9)

Tekrar etmekte fayda vardır.

Mâide-6. âyette bildirilen bu “temizlik eylemi” sadece toplu salata katılım için, yani sadece toplu Kur’an eğitimi ve öğretimi için istenmiştir. Yani örneğin cuma salâtı’nda olduğu gibi “toplular Kur’an eğitimi ve öğretimi için, maddi ve manevi dayanışma, istişare, toplumsal sorunları değerlendirme toplantısı için” bir araya gelme çağrısı yapıldığında öngörülmüştür.

Bireysel salât için, yani evde kendimiz veya ailemizle ilgili zihinsel bir faaliyet olarak Kur’an ile meşgul olup, ilim ve hikmetine ulaşma adına yaptığımız salât için bu “temizlik eylemi” gerekli değildir. Kur’anın iniş sırasına baktığımızda 110. sırada nâzil olmuş olan cuma süresindeki 9. âyette anlatılan cuma salâtı’nı bildiren âyetin hemen ardından 112. sırada nâzil olan Mâide süresindeki 6. âyet, konumuz olan ve adına abdest denilen temizlenme ile ilgili olarak gönderilmiştir.

Çünkü Cuma 9. âyette geçen salât “elif lam” takısı almış yani marifeli es-salât’tır. Toplumda herkes tarafından bilinen ve tanınan salât, toplanma gününün salâtı, Kur’an eğitimi ve öğretimi yapılan toplu salât’tır. Maide 6. âyette bildirilen ve adına “abdest” denilen “temizlenme” sadece toplu yapılan salât, yani cuma Salâtı için nazil olmuştur ve bu yüzden sadece cuma salâtı için gerekli bir temizlenme işidir. Zaten salât, müminler, münafıklar, Yahudiler, Hristiyanlar, Güneşe-Ay’a tapanlar ve müşrikler tarafından bilindiği için her yerde elif lâm takılı yani (mârifeli) olarak gelmiştir.

Bu iki âyetin (Mâide-6; Cuma-9) Kur’anın en son nazil olan âyetlerinden olduğunu, yani Medine döneminde indiklerini düşündüğümüzde akla şu soru geliyor. Maide-6. âyeti Kuran’ın son

zamanlarında inmiştir. O halde bu âyet ininceye kadar Nebi (a.s) ve Müslümanlar, o kadar zaman süresince, yıllar boyunca namazı âbdestsiz mi kılıyorlardı.

Veya soruyu şöyle soralım. Salât, herkesin bildiği, yani müşrikler, Yahudiler, Hristiyanlar, Yahudilerin ataları olan İsrailoğulları tarafından bilindiği, üzerinde bu derece durulduğu ve anlatıldığı halde neden temizlikten hiç söz edilmemiştir?

Bunun sebepleri;

1) Mekke’de salât Nebi ve müminler tarafından bireysel olarak yapılıyor olmasından kaynaklanıyordu. Yani başkasını rahatsız etme durumu mevcut değildi.

2) Namaz vakitlerinin hepsi Mekke’de inen sürelerde yer alıyor ve sadece Nebi (a.s) ın şahsına yönelik idi.

3) Medine’de cuma (toplantı) salâtına gidenler temizlik kurallarına riâyet etmiyorlardı yani şikayetler baş gösteriyordu. Yoksa yüce Allah gerekçesiz hiç bir şeyi yasaklamaz ve hiçbir şeyi de emretmezdi.

Sonuç olarak: İlgili âyette geçen ve bir araya gelmiş insanların birbirini rahatsız etmemeleri için asgari temizliği öngören, Kur’an’da geçmeyen ve geleneğin adına “abdest” dediği şey aslında basit bir “temizlik eylemi”dir” ve sadece toplu yapılan salât için (cuma salatı) gerekli görülen bir öneridir. Fakat Şii ve Sünni din adamları yani hadisçiler ve müctehidler dinlerini namaz üzerine inşa ettikleri için bunu dağlar kadar büyütüp insanların başına bela etmişlerdir. Onlarca âyeti ve mantıksal delil bir yana, sırf bu abdest kargaşası ve israfı yüzünden namaz kılınmaması gerekiyor.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR.

(11. YAZI)

Uydurma rivayet ve yalan ictihadlar yüzünden iman ve zihin planında namaz kapanına yakalanan insan bir daha kurtulamıyor. Çünkü din tamamen onun üzerine inşa edilmiştir. Kur'an'a iman olmadığı için bilinen tek ibadet odur. Mezhep Cahilleri “İnanmayan kâfirdir” diye de bir tehdit silâhı icat ettiler. Bütün bu cahil kapan inançlarını tek bir şeyle işlevsiz kılıyoruz. Yüce Allah'ın kitab'ı Kur'an'ı Mübin. Kur'an, bunların tuzaklarını darmadağın edip iş göremez hale getiriyor.

Şöyle ki: İnsanlar namazla avlanıyorlardı. Başlangıçta öyle inandırıldık ki; Nebi (a.s) ve yüz yirmi dört bin Nebi-Resul bizim kıldığımız namazı kılıyordu. Dinin direği namazdı. Bütün günahları siliyordu. İnsan anasından doğduğu gibi piru pak oluyordu. Nasıl ki dedemizin kıldığı namazı, dedemiz de dedesinden öğrenmiş ve bize de aynen o şekilde geliyordu. İşte bu şekilde bize, Resullullah'tan ashaba geçtiği ve bize binlerce tabiinin uygulamasıyla ulaştığı yalanını kaynaklarıyla zihnimize enjekte edildi. Fakat Kur'an'ın aydınlığıyla biraz aklımızı işletince bin yıllık yalanlar Ağustos sıcağında eriyen kar topu gibi eriyip yok oldu. Çünkü bu verdikleri örnekler yalan ve iftiradan, yanığı ve aldatmadan başka bir şey değildi.

Şunu rahatlıkla söylüyoruz; Bugün kılınan namazın ve kuralların hepsi Nebi (a.s) ın ölümünden sonra konulan kurallardır. Muhaddislerin rivayetleri, mezhep imamlarının içtihadları, sonraki masum imamların! ve din adamlarının namaz için çıkarttıkları farzlar, vacipler, sünnetler, müstehaplar, mendüplar, haramlar, mekruhlar, müfsitler, usuller, prensipler ve metodları Nebi (a.s) ın beş yüz yıl değil bin beş yüz yıl ömrü olsa koyamazdı.

Yani bu zor dinin ondan gelmiş olması imkânsızdır. Beş on deli bir kayayı bir kuyuya atmışlar yani Kur'an'ın muhteşem salâtını namaz yapıp milletin başına bela etmişler. Bizde binbir Kur'ani ve akli delil ile bu namaz kayasını kuyudan çıkarmaya çalışıyoruz. Olay bu kadar basittir. Namaz yalanının uydurulduğu devir, tarihin en karanlık ve Kur'an'sız devriydi. Bu devir her kültür ve gelenekten yüzlerce uygulama binlerce yalanın imal edildiği ve iman edenlerin içine intikal ettiği bir devirdir. Kur'an gibi akıl, ilim ve mantık dolu, baştan sona kadar aydınlık ve hidayet olan bir kitaba rağmen bu kadar saçma sapan rivayetin nasıl geldiğini zannediyorsunuz? Söz konusu devirler, Kur'an ilim ve ahlakının, delil ve eğitimin, araştırma ve güvenliğin olmadığı zalim ve gaddarların cirit attığı karanlık bir devirdi. Bu devirle ilgili sadece Harre olayını ve Kerbela katliamını okusanız kanınız donar.

Artık sahabilerin bile hayatta olduğu Sıffin'i, Nehrevanı, celmel vakasını söylemiyoruz. Arkasında gelen Mekke baskını ve yüzlerce sapkın fırka ve mezhepleri okuduğunuzda aklınız duracaktır. İşte meşhur Haccac bin Yusuf, Yezid bin Muaviye, daha sonra Malik bin Enes, Buhari, Muhammed bin İdris, Ahmed bin Hanbel, Nesai, Tirmizi, İbni Mace gibi adamlar bu karanlık devrin adamlarıdır. Bu devir mahalle baskısının yoğun bir şekilde yaşandığı devirlerdir. Kur'an'dan bağımsız, hep devirden devire, dilden dile geçen dini bir yapılanma hayata hakimdi. Bu devirde uydurulan binlerce hurafeden bir kaç tanesini gördükten sonra mezhep imamlarını namaz kılmayanlar hakkında verdikleri ölüm fetvalarına bakalım. İşte bir mümin olarak Kur'an'ı Mübin'de yer almadıkları için inanmak ve amel etmek zorunda olmadığımız, dolayısıyla dinde yeri olmayanla-

rın bir kısmı şunlardır. Kur'an'ın tek başına yetersiz olduğu iddiası. Allah Resulü adına iftira edilen hadislerin dinin ikinci kaynağı olduğu.

Mezhep âlimlerinin fetvaları ile helal ve haramların belirlenmesi. Rivayet çıkarımlarına göre bazı Kur'an âyetlerinin nesh edilmesi. Mezhepleri dine eşit saymak, mezhepleri insanlara tek çıkar yol olarak göstermek. Kur'an'ı tecvid, makam ve teğanni ile müzik şeklinde okumak, Hatim ve mukabele yapmak, Kur'an'ı anlamadan sadece metin olarak telaffuz etmek. Cebrail ile Allah Resulü'nün karşılıklı olarak Kur'an'ı mukabele ettiklerine inanmak. Kur'an'ı Mübin'i özellikle Yasin ve Fatiha sürelerini ölümlerin ruhlarına okumak. Kâinatın Allah Resulü için yaratıldığına iman etmek. Allah Resulü'nün en üstün Elçi olduğuna inanmak. Bazı kimseleri evliya kabul etmek ve türbelerini ziyaret etmek.

Tarikat şeyhlerinden şifa, şefaât ve yarar beklemek. Tarikatlardaki bütün ibadetler, zikirler ve diğer uygulamaların hepsi batıldır. Şeyhlerin mürsid olarak kabul edilmeleri, şeyhlerin keramet gösterebileceklerine inanmak. Ahmak cahillerin söyledikleri "şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır" sözü. Sadece Ehli Sünnet veya Ehli Beytin cennetlik olduklarına inanmak. Yahudi, Hristiyan ve diğer dinlere mensup olanların hepsinin cehennemlik olduklarına inanmak. Hanefilik, Şafilik, Hanbelilik, Malikilik, Maturidilik, Eşarilik gibi mezheplerin eleştirilmez olduğuna inanmak aklı inkar etmek. Ahiret hayatında Allah'ın rahmet ve şefaâtinden başka kimselerin rahmet ve şefaatine inanmak. Erkekleri kadınlardan üstün gösteren bütün rivayetler uydurmadır.

Kadınlara cehennemlik olduklarını söyleyen hadislerin hepsi yalandır. Zina eden evli ve dul olanların taşlanarak öldürülmeleri. Dul ile evlilerin zina sebebiyle öldürülmelerini söyleyen âyetin bir keçi tarafından yenildiğini iddia eden rivayetler. Erkeklerin altın takma ve ipek giymelerinin haram olması. Yemekte altın ve gümüş takımlarının kullanılmasının haram olması. Resim yapmanın ve satranç oynamanın haram olması. Müzik enstrümanları ve müzik dinleme ile ilgili yasaklar.

Midye, karides, ıstakoz gibi deniz ürünlerinin haram olması, cinsel ilişkinin örtü altında olmasının gerekli olduğu, eşlerin cinsel ilişki esnasında bile birbirlerinin organlarına bakamayacağı, yıkanırken bile kişinin cinsel organının açıkta olmasının haram olduğu, meleklerden utanması gerektiği, peştemal ile yıkanmanın şart olduğu ile alakalı bütün söylentiler yalandır, uydurmadır. (Eşler arasındaki cinsel ilişkilerde iki şey dışında kalan her şey caizdir. Ters yönde, hayız ve nifas halinde cinsel temas) Bu iki şey dışında kalan hiçbir şey dinen yasak değildir.

Kur'an'ın eksik yazıldığı ile alakalı rivayetler yalandır! Kadınların evlerinde bile başlarının kapalı olması gerektiği. Sakal bırakmanın sevap ve sünnet olduğu ile alakalı bütün rivayetler uydurmadır! Saç ve sakala kına yakmanın sünnet olduğu, Sağ ayakla evden çıkmak, eve girmek, yatağa girmek, sol ayakla tuvalete girmek, sağ ayakla çıkmak, kibleye karşı def'i hacet yapmamak, kibleye karşı yatmak, ayaklarını uzatmamak, camide yatmanın veya ayakları uzatmanın haram olduğu, ufak abdestin ayaktayken yapılmasının haram olduğu. Tuvalet taşının kibleye karşı yapılmasının haram olduğu. Sol elle yemek yemenin haram olduğu. Sarık sarmak, cübbe giymek, entari ve şalvar giymek, beyaz, yeşil ve siyah renkli giysilerde sevap aramak.

Sarı ve kırmızı renkli elbiseler giymeyi mekruh görmek. Hurma ve kabak gibi yiyeceklerde sevap aramak. Alkollü koku sürmemek, kolonya kullanmamak. Siyah köpekleri ve kertenkeleleri öldürmeyi emreden rivayetlerin hepsi saçma sapan bir uydurmadır! Muska yazmak ve onu üzerinde taşımak, ondan bir fayda beklemek. Tahtaya vurmaktan, nazar boncuğundan hayır beklemek. Falcı ve cinci sahtekarları birer alim olarak bellemek. Kurşun dökmek veya merdiven altından geçmemek. Türbeleri ziyaret etmek, orada yatanları aracı edinerek onlardan şifa, şefaet ve yardım beklemek. Çamaşırı belli günlerde yıkamanın gerekli olduğuna inanmak. Cinsel ilişkiye belli günlerde girmenin önemine inanmak. Cahiller arasında mübarek sayılan kandil gecelerinde cinsel ilişkiden kaçınmak.

Mevlit kasidesi, onu okumak, okutmak ve onu dinlemenin ibadet olduğuna inanmak. Mevlüt okumadan dolayı sevap beklemek. Ölünün 7. 40. 52. günlerinde mevlit okutmak, törenler icra etmek. Kabir azabı ile ilgili hikayeler, rivayetler, hadisler, kabir azabının kendisi, kabir hayatı, sırat köprüsü. Kesilen kurbanın üzerinde sıratın geçileceği uydurmaları. Kabir azabının çoğunun idrardan olacağı rivayetleri. Vekil olarak hacca gitmek veya birini göndermek.

Kan akılmaktan ve kadınlara dokunmaktan dolayı abdestin bozulacağı içtihatları. Ölünün arkasından ağlayınca ölüye azap olunacağı rivayetleri. Kıyamet alametleri hakkında bulunan bütün haberler uydurmadır! Mehdi ve Deccalın zuhuru, İsa'nın nüzülü ile ilgili bütün rivayetler yalandır! Dabbe'nin fil kulaklı, hınzır gözlü, öküz başlı olduğu. Ye'cüc ve Me'cüc'ün Türkler olduğu ile ilgili hadisler. Arap ırkını ve dilini üstün tutan bütün rivayetler uydurmadır! Cennet ehlinin dillerinin Arapça olduğu ile alakalı hadisler. Kıyamet alametlerinden birisi olarak inanılan güneşin batıdan doğacağı, zezem suyunun kutsallığı ve onda aranan özellikler, okunmuş şeker tuz gibi maddelerde sevap aramak, onlara okumakla bereketleneceklerine inanmak, cenabetli olarak gezmenin, yemek yemenin, sohbet etmenin haram olarak görülmesi yalandır.

Abdestli gezmenin sevap olduğu (sürekli abdestli olmaya çalışmak sağlık açısından zararlıdır.) Cenabetin kötü görülmesi, pis olarak algılanması ile ilgili bütün rivayetler ve içtihatlar batıldır! Bazı amelleri yapabilmek için mezhep değiştirmek veya bir ameli yapmak için değişik mezhebe göre niyet etmek. Dövmesi olanların abdestinin veya boy abdestinin geçersiz olduğu ile ilgili bütün görüşler hurafedir! Güneş doğarken, tepedeyken ve batarken namaz kılınamayacağı ile ilgili bütün rivayetler ve içtihatlar hurafedir! Allah dinde akledilmesini, derin derin düşünülmesini, araştırılmasını, sadece ve sadece emirlerinin uygulanılmasını, kitabının tek rehber edinilmesini ister. Bütün bunlardan sonra şunu söylemek mümkündür. Bu ümmetin saf cahilleri âlimlerinden üstündür.

Çünkü ümmi insanların dini rant yapmak ve Allah ile aldatmak gibi kahredici günahları yoktur! Yani cahiller din için, dini menfaatine alet eden âlimler kadar zararlı olmazlar.

Sonuç olarak: İşte bundan dolayı Şia ve Ehli sünnet muhaddisleri ve âlimlerinin hurafeleri yüzünden Tevhid dini olan İslam'ın diğer batıl dinlerden bir farkı kalmamıştır.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (12. YAZI)

Kur'an'da bununla ilgili hiçbir işaret olmamasına rağmen, mezhep imamaları bakın namaz kılmayanlarla ilgili nasıl bir ictihatta bulunmuşlar.

Hanefi Mezhebine Göre: “Tembellik sebebiyle namazını kılmayan kişi fasık olup, böyle bir kişi hapsedilir ve namazı kılıp tevbe edinceye kadar vücudundan kan akacak şekilde dövülür. Ya tevbe edip namazını kılar yahut hapisanede ölür. Ramazan orucunu terk eden kimse de bunun gibidir. Bunların dayandıkları delil: Nebi (aleyhisselam)’ın şu hadisidir. “Müslüman bir kimsenin kanı ancak üç şey sebebiyle helal olur: Zina eden dul, cana karşı can, dinini terk edip cemaatten ayrılan kişi (mürted).” (Buhari Müslim) Hanefiler buna şunu da ilave etmişlerdir. Namaz kılan kimsenin Müslüman olduğuna ancak dört şart ile hüküm verilebilir:”Namazı vakti içinde kılmak, cemaatle kılmak, yahut vakti içinde ezan okumak, yahut bir secde ayeti okununca bunu duyduğu zaman tilavet secdesi etmek” (ed- Durrul Muhtar, 1,326, Merakil Felah, 6)

Hanefiler Dışında Kalan Diğer Mezhep İmamlarına Göre: “Bir vakit de olsa, özürsüz olarak namazı terk eden kimse mürted de olduğu gibi, üç gün tevbeye çağırılır. Tevbe etmezse öldürülür.” Maliki ve Şafiilere göre ceza olarak (hadden) öldürülür, kafir olduğu

için öldürülmez. Yani bu kişinin kafir olduğu ile hüküm verilmez” (el kavaninul fıkhiyye, 42, Bidayetul müctehid, 1,87, eş-Şerhus Sağır, 1,238, Mugnil muhtac, 1,327, el muhazzeb, 1,51, keşşaful kına, 1,263, el Muğni, 2, 442)

Hanbeli mezhebinin imamı Ahmet Bin Hanbel şöyle demiştir. Namaz kılmayan kafir olduğu için öldürülür. Çünkü Nebi (aleyhis-salam) Şöyle buyurmuştur. “Kişi ile küfür arasındaki fark namazı terk etmektir” (Buhari, Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace, Dolayısıyla bu hadis namazı kılmayanın küfrü gerektiren hususlardan olduğuna delil teşkil etmektedir. Yukarıdaki hadisin bir benzeri de Büreyde hadisidir. “Bizim ile sizin aranızdaki ahit namazdır. Namaz kılmayan kafir olur.” (Bu hadisi beş hadis imamı Buhari, Müslim, Ebu Davut, İbni Mace, Tirmizi ile İbni Hibban ve Hakim rivayet etmiştir) Bu hadiste namaz kılmayanın kâfir olduğuna delalet eder. İmamı Şevkani bu görüşü tercih ederek şöyle demiştir. “Gerçek olan, namazı kılmayanın kafir olduğudur. Namaz kılmayan kafir olduğu için öldürülür” (İslam fıkıhı ansiklopedisi, Prof. Dr. Vehbe Zuheyli, 1. Cilt, sayfa, 387, 388)

Cevap: Ehli sünnet âlimleri bütün ictihatlarını hadislerin üzerine bina etmişlerdir. Halbuki Kur’an’a inanıp Allah’ın kitabına güvenmiş olsalardı dinde hiç bir zorlamanın olmadığını görecektelerdi.

“Dinde zorlama yoktur.” (Bakara, 256)

“(Ey Resul!) Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin hepsi elbette iman ederlerdi. O halde sen, inanmaları için insanları zorlayacak mısın?” (Yunus, 99)

Bu konuda âyet çoktur. Göklerde ve yerde en önemli haklardan bir tanesi canlı varlıkların hayat hakkıdır. Hayat hakkının korunması ile alakalı Kur’an’da birçok emirler vardır. Yani insanın hayat hakkına bazı durumlar dışında asla son verilemez. Mesela, “Haklı bir sebep(savaş, kısas, hata) olmadıkça Allah’ın muhterem kıldığı cana kıymayın.” (İsra, 33)

Mesela, “Kim, bir cana ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya karşılık olmaksızın haksız yere bir cana kıyarsa bütün insanları öldürmüş gibi olur.” (Maide, 32)

Mesela, “Kim bir mümini kasten öldürürse cezası, içinde ebedi kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lanetlemiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır.” (Nisa, 93)

Yani kesin bir hüküm olarak Kur’an’da yer almadığı halde, bununla alakalı Kur’an’da en ufak bir işaret ve ima dahi bulunmadığı açık olarak ortada iken, “Namaz kılmayan, zina eden evli ve dul, dinden dönen öldürülür.” hükmü nasıl verilebilir? Hatta Kur’an’da bunun tam tersi hükümler var olduğu halde,

Mesela, “... Sizden kim, dininden döner ve kafir olarak ölürse, onların yaptıkları ameller dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktir ve onlar orada devamlı kalırlar.” (Bakara, 217)

Yukarıdaki âyette dinden dönenlere Allah tarafından eceliyle ölünceye kadar hayat hakkı verildiği açık olarak görülüyor. Şu anda on kişiyle beraber kulaktan kulağa oyunu oynasak, son kişiden kelime telâffuzu çoğunlukla farklı çıkacaktır.

Hele ki bir de zamandan zamana kulaktan kulağa olursa bu değişimin delili daha da belirgin hâle gelir. Bunu da geçelim. Yüce Allah dinini itikat, iman, güzel ahlak ve ibadet olarak tamamlayarak göndermiştir. Yani dinde Nebi dahil hiç kimseye söz söyleme yetkisi vermemiş ve ihtiyaç bırakmamıştır. Dolayısıyla bir fiilin, amelin ve sözün Nebi’den geldiğini yüzde yüz bilsek dahi dini açıdan hiç bir şey ifade etmeyecektir. Yüce Allah İbrahim, İsmail, İshak ve Yakub gibi Nebilerden söz ettikten sonra aynen şöyle buyuruyor. “Onlar geçmiş birer ümmetti, onların kazandıkları kendilerinin, sizin kazandıklarınız sizindir. Siz onların yaptıklarından sorguya çekilmezsiniz.” (Bakara-134, 141)

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (13. YAZI)

Ne olursa olsun atalar dininin sorgulanması gerekir. Çünkü ataların dinine karşı yüce Allah bizi uyarmıştır.

“Onlara “Allah’ın indirdiğine tabi olun!” denildiği zaman: “Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeylere tabi oluruz!” dediler. Ya ataları hiç bir şeye akıl erdirmeyen ve hidayeti bulmayan kimseler idiyse!” (Bakara- 170)

Hadis uydurmacılığı daha Nebi (a.s) hayatta iken başladı (Lokman-6) Onun vefatıyla birlikte gelişti ve iki üç asır sonra önu alınamaz boyutlara kavuştu. Yani namaz gibi ritüeller uzun vadeli bir değişimin sonucudur. Yüzyıllar içinde oluşmuş ve gelişmiştir. Salâttan namaza değişimin hızı ilk dönemlerde yavaş yavaş olmuştur. Bunun biçimi oluşumu belirgin değildir. Muhaddis ve müctehidlerin Allah Resulünü istismar ederek koydukları batıl kurallar tâbiileri tarafından bilinç ve ihlasta bir gelişme ve ilerleme olarak kabul edilmiştir. Bu yalanlar ümmi insanların nazarında zühd ve bilinç olarak kabul edildikçe de, uydurma hadisler bu benimseme ve kabul etme paralelinde hız kazanmıştır. Bu değişimin yönü Milâdi 632den ortalama Milâdi 732 ye kadar sözlü kültürle (dedi-koduyla) ilerleme, Milâdi 830 yıllarında yazıya geçen gelişme ve tam tekâmül dönemi Milâdi 900 yılları olarak karşımıza çıkıyor.

Sonraki yıllarda da bu yol üzerinden birçok katılımlar yani mekruh, müfsit, müstehap, vacib gibi uydurma kural ve kaideler konulmuştur.

Salatın namaza evrilmesi için uygun bir ortam vardı. Sadece salât değil, bu devirde anlamı buharlaşmayan ve manası değişmeyen kavram kalmamış gibidir. Bugün bile Kur'an'da var olan kavramların hiçbiri gerçek yerinde değildir. Nebi, Resul, itaat, ittiba, küfür, şirk, İslam, iman, ihlas, ibadet, bilinç ve ihsan gibi kavramların yerinde yeller esmektedir. Bu yüzden Kur'an'ın en önemli kavramlarından olan salât, Nebi (a.s) dan sonra uygulama alanı bulamamıştır.

Mesela: Kadınlar ilim ve fikir olarak dini hayatın dışına atılmışlardır. Allah Resulünden sonra kadınlar dinle ilgili en basit bilgilerden bile mahrum bırakılmışlardır. Rivayetler ve ictehadlar yoluyla ilim tahsil etme tamamen erkeklere özel kılınmıştır. Son vahyin tarihinde ilim ve fikir bakımından temayüz etmiş bir tane kadın müctehid yoktur. Yani ilim ve fikirde, düşünce ve araştırmada Kur'an'da kadına karşı herhangi bir engel var mı? Yirmi birinci asra kadar kadınlar neden medrese ve mâbedlerden uzak tutuldular? Namaza kulluk edenler bu sorulara cevap vermek zorundadır. Yani salatın bütün insanları aydınlatacak kadar geniş misyonunun yok edilmesiyle başta kadınlarımız olmak üzere iman edenler karanlık bir cehalete mahkum edildiler. Çünkü her şeyi ele alıp tüm sorunlara çare bulacak iken, tek bir konuya (namaz-abdest) odaklandılar. Ve Nebi (a.s) ın vefatından hemen sonra hilâfet çekişmeleri, dinden dönmeler, Siffin, Nehrevan, Cemel Vakası ve korkunç Harre vahşeti, Mekke baskını ve Mihne, isyanlar ve Kerbelâ katliamı patlak veriyordu.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. **(14. YAZI)**

Evrensel mesajıyla insanlığın barış, huzur, refah, hidayet, rahmet, adalet ve barışını hedefleyen İslam, Şii ve Sünni kaynaklarıyla bir aşiretin, bir zümrenin, bir bölgenin, ilkel bir kabilenin dini haline geldi. Böylece hayata aydınlık olan Kur’ani kavramlar doğal olarak başka manâlara dönüştü. Kavramları Kur’an’dan çaldılar, fakat içine kendi inançlarının zehirini koyarak milleti felç ettiler. Ambalajın gerçekliğini gören ümmi halk, içinin ölümcül mikroplarla dolu olduğunu bilemezdi. Kur’an’ın en önemli kavramlarından olan “salât” bu konuda güzel bir örnektir. Çünkü bu kavram; dünyadaki bütün insanların maddi-manevi ihtiyaçlarını ve sorunlarını çözebilecek bir güce ve misyona sahipti. Eğer Allah’ın emrettiği “salât” kavramı Kur’an’da anlatılan orijinal ve organik anlamından kaydırılıp “namaz” şekli olarak değişmeseydi, bugün; namazın farzları, vacipleri, müstehapları, mendupları, sünnetleri, mekruhları, müfsidleri, haramları, abdestin farzlarını anlatan yüzlerce eser yazılmayacak, ümmetin beyni zehirlenmeyecek, kavram kargaşası yaşanmayacak, insanlar vahyin kitabını öğrenecek, dinlerini tek hidayet kaynağından öğrenmiş olacaktı. Yani insanlar tevhidin önemini, şirkin ve tefrikanın yıkım gücünü, adalet ve merhameti, barış ve hoşgörüyü, topluma ve çevreye karşı ahlâklı davranmayı, icat ve bilimsel buluşlar yapmayı, eğitim ve öğretimi yaygınlaştırmayı, sanatta ve estetikte

ileri gitmeyi esas gaye edinecek yani topluma faydalı bu gibi konular sürekli olarak ümmetin gündemini işgal edecekti.

Nebi'ye salatı, Muhammed'a salavat, ihlası samimiyet, takvayı cemaat liderine ve şeyhe kulluk, Nebi ve Resul'ü peygambere, ibadet ve salatı namaz kılmaya çevirmek bozgunculuktur, fitnedir, vahyi tahriftir, kavramları tahriptir, yüce Allah'a iftira etmektir, büyük bir yalandır, hakkın üstünü örtmektir. Kur'an'da geçen hiçbir "salât" kavramı "namaz kılmak" anlamına gelmemektedir. Namaz ritüeli, insanları düşünmeye, sorgulamaya ve öğrenmeye değil, taklidi bir imana, gözü kapalı kabullenmeye ve sorgulamaktan kaçmaya teşvik eder. Ümmet namaz sayesinde cemaat ve tarikatların, fırka ve mezheplerin elinde oyuncak oldu. Namaz dinde en önemli istismar ve menfaat malzemesi haline geldi. Birçok dernek ve vakıf namaz sayesinde ümmi halkın maddi-manevi varlığını semirdi, yedi bitirdi, emdi tüketti. İnsanlar neden namaz kıldıklarını bilmezler, ümmetin Kur'an'dan haberi yoktur. İman edenler bu yanlış algı yüzünden insanlığa birçok icat gerçekleştirecek zeki, genç, yetenekli elemanların akıl ve üretimlerinden yoksun kaldı.

Cemaat ve tarikatlarla felç edilen gençlik bilimde ve fende geri kalmakla birlikte güzel ahlakta ve özgürlükte de insanlığa iyi bir sınav veremedi. İnsanları hanif dinden uzaklaştırıp onlara ameli yönden işkence yapmak mı istiyorsunuz: "Salât, namazdır, Allah-tan gelmiştir" diye bir kaç hadis uydurun, gerisi arkadan gelir. Söylediği her şey yalan ve iftira olmakla birlikte, Cübbeli'nin tarikatlar için söylediği anlamlı bir sözü vardır. Tarikatlar için diyor ki, "parayla beş on tane mürit bul, beş on bin kişi bedava gelir" Gerçekten de bu iş o kadar kolaydır. Batıl olsun, hak olsun insanlar kitaptan uzaktır ve sürekli olarak dini bir arayış içindedirler. İki üç mahalleye bir terör örgütü veya bir tarikat tekkesi kurun bir yıl içinde yüzlerce olduğunu göreceksiniz. Amerika, İngiltere ve İsrail Şii ve Sünni coğrafyalardaki programı aynen böyle işliyor. Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünden uzak olan ümmi halk hemen tuzağa yakalanacaktır.

Kur'an'da var olan yüzlerce emir ve yasaktan habersiz ümmi insanlara namaz, abdest ve haccın tek ibadet olduğunu öğretirsen onları belli bir disiplin içinde yapmasa da ölümüne iman etmeye ve hayatı pahasına sahip çıkmaya başlar. İşte bundan dolayı yüce Allah “kimse sizi Allah ile aldatmasın.” (Fatır- 14) “Sakın hakka batılı karıştırmayın yani bile bile hakkı gizlemeyin.” (Bakara-42) buyuruyor. Yüce Allah'a ve Resulüne iftira edip “Namaz Allah'ın emri” diyen muhaddis ve müctehidlerin tabiiilerine soruyoruz.

1) Namaz kılınca ne oluyor?

2) Namazın size faydası nedir?

3) Namaz neden kötülüklerden engellemiyor? Halbuki yüce Allah bir şeyi emredip veya yasakladığı zaman hemen arkasından gerekçesini de ortaya koyuyor. Salât kelimesine mescitte toplu olarak veya evlerde aile fertleriyle birlikte Kur'an'ın eğitim ve öğretim sistemi olarak algılasanız ne kaybedersiniz? O zaman toplumun ilim ve fikirde, güzel ahlak ve merhamette kaydettiği mesafeyi seyredin. Kur'an'ın orijinal ve organik kelimesini hurafe veya yalanlarla doldurmaya ne hakkınız var? Salât namaz anlamına çekilince “İlâhi dinin” insanı kurtarıcılığı, yol göstericiliği de kayboluyor. Kur'an'ın en önemli kavramı olan salât, eriyor ve bir hiç hükmüne geçerek felç ediliyor.

Mesela: Dua kavramı, aslında dinamik ve aktif bir fiil iken pasif bir duruma düşürülmüştür. Yani hiç bir emek ve çaba harcamadan, insanı isteyen, dileyen, ne söylediğini bilmeyen bir nesne yapmıştır. Halbuki insan üzerine düşen bütün görevlerini ve sorumluluklarını yerine getirdikten sonra yüce Rabbine iltica eder. Dolayısıyla kendi durum ve ihtiyacına göre anlık dua eder ve zihinsel olarak hiç bir zaman yüce Allah ile kendi arasında bulunan ibadet ve iletişim bağı koparmaz. Bu olmadığı zaman dua, taklide, alışılmış bir ezbere, miskinleşmeye, işi Allaha havale etmeye sebep olmakta, insan yapacağını yapmak yerine, dua edip (dileyip) geçiştirmektedir. Halbuki dua önemli bir ibadet ve aktif bir ameldir. Dolayısıyla insana kendi yaptığından başka hiçbir şey yoktur. (Necm- 39; İsrâ-13)

Bazen öyle oluyor ki, cemaat liderleri, tarikat şeyhleri, müftü ve imamlar dakikalarca süren dua merasimleri yapıyorlar. Tâbi içinde bir sürü riya ve gösteriş mevcuttur. Oysa Kur'an'a baktığımızda Nebi, Resul ve müminlerin duaları bir cümleyi geçmemektedir. Kur'an'da Nebi ve Resullerin onlarca duası vardır. Hangi Nebi ve Resulün duası beş on saniyeden fazla sürmüştür. Dolayısıyla insanlığın salâta büyük bir ihtiyacı vardır. Yüce Allah abes bir şey söylemez.

Yani boşuna mı, “Biz zayıf bırakılmışlara (ezilenlere) iyilikler yapmak ve onları yeryüzüne önderler yapmak istiyoruz...” (Kasas-5)

“...Devlet zenginler arasında dolaşan bir güç olmasın...” (Haşr-7) buyursun.

İşte ümmet, salat sayesinde bu âyetler gibi onlarca âyetten zihinsel desteklerini alıp ona göre bir hayat yaşayacaklardı. Ama salât kavramı tahrif edildiği için Kur'an'ı ezberleyen binlerce hafız bile âyetlerin hangi anlama geldiğinden habersizdir. Diyanetin, tarikatların ve cemaatlerin binlerce kursunda yetişen on binlerce hafız içinde Kur'an'ın manasını bilen bir kişi yoktur. Salât farklı, namaz farklı şeylerdir. Salât gece gündüz, her an yani ömür boyu vahiyle temas halinde olmayı, akletmeyi, araştırmayı, sorgulamayı, gelişmeyi ve Resulün davasına destek olmayı önceler. Salat çevrimiçi olmaktır. Ümmetin kıldığı Namaz ritüeli geleneksel bir ibadettir, yani namazın salât gibi yönlendirici bir yönü yoktur. Kur'an'daki salât, insanı, dünyayı ve hayatı inşa eden en önemli ilkelerden bir tanesidir.

Sosyal, siyasal, ekonomik ve hukuki anlamda yaşanabilir, eşitlikçi ve paylaşımcı bir dünyanın inşasına yönlendirir. Fakat maalesef Şii ve Sünni din adamları tarafından Kur'an kavramlarının içleri alabildiğince ve profesyonelce boşaltıldı. Kavramlar Kur'ani olmasına rağmen, içerikleri rivayet ve gelenek ile dolduruldu. Bu profesyonelce operasyonda en büyük zulüm salât kavramına yapılmıştır. Bunun sonucunda da ümmetin ve dünyanın en önemli varlığı yani geleceği çalındı. Ümmet ile beraber bütün dünya ümmetleri bugün bunun bedelini ödemektedir Salât ve diğer kavramlar anlaşılmadığı

sürece de bu böyle devam edecektir.

Neyle suçlanırsak suçlanalım, neyle itham edilsek edilelim, bu kavramların gerçek anlamlarıyla hayatımıza girmesi için durmayacağız. Durmayacağız çünkü cennetliklerin cehennemliklere sordukları soruya Biz salatı ihmal edenlerdendik. (Müddessir-43) demeyeceğiz. Bütün ön yargılarımızı bir tarafa bırakıp, katledilen kavramlardan sadece salatı bir araştırın bunu kendiniz ve Allah Resulü'nün davası için yapın derim. Malesef namaza yüklenen misyon sayesinde, ümmet aklını kullanma ve düşünme özürsü haline gelmiştir.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (15. YAZI)

İnsanların büyük bir kesimi namaz kılarken ne söylediğinin ne yaptığının farkında değildir.

Mesela: Günde beş vakit namaz kılan insanlara, “namazın faydaları ve fazileti” hakkında bir soru sorun, size anlamlı ve mantıklı bir cevap veremeyeceklerdir. Yani namaz kılanlar, tefekkür, tezekkür, taakkul ve tedebbür için kendilerine indirilen âyetleri gerisin geri yüce Allah’a iade ettiklerinin şuurunda değillerdir. Eğer gerçek müminler bu salatın namaz olmadığını idrak etmiş olsalardı, bugün bu toplumda ne ekonomik ne siyasal nede toplumsal sorunlar bu boyutta olurdu. Aslında insanların bu kadar namazda diretip, bizim gibi düşünenlere dinsiz imansız demelerinin nedeni, bilinç altlarına yerleşmiş ve kendilerinin dahi farkında olmadıkları, beleşçi ve kolaycı kurtuluş düşüncesinden başka bir şey değildir. Çünkü üç beş rüku anlamını bilmedikleri üç beş dua okuyup, cennete gitmek varken, gerçek salatı ikame etmeyi göze alamıyorlar. Veya gerçek salât’tan haberleri yoktur. Çünkü gerçek salatı ikame etmeye kalkarlarsa, çoğunluğunun iman dairesinde olmadıkları ve Kur’an’a göre uygun bir hayat içerisinde bulunmadıklarının farkına varacaklardır. Yani binbir çeşit gerçeği görmezden gelip, hem kendilerini kandırıyorlar hemde Allah’ı kandıracaklarını zannediyorlar.

Halbuki ümmet, gerçek salatın ne olduğunu idrak etseydi, fakir ve miskini doyurur, darda kalmış bir mumin kardeşinin derdine merhem olurdu. İşte o zaman toplum gerçek olarak günahlardan temizlenir ve yüce Allah'ın salâttan kastettiği manalardan birini yerine getirmiş olurdu. Şii ve Sünni dünyası namazın var olduğunu âyetlerden gösteremeyince, rivayetlere sarılıyorlar. Biz de Kur'an sayesinde hadislerin nasıl şirk ve küfür olduklarını gözler önüne seriyoruz. Nebi (a.s) ın yaşadığı çağda bir sayfalık yazı ve kendi sözü bulunmamaktadır. "Hadis" diye iftira edilen rivayetler, O'nun vefatından 200-300 yıl sonra kaleme alınmış sözlerdir. Yani kendi ağzından çıkar çıkmaz yazılan sözler değildir. Aslında hadis kaynaklarında bulunan bütün sözler Nebi'ye ait olsa bile bizim için hiç bir şey değişmeyecektir.

Çünkü yüzlerce âyetten aldığımız kesin bir ilim ve kat'i bir ders vardır. "Din ve hüküm olarak Kur'an yani yüce Allah'ın mesajı yeterlidir. Sakın başka hadislere iman etmeyin" (Casiye-6; Ankebüt-50, 51) Bütün Nebi ve Resullerden sonra olduğu gibi, son vahyin tarihinde de tahrif, bozgunculuk Nebi (a.s) ın vefatı ile başlamıştır. Hadis uydurmanın birçok sebebi olmakla birlikte en meşhur olanı sevap kazanma düşüncesidir.

Mehmet Akif Ersoy bu konuyu şu şekilde anlatır.

"Havas'ı maskara yaptık avam'ı (halkı) aldattık.

Yıkıp şeriatı bambaşka bir bina kurduk.

Nebiye atf ile binlerce herze (hadis) uydurduk.

O hâli buldu ki cür'et "yecüzü fitterğib..."

Kararı erzeli fetva kesildi! Hem ne garip.

Hadis uydururken sevap uman bile var.

Sevabı var mı imiş, bir zaman gelir anlar.

Lisanı pâk-i Nebi'den yalanlar uyduruyor.

(Nebi (a.s) ın dilinden yalanlar uyduruyor)

Sıkılmadan da sevap işledim deyip duruyor.
Düşünmedin mi girerken şeriatın kanına?
Cinayetin kalacak zanneder misin yanına?
Sevap ümit ediyor ha! Deyin ki namerde:
“Sevabı sen göreceksin huzuru mahşerde!
Tepende gezdirecek ra’dı intikamını Hak.
Ki yıldırımları beyninde kaynayıp duracak.
Yakandan inmeyecek desti kahrı hüsrânın.
Bugün fesadına kurban olan zavallıların.
Vebali boynuna yüklenmesin mi yoksa, yarın?
Kolay mı ümmeti idlal edip sefil etmek?
Kolay mı dîni hurufat(hurafeler) içinde inletmek?
Niçin kitab-ı ilahî’yi (Allah’ın kitabını) payimal ettin?
Niçin şeriatı murdar elinle kirlettin? Çıkıp tepinmeye yok
muydu başka bir saha?
Nedir bu salladığın çifte Kâ’betullaha?
Herif! Şu millet-i ma’sumeden ne isterdin.
Ki doğru yol diye tuttun dalâli (sapkınlığı) gösterdin!

Şiirde Geçen “Yecüzü Fittergib” Ne Demektir?

Hadislerin uydurulduğu tarihlerde muhaddislerin içinde “insanları kötülüklerden sakındırıp iyiliklere yönlendirmek için hadis uydurmak sevaptır” diyenler vardı. O gün Buhari-Müslim-Tirmizi-Ebu Davud-Nesai-İbni Mâce-Ahmet bin Hanbel-Mâlik bin Enes gibi muhaddisler bile bu inanca sahip olarak hadis uydurmuşlardır. Yoksa yüce Allah’ın kitabı ortada iken, beşerin uydurmalarını din edinmek de nereden çıktı? Bu ahlak ve inanç, beşeri Allah seviyesine çıkarmak yani beş kuruş etmez Kur’an cahillerini yüce

Allah'a eşitlemek anlamına gelmektedir. Yani dinde beşeri Allah'ın ortağı yapmaktan başka bir şey değildir.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (16. YAZI)

Nebi (a.s) dan sonra Kur'an'a tevhid ve güzel ahlak yani öğüt kitab'ı değil, dokunulmaz kutsal kitap gözüyle bakılmış, dinin ciddiyeti bozulmuş, içine "din" adı altında birçok rivayetler konmuştur. Böylece dinin şekli tamamen değişmiştir. Bu ilk zaman olan tahrif ve değişim, güya cennet kazanmak amacıyla büyük bir iştahla, duygusallığı ön plana alarak heva ve hevesle yapıyordu. O gün bugün iftira ve yalanlar devam etmektedir. Bir uyduranlar var, bir de uydurulmuşlara candan iman edenler vardır. Her iki kesim de "Kur'anla-hayat"ın bağından habersizdirler. Yani Kur'an'ın âyetlerini akıl süzgecinden değil, manevi bir atmosfere, sadece sevap almaya atıf yaparak esas amacı iskalamaktadırlar. Yalan ve iftira üretiminin başladığı dönemlerde okuma-yazma oranları yok denecek kadar azdı. Sahih bilgiye ulaşma imkanı da yoktu. İşte bu karmaşık ortamda din; hissi yorumlarla ilerliyordu. Sözlü kültür her zaman yazılı kültüre egemen olmuştur. İşte bu zor şartlar altında Kur'an cahillerinin ürettikleri hadisler "din" diye kabul gördü. Nerede geleneksel din anlayışına ait bir insan görürseniz bilin ki, duygusal hali, akıl ve mantığından daha ileri bir konumdadır. Onda akıl değil, taklit daha baskındır. Bu anlayışa sahip olan insan, akla hükmeden dinin kurallarını bozmaya adaydır. Bu tiplerden o gün olduğu gibi bugün de çok sayıda vardır.

Onların duygularına dayanarak muhaddislerin ürettiği hadis psikolojisi ile bugün var olan hadis inancı arasında fark vardır. Hadisleri uyduranlar, Kur'an'sız bir ortamda hiç çekinmeden yalan söyleyebiliyor, zorlanmadan iftira edebiliyorlardı. Bunu Ehl-i Sünnet'in kütüb-ü sitte'sinden (altı hadis kitabı) ve Şia'nın kütüb-ü erbaasından (dört hadis kitabından) bulunan hadislerde görebiliyoruz. Bugün inananlar ise bu hadislere Nebi'nin ağzından çıkmış gibi iman ediyorsa, bunun tek bir açıklaması vardır. Büyük bir Kur'an cehaleti mevcuttur. Bu hadisleri uyduran ve Nebi'ye iftara eden muhaddisler gibi, bugünün tabiiileri de korkunç bir cehalet içindedirler. Fakat bugün korkunç cehalet karşısında Kur'an sayesinde büyük bir bilinçlenme ve uyanış da meydana geliyor. İster inanın ister inanmayın, bu hadisleri iftira efen şarlatanlar bu saçma sapan sözlerin yüzyıllar sonrasına taşınacağını kesinlikle bilmiyorlardı. Bir zaman gelecek bu ilkel hadisler üzerinden güçlü sermaye kurulacağını, büyük bir rant kazanılacağını, hattâ diğer dillere çevrilip kıtalar dolaşacaklarını hayal bile edemiyorlardı. Bilhassa hadisçi Buhari zamanında namaz kılmakla ilgili deliller gibi hadis üretiliyordu. Kıssa ve hadislere karşı olan teveccühten dolayı o devrin muhaddisleri uydurma ve yalanda adeta yarış halinde idiler.

O devrin pop yıldızları bunlardı. Hadis uydurma ve şehrin en kalabalık merkezlerinde edebi bir dille okumak o devrin en popüler modasıydı. Daha bunlar gibi birçok sebepten dolayı Kur'an'daki salât ile hadislerde bulunan salât anlayışı birbirlerine uymaz. Salât kavramına manâ verilirken hiçbir âyet dikkate alınmamış sadece rivayetler göz önünde bulundurulmuştur. Yani daha açık bir ifadeyle salât gibi Kur'an kavramlarının gerçek anlamlarından kaymalarının sebebi; âyetlerin bağlam ve bütünlüğü değil, rivayetlerin amaçladığı göz önüne getirilmiş ve o şekilde yorumlanmıştır. Üstelik bunu yapanların Kur'an'ı anlama ile bir ilgileri, merakları ve dertleri yoktu. Kuranda "din adamı sınıfı" olmamasına rağmen bir takım insanlar da "muhaddis-müctehid-fâkih-müfessir" gözüyle bakılarak onların söylediği sözler, sanki Allah Resulü söylemiş gibi "sünnet" statüsüne alınmış ve sorgulanamaz din olmuştur.

Aslında bu konudaki kural çok basittir. İslamı beşeri söz ve ictihadlara indirgeyerek, herhangi bir zihnin imkanlarıyla dine yol aramak kural haline getirilmemelidir. Herhangi bir insan alim ve fazilet sahibi olabilir. Fakat beşer olması, kul olması hasebiyle yanılabilir, olayı bütün boyutlarıyla algılamaya güç getiremeyebilir. Bu bakımdan herhangi bir alanda uzmanlaşmış bir şahsı bu özelliği nedeniyle yüceltmek bizi son derece yanlış sonuçlara götürebilir.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. **(17. YAZI)**

Şii ve Sünni din adamları “alnı Kâbe’ye karşı yere koyma” hareketinin “secde yapmak” olduğuna inanıyor ve bu yanlış bilgiyi yayıyorlar. Çünkü onların inançları tamamen uydurma rivayetlerin üzerine kuruludur. Halbuki dinlerini üzerine kurdukları rivayetler Yahudi, Hristiyan, eski Yunan ve İran inançlarından intikal etmiştir. Yani inançlarının kökeninde evliya ve ilâhlara kulluk vardır. Dolayısıyla inandıkları anlamda rükû etme ve secdeye gitme kula kulluktan kaynaklanan bir harekettir. İslam dini istismara açık olan bu gibi hareketlere onay vermez. Bu yüzden Kur’an’da var olan secde ile, Şii ve Sünni din adamlarının inançlarındaki secde arasında büyük bir fark vardır. Fakat onlar Kur’an’da geçen “secde” kelimelerine kendi inançlarına göre bir mana yüklemişlerdir. Kur’an’da bulunan gerçek “secde”yi anlamak istiyorsak onu “namazdan” kurtarmalıyız. Kur’an’da namaza bağladıkları “salât, secde ve rükû” kelimeleri hiçbir ayette birbirine bağlanmaz. İlk başta salatı namaza yorarsanız, secdeyi; “abdest alıp alnınızı kibleye karşı iki sefer yere koyma”ya yorumlamanız artık kaçınılmaz olacaktır. Yok eğer salatı doğru olarak zihinsel destek olan öğrenim ve öğretim olarak yorumlarsanız, secdeyi de içtenlikle kabul etme, söylenilene teslim olma şeklinde anlamanıza yol açar ve âyetlerle anlamlı ve muhteşem bir bağ kurulur. Rükû da; âyetlerle ilgilenip boyun eymek manâsına gelecektir.

Salat, rüku ve secde Kur'an'da hiç bir yerde kâbeye karşı durma, eğilme ve alını yere koyma anlamına gelmez. Salat, kıyam, kıraat, rüku ve secde birbirinden tamamen farklı eylemlerdir. Kur'an'da genellikle salat, kıyam, rüku ve secde kelimelerinin ardından "vav" harfi gelmektedir. Bu "vav" harfi yani anlamına gelmektedir. Ve bu "vav" harfi söz konusu kavramların hangi anlama geldiğini gösteriyor. İnşallah ileride bu konu ile ilgili müstakil bir yazı kaleme alacağız. Esas konumuza gelecek olursak, Nebi (a.s) dan sonra Kur'an'ın orijinal kavramları değiştirilmiştir.

Allah Resulü (a.s) ın tebliğ faaliyetinde başarılı olması, namaz kılmakla değil, Kur'an'la, Kur'an'ı anlatmakla, eğitim ve öğretimle, güzel ahlak ve örneklikle olmuştur. İşte bu yüzden kafirler "Muhammedi dinlemeyin" değil, "Sakın Kur'an'ı dinlemeyin." diyorlardı. (Fussilet-26) Mekke ve Medine'de kıyamet Kur'an'ın sayesinde, onun inmesiyle ve tebliğ edilmesiyle kopuyor, kavga ve mücadeleyi Kur'an başlatıyor ve Kur'an bitiriyordu. Her şey Kur'an'dı, tüm olaylar Kur'an'ın etrafında cereyan ediyordu. Kur'an'ın müthiş bir aksiyonu ve insanları hareket ettirme kabiliyeti vardır. Kur'an baştan sona kadar enerji, amel, fiil, tefekkür ve akıllı kullanma kitabıdır. Bazı şeyler vardır ki, eğer Kur'an'ın itme gücü ve ileri sürme yani insanı zorla konuşturma kudret ve kabiliyeti olmasaydı, onları söylemeye kimse cesaret edemezdi.

Çünkü karşınızda imparatorların ve kralların, devletlerin ve sultanların koruması altında olan vahşi ve gaddar bir din var. Yani savaş uçaklarından sivil halkın üzerine bomba yağdıran, panzerlerle insanların üzerlerinden geçen, insanları hareket halindeki uçağın üzerine çıkaran vahşet ve cehaletin kaynağı korkunç ve karanlık bir din mevcuttur. Bu dinde neredeyse masum bir Resul gibi görülen müctehidler, müfessirler ve mezhep imamı var. Diğer tarafta Kur'an'dan yani yüce Allah'tan başka dayanacak hiç bir gücü olmayan üç beş gariban fakir muvahhid var. Şimdi düşünün Kur'an gibi bir hikmet deryası ve yüce Allah'ın bir ilim üzerine indirdiği mükemmel mesajı olmasaydı, bizim devasa yalanlara karşı koyma imkanımız ve cesaretimiz olur muydu. Ama biz, yüce Allah'tan sonra İbrahim'in Nübüvvet makamından destek alıyoruz. (Bakara-125) Nebi (a.s) in vefatından sonra, hiçbir eğitim ve öğretim müessesesi inşa edilmedi. Yani "salatı ikame" aktif hale getirilmedi.

Zihinsel destek olan, öğrenme, düşünme, ders çalışma, araştırma ortamı tamamen ortadan kalkmıştı. Ahzab, Hucurat ve Tevbe gibi sürelerle baktığımız zaman Allah Resulünün binbir zorlukla meşicilerde ikame ettiği dini-ahlaki öğrenim, sahabeler arasında tam olarak tutunma ortamı bulamamıştı.

Bir düşünün, 13 yıl Mekke'de Kur'an nazil oluyor, Allah Resulü hayatta, mükemmel ahlak ve üsve'i hasene yani en güzel örnek içlerinde olduğu halde, sahabeler arasında öyle bir ahlak var ki, insanı hayretler içinde bırakıyor. Bu olumsuz ahlakı anlatan beş on âyet olsaydı, bu normal karşılanabilirdi. Fakat ashabın olumsuz ahlakını anlatan yüzlerce âyetin inmesi, Nebi (a.s) in vefatından sonra nasıl bir manzaranın ortaya çıktığının ipuçlarını vermektedir. Allah Resulünün yaşadığı Medine'de öyle bir dedikodu, fitne, casusluk, gıybet var ki, yüce Allah şöyle buyuruyor. "... Sizden biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı?" (Hucurat-12)

Yani Allah Resulü ve bir avuç muhlis kahraman sahabi dışında hiç bir şey mükemmel değildi, hiç bir zaman asrı saadet yaşanmadı. Yüce Allah'a din öğretmekle kınanan Yahudi ve Hristiyanlar değil,

yine sahabilerdi (Hucurat-16) Nebi (a.s) ın arkadaşları arasında Allah'ın razı olduğu, (Tevbe-100; Fetih-18) fedakar ve kahraman kimseleri (Ahzab-23) anlatan onlarca âyet mevcut olduğu gibi, ashabın olumsuz tavır ve hareketlerini anlatan onlarca âyet de mevcuttur.

Fakat Ehl-i Sünnet, din atalarını yüceltmek ve insanları onların inanç ve fikirlerine mahkum etmek gayesiyle ilk etapta ashabi gökteki yıldızlar gibi hata etmez olarak göstermişlerdir. Şia âlimleri de Ahzab-33.âyetini yanlış yorumlayarak on iki imamın her türlü günah ve hatadan masum olduklarına inanırlar. Halbuki Muhammed (a.s) Nübüvvet makamında yani bir Nebi olarak Allah'a karşı hata etmiştir. "Müşriklere dua etmiş...(Tevbe-113)" Kendisine helal olan bir şeyi haram kılmıştır. (Tahrir-1)

Kur'an'a göre Nebi bile yüce Allah'a karşı hata eder. Fakat görevi vahyi tebliğ olan Resul masumdur. Resul asla hata etmez. Allah Resulü'nün arkadaşlarının gökteki yıldızlar gibi olmadıklarını ortaya koyan yüzlerce âyetten bir kaç şöyledir:

- 1) "Allaha ve Resulü'ne ihanet etmeleri..." (Enfal- 27)
- 2) "Savaştan kaçmaları..." (Âl-i İmran-152,153 ; Tevbe- 24,25)
- 3) "Allah'ın düşmanlarını dost edinmeleri..." (Mümtehine-1,2,3,4)
- 4) "Nebi (a.s) ın eşine zina iftirasında bulunmaları..." (Nur- 11/ 21) Tam 10 âyet)
- 5) "Nübüvvet makamına ve Risâlet misyonuna saygısızlık..." (Hucurat- 1, 2, 3, 4; Ahzab- 53, 69; Tevbe- 58,61)
- 6) "Nebi (a.s) konuşma yaparken, onu ayakta bırakarak ticarete, oyun ve eğlenceye koşmaları ..." (Cuma-11)
- 7) Ashab, "Allah'a din öğretmeye kalkıyorlar..." (Hucurat-16)
- 8) "Allah Resulü'nün arkadaşları Nebi (a.s) ile birlikte savaşa gitmekten çekiniyor" (Tevbe-38,39,40,41)
- 9) "Nübüvvet makamına ve Risâlet misyonuna eziyet etmeleri..."

(Ahzab-69)

“Nebi (a.s) arkadaşları dünya malına kanarak haksız yere adam öldürmeleri ...” (Nisa-94) Bütün bunlardan başka Kur’an’da münafıklarla alakalı müstakil bir sürenin bulunması, yüzlerce âyette münafıkların anlatılması, İsrail oğullarının Allah’ın Elçilerine karşı saygısız tavırlarının Resulullah’ın arkadaşlarına örnek olarak aktarılması gösteriyor ki, sahabelerin büyük çoğunluğunun Kur’an’ın ahlakını temsil etmekten uzak kaldıklarını açıkça ortaya koymaktadır. Yani ashab ile günümüz Müslümanları arasında bilinç haricinde bir farkın bulunmadığını söyleyebiliriz.

Mesela : Allah Resul’ü (a.s) vefat eder etmez birbirleriyle savaşmaları ve bu savaşlarda binlerce Müslümanın hayatını kaybetmesi bu gerçeği gözler önüne seriyor. Ali ile Muaviye arasında Siffin’de yapılan savaşta 70 bin, Ali ile Aişe arasında Basrada Cemel olayında 15 bin yine Ali ile Hariciler arasında Nehravanda yapılan savaşta binlerce kişi ölmüştür. Peki bütün bu gerçeklere rağmen Ehl-i Sünnet âlimleri neden Allah Resulü’nün arkadaşlarının (ashabın) hepsini gökteki yıldızlar gibi gösterip saf ve ümmi insanları aldatıyorlar?

Bunun nedeni şudur: Ehli Sünnet ve Şia arasındaki siyasi çatışmalarda, Şia, Ali, Hasan, Hüseyin, Fatma, Ehli Beyt ve 12 İmam hakkında onları yücelten, Ebubekir, Ömer, Osman, Talha, Aişe, Hafsa ve sahabelerin dördü dışında (Mikdat b Esved, Ammar b Yasir, Selmanı Farisi, Ebu Zer el Gıfari)

Allah Resulü’nün bütün arkadaşlarının dinden çıkıp kafir olduklarını konu edinen binlerce hadis uydurmaya başlayınca, buna mukabil Emevi beslemesi Ehl-i Sünnet’in yalancı muhaddisleri de, Şia’dan aşağı kalmamak için Ebu Bekir, Ömer, Osman, Âişe, Hafsa ve diğer sahabeler hakkında büyük bir iftira ile hadis külliyatları meydana getirmişlerdir. Ehli Sünnet’in yalan rivayetlerinin en önemli sebeplerinden biri de Emevi saltanatının vahşetini örtbas etmektir.

İşte Ehli Sünnet ve Şia’ya bağlı mukallitlerin Kur’an’dan habersiz

bulunmalarının en büyük sebebi bu uydurma rivayetler ve uydurma din olmuştur. Emevi saltanatı döneminde uydurulan, Abbasi idaresi döneminde kayda geçirilen ve Osmanlı Saltanatı döneminde en katı bir sadakatle yaşanan ırkçı Emevi Ehl-i Sünnet rivayetlerinin bir çoğundaki hadislerin Allah'a, Allah'ın Resulüne, dine, ilme, akla ve güzel ahlaka hakaret içerdiğinden ümmetin haberi yoktur. Dolayısıyla Emevi ve Abbasiler döneminde uydurulan, aynen Şia mezhebi gibi rivayetler üzerine kurulan Ehli Sünnet dini, ümmi insanları aldatmayı ve yalan söylemeyi kendine temel bir ahlak edinmiştir. Şia ve Ehli Sünnet dini, yalanı kendisine kaynak kabul eden bir sistem olarak şekillenmiştir.

Bu yüzden ne Ehli Sünnet ve ne de Şia hiçbir zaman Kur'an'ın rahmet ve adalet iklimine ayak basamayacaklardır. Ehli Sünnet ve Şia inançta ve fikirde, ibadet ve hürriyette bize öyle kötü bir miras bıraktılar ki, sadece yaşayan cahillerinden değil, ölmüş alimlerinden de çekeceğimiz var. Ehli Sünnet ve Şia'nın dinlerinden bağımsız olarak Kur'an'a yaklaşmayan ondan hiçbir şey anlayamaz. Çünkü Kur'an kendisine karşı yüz çevirmelerinden ötürü Ehli Sünnet ve Şia'ya kapılarını tamamen kapatmıştır. İster inanın ister inanmanın Nebi (a.s) dan kısa bir zaman sonra Müslümanlar ortadoğuyu çok kısa bir süre içinde ele geçirmelerine rağmen, insanların dini hayat ve geleneklerinde kökten bir değişme meydana gelmemiştir. Çünkü hakim gücün inancında yürek fethi değil, toprak alma ve güç devşirme daha önemli bir değerdi. İnsanlar yeni dinle inanç ve geleneklerini taşıyarak ve yaşayarak tanıştılar. Yeni din onların hayatlarında önemli bir değişim meydana getirmede. Çünkü eski dinden yeni dine değişimin en büyük gücü olan Kur'an'dan büyük çoğunluğun haberi yoktu. Bugün dahi böyle değil midir? Teknoloji ve bilim çağında bile Kur'an gerçeğini insanlara kabul ettirmede başarısız kalıyoruz. Şii ve Sünni din adamları nezdinde Kur'an bir hüküm ve hayat, hidayet ve rahmet kitabı değil, bir oyun ve eğlence, bir müzik ve güfte kitabıdır.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (18. YAZI)

Emevi ve Abbasilerin kadına bakış açısı yanlıştı. Onlardan doğan çocuklar da ilk bilgiyi cahil annelerinden ninelerinden aldığından, sadece kulaktan dolma yalan-yanlış bilgilerle “Din İkame” ediliyordu. Ne öğretmen vardı, ne de eğitim ve öğretim. İşte bu karanlık cehalet içinde, salatın yanlış yorumlanmaması düşünülemezdi. Aksine, yanlışla yorumlanması ve hurafelerin üzerine oturtulması gayet rahat oldu. Aynen Resul kavramı gibi salâтта Kur’an’dan koparıldı. Gerçek salât sonraki nesillere namaz olarak geçti. Ağzından tükürük saçarak konuşan yobaz tiplerin uydurup derlediği rivayetler Kur’an’a baskın ve egemen kabul edildi.

Onları eleştirmek ve onlara karşı gelmek imkânsızdı. Lâiklik (inançta serbesiyet) şöyle dursun. Güvenlik teşkilâtı bile yoktu. İşte bu şartlar altında salatı ikame yok oluyor, namaz kılmak muhkem hale geliyordu. Nihayet ilk yüzyılda yani Milâdi yedinci asırda muhteşem salât “namaz”ın asit havuzuna atılarak külliyyen eriyip yok oluyordu. Artık namazı dinin direği haline getirmenin yolu açıldı. Milâdi sekizinci asırda bu inanç ve anlayış Resulün sözleri adı altında kitaplara girdi. Yani “Paralel Hadis Dini” hayata hakim oldu. Sonsuz hamd olsun ki, Kur’an’ın metni yani bağlam ve bütünlüğü yani hikmeti bu büyük sapmayı açığa çıkardı.

Salatı ikâme etmekle ilgili âyetleri okuyunca, bu sapmayı açık olarak bize bildiriyorlar. Yeter ki âyetlere ön yargısız yaklaşılsın. Paralel uydurma şirk dinine karşı gelmede en onurlu pay hiç şüphesiz Kur'an'a aittir. Kur'an gibi bir güç ve dayanak olmasaydı bu zor görevin başarıya ulaşması mümkün değildi. Şimdi Allah da, Resulü de, müminler de, mazlumlar da, sömürülenler de, yaşlılarımız da, çocuklarımız da, torunlarımız da ve İslâma geçmeyi planlayan yeryüzü insanlığı da muhteşem eğitim ve öğretim olan salatı diriltip yerine koyacak muvahhid kahramanları beklemektedir. İftira ve batıl dinin hegemonyasına son vermek ve ablukasını kaldırmak için Kur'an sınırsız gücüyle bize yardım etmektedir. Bayraklaştırdığımız salatı tüm halkların görmesi, işimizi kolaylaştıracaktır.

Davamızdan emin olmalıyız yani susturulamaz ve durdurulamaz olmalıyız. Eğitim ve öğretim yerine çocuklarımıza namaz kılmayı öğretirken, Batılılar çocuklarına aklı kullanmayı, bilimi ve dayanışmayı öğretiyorlardı. Bizim çocuklar büyüdüğünde bilimsel gelişmeleri ve sosyal kurumların işlemlerini onlardan öğreniyorlardı. Niçin kanunlarımız ve yönetmeliklerimiz batıdan alındı? Çünkü onlar akıllarını eğitim, öğrenim, dayanışma ve geliştirmeye yoruyorlardı. Biz ise taharetin nasıl yapılacağını, namazın nasıl kılınacağıyla ilgili külliyatlar oluşturuyorduk.

Mesela: Bu hadis kaynaklarıyla evrensel bir ahlaka ve insani bir anlayışa sahip olmak mümkün olur mu? Risâle'i Nur Külliyyatı veya Tarikat inancıyla yetişen bir gençlik, insanlık adına hayırlı ve faziletli bir hizmet üretebilir mi? Bir Avrupalıların eski kütüphanelerine bakın, bir de bizim kütüphanelerimize bakın, kimler hangi konularla ilgilenmiş görün. Evet gerçekten, namaz ritüeli salât ibadetine büyük bir darbe vurmuştur. Emevi ve Abbasi ırkçılığı İslam dininin altına kimyasal bir bomba yerleştirdi. Bin yıldan beri bombanın yarattığı tahribattan kurtulamıyoruz. Çok küçük bir operasyon gibi görünüyor. Ama bu operasyon ümmetin bin yılını mahvetti. Ne yaptı? Hanif dinin en önemli emri ve ibadeti yani zihinsel destek olan okuma yani Kur'an'ın eğitim ve öğretimini devreden çıkardı.

Onun yerine getirdi namazı koydu. Dolayısıyla Kur'an'ın en önemli emir ve ilkelerinden biri olan Kur'an'ın anlaşılması "namaz kılmakla" yok edilmiştir. Salât yok edilince bu ümmet yıkıldı gitti. İslam ümmetine namaz yolu ile oynanan oyunu bu halk fark etmek zorundadır. Fark etmedikçe katiyen iflah olmayacaktır. Hüseyin Atay hoca elli yıldan beri söylüyor. "Namaz bu ümmetleri mahvetmek için kullanıldı, namazı milletin başına bela ettiler" diye. Salât olmadan yani eğitim ve öğretim olmadan yani okumadan yani Kur'an'ı bilmeden din de olmaz, iman da olmaz, İslam da olmaz, ibadet olmaz, bilinçte olmaz, ihlas da olmaz, ihsan (güzel ahlak) da olmaz, şuur da olmaz. Eğer bu millet boynundan zinciri atıp kanatlanacaksa bu yalan ve iftira dinden kurtulması gerekir. Millet bu dinden kurtulmadıkça rahat yüzü göremez. Cumhuriyet ve demokrasi olmazsa, bu dinin bağluları en basit bir hurafe için birbirlerini katlederler.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (19. YAZI)

Yüce Allah'ın bizden istediği salât namaz değil, öğrenim ve dayanışma idi. Sonuçta saptıranlar din adamları sapanlar da ümmetin ümmileri olmuştur. Yüce Allah, bu vahim ihaneti affetmedi. Emevi ve Abbasilerin arkasından giden din adamları kendilerine tâbi olanları zelil ve perişan ettiler. Avrupalılar da haklı olarak dünyanın gücüne, eğitimine, siyasetine, parasına ve refahına hakim oldular. Çünkü salatı ikâme etmek yüce Allah'ın değişmez ve değiştirilemez yasasıydı. İnsanlardan istediği en önemli yasalarından birisiydi. Salat, evrensel ahlak sistemiyle uyumluydu. İnsanların ihtiyaçlarını karşılamaya yeterliydi. Dolayısıyla bunu yerine getirenler nimete nail oldu. Geleneksel dinin taklitçileri de, kafalarından ürettikleri sanal Nebi sünnetiyle salata, namaz diyerek kendilerine hiç bir faydası olmayan sanal bir ibadetin peşine düştüler. Yani Yahudilerin, Hristiyanların, Şiiilerin ve Sünnilerin ilahları da, Resulleri de, kitapları da, din ve imanları da sanaldır bir yanılsama bir hayaldir. Salatın amacı; hurafeyi ve Allah'a atılan iftirayı darmadağın etmek, hatta bir daha dirilemeyecek şekilde yok etmektir. Aslında uydurma dinle salâttan başka hiç bir şeyle mücadele edemeyiz, çünkü insanlara vahiy'le zihinsel destek yani Kur'an'ın ilmini ulaştırmazsak itikâdi tehlikelerden kendilerini koruyamazlar. Onun için yüce Allah, Musa (a.s) a "Zikrim için salatı ikâme et." (Tâhâ-14) buyuruyor.

Ama maalesef Nebi (a.s) dan hemen sonra iman edenlerin saltanat gafleti, vahye sığınmayışları yani ete kemiğe bürünmüş şeytanların ve tağutların zihinsel oyunu ile ümmet fenâ halde aldatılmıştır. Şii ve Sünni mollalar salatı namaza döndürerek, vahiy'den yüz çevirmişlerdir. Salatın bir anlamı da insanları olgunlaştırma ve erdemli bireylere ulaştırmasıdır. Biz iddia ediyoruz; "salât" ın namaza evrilmesi, orijinal ve organik vahiy dininin anlaşılmasını imkansız kılmıştır. Şii ve Sünni dünyada en büyük ve en karanlık cehalet Kur'an'a karşı olan cehalettir. Bu kapkaranlık dünyada, din adamları, Kur'an'ın en basit kavramlarından habersizdir. Ama aslında her şey Kur'an'ı bilmeye gelip dayanıyor. Kur'an anlaşıldığı zaman, onun basiretiyle rivayetlerin karanlık dünyasını görürüz.

Kur'an'ı hakıyla okuduğumuz zaman, ümmetin içine düştüğü korkunç durum, insanların nasıl bir felakete mahkum edildiğini anlarız. Müşriklerin Mekke kutsallarına yaptıkları ritüelleri yada bu ritüelleri yaratıcıya uyarlayan Yahudilerin tapınmalarını "Rabbimiz sanki kendisine yapılmasını istiyormuş" gibi bir algı yaratılmıştır. Sünnilik dendiği zaman, akla Ümeyyeoğulları yani Emeviler gelmesi gerekiyor. Şiilik denildiğinde ise, akla İran'ın kadim dini olan Mecüsilik akla gelmesi gerekiyor. Emevi ve Abbasi mezhep rivayetlerinin kirliliğine izin vermeyen, akli temiz tutan muvahhidler, salâtın namaz olmadığını fark etmeleri gerekiyor! Bin yıldan beri gelen namaz, evrensel hanif dine cezbedici bir özelliği var mıdır? Yoksa akıllı ve mantıklı insanları fitrat olan hanif dinden uzaklaştırıcı bir özellik mi taşıyor?

Namaz algısı, Kur'an eğitimini (salatı ikameyi) engelliyor mu engellemiyor mu? Neden en çok namaza değer verenler en büyük Kur'an cahili oluyorlar? Şu dünya hayatında vahiy'den daha önemli bir şey var mıdır? Namaz kılanlar neden Kur'an'ı anlayamıyorlar?

Cevap: Evet! Namaz algısı Kur'an'dan uzaklaştırıyor ve onun anlaşılmasını engelliyor. Bunu görmek için namaz kılanlara bakmanız yeterli! Arabından Acemine, Türkü'nden Kürdüne kadar hiç birinin Kur'an'la en ufak bir bağlantısı yoktur.

Bırakın bağlantıyı, Kur'an diyenleri bir vebalı gibi, en tehlikeli bir mikrop olarak görüyorlar. Halbuki bir insanın ustası ne kadar kaliteli olursa, çırak o oranda kaliteli olacaktır. Öğretmeni Allah olan ile öğretmeni şeytan olan bir olur mu? İşte yüce Allah'ın Kur'an'da buyurduğu ile rivayetlerin ve mezhep müçtehidlerinin yalanları arasında bu kadar büyük bir fark uzun bir mesafe vardır. Kur'an'ı Mübin'de doksan dokuz yerde geçen salât konularını incelediğimizde şu âyetler dışında kalan âyetler zihinsel destek alma olan öğrenim ve eğitimle ilgili olarak görülüyorlar.

Sırf “dayanışma” ile ilgili ayetler: Bakara- 110; Enfal- 35; Tevbe- 84- Hac- 35; Müddessir- 43, Maun- 4. olup toplam 6 tanedir. Kalan doksan üç tanesi eğitim ve öğretimle doğrudan alâkalı olduğu gibi maddi yardım ve dayanışmayı da içinde barındırır. Destek; ilk önce bilgide yani eğitimde, sonra inançta başlar. Her eylemin ilk kuluçkası edindiği bilgidir. İnsanlar bilgileri nisbetinde değişik inançlara sahip olurlar. Sonra mensup olduğu dinin gereklerini öğrenmiş olduğu bu bilgi çerçevesinde yaparlar.

Bu bakımdan bilgi desteği almak salât oluyor. “Bilgi desteği” olmadan salât olmaz. Şayet salât Kur'an'ın ortaya koyduğu gibi anlaşılıysaydı, bugün dünya maddi manevi en az yüz yıl daha ilerde olacaktı.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (20. YAZI)

Eğer salât orijinal haliyle kalsaydı, insanlığa araştırmalar, buluşlar yapmada öncü ve gelişmiş ülkeler İslâm ülkeleri olacaktı. İman edenler “salât”ı Rabbimizin âyetler içinde kast ettiği esas misyonu ile anlamış olsalardı, evrensel ahlakta ve özgürlükte insanlar çok ileri bir seviyeye sahip olacaktı. Hatta icat ve araştırma bilim ve teknoloji alanında uzayda koloniler bile kurabilirlerdi.

Aynen Nebi ve Resul’ü “peygamber”, ihlas ve İslâm’ı, “sami-miyet ve mezhep” fakir ve miskini, “muhtaç ve yoksul” beşer ve insanı, “sadece insan” hamd ve şükrü, sadece “dille söylenen bir şey” zekat, sadaka ve infakı, tamamen bozmaları, ibadeti “belli ritüeller”, “ihsanı” yani güzel ahlakı “iyilik yapmak” gibi, salatı “namaz kılmak” olarak değiştirmeleri, kible, vakit, temizlik, rüku, sücud, kıyam ve kıraat gibi birçok kavram da bunlara bağlı olarak gerçek anlamını kaybetmiştir. Esasen yüce Allah’ın insanlara en önemli armağanı, onlara dünyada mutlu, huzurlu ve özgür bir hayat sağlayan salât emridir. Yani Kur’an’da var olan salât, ilme yönlendirir, bireyleri ve toplumu disipline eder, yardımlaşma kurumlarını oluşturur. İnsanlığın huzuru, refahı ve gelişmesi için vahiy sayesinde yüce Rabbimizle sürekli olarak devam eden bir bağ kurar.

Âli İmran-103. âyette var olan “va’tasimu bihablilléhi cemian ve lé teferraku” “Toplu olarak Allah’ın himayesine sığınım fırka fırka olmayın” dediği, işte bu bağın kurulmasıdır. Allah’ın yasında tesadüflerin yeri yoktur. Hiç kimse “bu gidiş böyle gerektiriyor” diyemez. İman edenlerin gerektiğinde hakkın kendilerine yüklediği sorumluluklarını yerine getirmek üzere kötü gidişe karşı da yiğitçe durmaları gerekir.

İnsanlık tarihi boyunca içerden ve dışarıdan yapılan bütün saldırılar İslam’ın özüne herhangi bir gölge düşürememiştir. Kur’an, bağlam ve bütünlüğü, orijinal kavramları, kelime kombinasyonu sayesinde kendisini korumakta, kendisini tebliğ edecek ve müdafaaasını yapacak muvahhidler beklemektedir. Hiçbir muvahhidin, Kur’an’a bakmadan eski yorumlardan körü körüne etkilenmesi düşünülemez. Hanif İslam yani vahiy dini, zamanları ve mekanları bozan her unsura karşı dirençlidir. “Salat ederken bir kulu, nehyedeni gördün mü? (İkra-9, 10) Salât sözcüğü, ilk bu âyette geçmektedir. Yani vahyedilen ilk süre olduğu dikkate alındığında, Şii ve Sünni din adamlarının âyette geçen “salât” sözcüğüne” namaz kılan” anlamı vermeleri büyük bir cehalet olmuştur.

Bu cehalet; bundan sonra da bu sözcüğe, geçtiği her yerde namaz anlamının verilmesine neden olmaktadır. Şirkten arınmış bir bilinçle Allah’a yönelmek, ibadete layık yegâne ilahın Allah olduğuna inanmak, çağrıda bulunmak, destek olmak, dayanışma gibi anlamlara gelen “salat” sözcüğünün bu âyetteki karşılığı, çağrıda bulunmak, insanları İslam’a davet etmektir. Sahabeler salâtın; zihinsel eğitim-öğretim desteği ve toplumsal bir dayanışma olduğunu biliyorlardı. Bunun en açık delili Kur’an’da var olan salât âyetlerinin verdiği manâdır. Yani salât geçen âyetlere bakıldığında konu ile ilgisi namaz ve duayla görülmemektedir. Anlatılan konu, ya zihinsel öğrenimle veya toplumsal dayanışma ile alâkalı görülmektedir. Bu da Allah’a ve Resul’üne göre salâtın namaz manâsının olmadığını bütün açıklığıyla ortaya koyar. Fakat sahabelerin Allah Resulünü ve vahyi tam olarak anladıklarını da söyleyemeyiz. Kur’an’ın bu kadar anlaşılmasız olmasının ilk sorumluları sahabelerdir.

İçlerinde Resulullahı iyi anlayan ve ona ihlasla itaat edenler elbette vardı. Ama bunların sayıları “cahil” çoğunluk karşısında yetersiz kalıyordu. Üstelik bu çoğunluk (kabullendikleri inançlara karşı gelinmesi sebebiyle) hemen iftira, karalama, taşlama ve yol kesme silahlarını rahat kullanabiliyorlardı.

Böylece az sayıdaki şuurlu mümin susmak zorunda kalıyordu. Bugünkü dünyada mahalle baskısı yüzünden gerçeklerin dile getirilmediği gibi. Ki o devir bugünden daha tehlikeliydi. Resulullâhın vefatından hemen sonra meydana gelen ihtilaf, ayrışma, küskünlük, çatışmalar, Ali ile Muaviye arasında yapılan Sıffin Savaşı, Ali ile Hariciler arasındaki Nehrevan savaşı, Ali ile Aişe arasında Basra’da cemel vakası, Yezid’in ordusu tarafından gerçekleştirilen Kerbela vahşeti ve Harre katliamı, Mekke baskını gibi birçok olay bunu göstermektedir. Daha Allah’ın Resulü hayatta iken, yani vahiy nazil olurken bile sahabilerin olumsuz tavır ve ahlaklarını ortaya koyan yüzlerce âyet inmiştir. Allah ve Resulüne ihânet etmekten, (Enfal-27) Nebi (a.s) in hanımına zina iftirasına, (Nur-11/20) Allah’ın düşmanlarını veli edinmekten, (Mümtehine-1) Allah’a din öğretmeye kalkmalarına kadar birçok olumsuzluğun sahabiler tarafından işlendiğini biliyoruz.

Allah’ın Resulünü ihlas ve bilinç ile takip eden müminlerin çok az olduğuna en güzel örnek Kur’an’da anlatılan Resullerin hayatıdır. Nuh (a.s) a çok az kişi iman etmişti, (Hud-40) tüm olağanüstü hadiselere, işkence ve eziyetlere rağmen, zorba kavme karşı mücadeleye İsrailoğullarından,

Musa (a.s) a iki kişiden başka kimse cevap vermedi (Mâide-23) hepsi “git sen ve Rabbin savaşın biz burada oturuyoruz (Mâide-24) dediler.

Lut (a.s) a kendi ev halkından başka kimse iman etmedi (Zâriyât; 36) İsa (a.s) a on iki kişi tâbi olmuştu.

İsa (a.s) aralarından ayrılınca “tevhid mirası” cahil çoğunluğunun eline mahkum oldu. Kısa zaman sonra rivayetçilerin batıl dini

topluma tamamen egemen oldu. Son vahyin sahibi olan Muhammed (a.s) ın arkadaşları içinde aynı şey gerçekleşti. Yani “tarih tekerrürden ibarettir” sözü gerçek oldu. Tarihi kaynaklara göre cenazesinde sadece on yedi kişinin olduğu kayıt edilmiştir.

O devirde yaşayan çoğunluğun bu dini, “ihlas sahibi azınlık”ın elinden nasıl aldığını açık olarak gösteriyor. En son inen Tevbe süresi, Hücurat ve Ahzab sürelerinden sonra sahabeleri en çok eleştiren süre olmuştur. Sessiz çoğunluğun en büyük tesellisi; uğrunda nice uğraşlar, fedakârlıklar yapılan Kur’an’ın, birgün mutlaka savunucuları tarafından ortaya çıkıp “salâtın namaz olmadığını” haykırması olacaktı. İhlas ve bilinç sahibi olan az sayıdaki sahabinin yolunda yani Kur’an’ın hidayetinde olduğumuza iman ediyoruz.

Bu mücadele fark edildikten sonra gittikçe hız kazanacaktır. Temeli dinamitlenen salatın yeniden inşâsı için kollar sıvanmaktadır. Bunu çabuk ve doğru anlamak için ortalığın söylentilerine kulak asmamak, sadece Kur’an’ın âyetlerine kulak vermek ve tek hidayet kaynağına odaklanmak gerekmektedir. Karşımızdaki yığınların söz anlamaz olmaları, bu işlevi tersine işletmeleri yüzündendir. Yani Kur’an’a kulağını tıkamış ve rivayetlere kulağını açmış olmaları nedeniyledir. Bunun üstüne din adamları da Allah’ın yolu olarak Kur’an’ı değil, Buhari’nin topladıkları çöpleri din diye göstererek hakkı batıl, batılı hak olarak göstermişlerdir.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (21. YAZI)

Son vahyin tarihinde yani Nebi (a.s) dan kısa bir süre sonra Allah ve Resulü'nün yapmamızı istediği "salât" namaz gibi tuhaf bir ritüele makas değiştirdi. şii ve Sünni din adamları da hakkın değil, batıl olanın peşine takıldılar.

Çünkü onlar için önemli olan Allah'ın kitabı değil, beşeri yalanlardı. Bunun da sebebi; "Âyetleri anlamak için rivayetleri bilmek gerekir." inancına sahip olmaları idi. Halbuki âyetleri doğru anlamak için rivayetlere değil, temiz bir vicdana, güzel bir ahlaka, kullanılan bir akla ihtiyaç vardı. Akıl ikliminden çıkarılan Kur'an, din adamlarının dünyalık metainna yani sömürü aracına ve müzik güftesine dönüştü. İnanan insanların en başta aldatıldığı en büyük yalanlardan biri de, "Namaz kılanlar cennete girerler, namaz dinin direğidir." söylemidir.

Acaba Bu Sözlerin Kur'an'la Bir Bağlantısı Var mı?

Halbuki Kur'an'a baktığımızda; arınmış bir iman yani hanif İslam, yani ihlas (dini Allah'a özel kılma), yani güzel ahlak yani salih amel işleyen herkesin cennete gireceğini görebiliriz. Salatı tahrif ederek ve konuyu amacından saptırarak namaz kılanın cennetlik olduğuna delil olarak bulabildikleri tek âyet şudur. "Cennetlikler sakar'da olanlara sorarlar: "sizi cehenneme sokan nedir?" "Biz musallin'lerden değildik:

Yani yoksulu doyurmazdık yani batıla dalanlarla beraber biz de dalardık (âyetleri umursamazdık), yani din gününü yalanlardık. Nihayet ölüm bize gelinceye kadar!” (Müddessir- 42/47)

Aslında “musallin’lerden değildik” ifadesini “Destek olanlardan” değildik anlamına geldiğini sonradan gelen âyetler gösteriyorlar. “lem nekü minel- musallin” “destek olanlardan değildik” (Müddessir-43) yerine “namaz kılanlardan” veya “ibadet edenlerden değildik” çevirisi koymak tam bir cehalettir. Çünkü ilgili âyetten hemen sonra gelen âyet “musallin” in hangi anlama geldiğini gösteriyor. «velem nekü nut’imul-miskin “yani miskinlere yedirmezdik, onları doyurmazdık” (Müddessir-44)

Mesela: “musallin’e” “İbadet edenler” diye meal verenler burada “namaz kılmanın” olamayacağını, bunun tüm ibadetleri kapsayacağı görüşündeler. “Niye tek namaz olsun ki?” diyorlar. Biz de onlara soruyoruz: İyi de ibadet anlamında olsaydı, yüce Allah “İbadet” derdi, niçin “musallin” buyursun? Şimdi “namaz kılanların” inanç, fikir, hayat, ahlak ve amellerine bir göz atalım. Bunların büyük çoğunluğunun Kur’an’dan zerre kadar haberleri yoktur. Şii ve Sünni din adamları rivayet ve icthadlara tapar. Siyasal dinciler tamamen devletin imkanlarına kilitlenmiş durumdadır, Kur’an umurlarında değil, inanç ve fikir bakımından Fetö’den hiçbir farkları bulunmuyor. Tarikat ve cemaatlerde tam bir kula kulluk yani Ebu Cehil’e rahmet okutturacak bir şirk ve ahlaksızlık hakimdir. Yani şimdi namaz kılan İşid, Boko Haram, Taliban, El-kaide, Fetö, Hizbullah gibi örgütler mi cennete gidecekler? Dolayısıyla sizin iddianıza göre dünyayı cehenneme çevirmenin mükafatı cennettir, öyle mi?

Şimdi namazın dincilere kazandırdığı inancı görelim. “Beş yüz tane âyet getirselere, eğer selefın (din atalarımızın) onayından geçmiyorsa, biz buna bid’at hükmü vermekte tereddüt etmemeliyiz” (Ebubekir Sifil)

“Buhari’de gök aşağı, yer yukarıdır” yazsa, benim için bitmiştir. Benim için artık gök yer, yerde göktür. Taş sıvı su katıdır” derim. (Nurettin Yıldız)

“Kur’an’a uymuyor diye sahih bir hadisi reddeden kâfirdir, Müslüman değildir” (Mehmet Emin Işık) “Oynama Buhari ile, oynama Müslim ile, Buhari çökerse İslam çöker, Müslim çökerse İslam çöker” (İhsan Şenocak)

Bizde deriz ki, Kur’an’dan haberi olmayanların İslam dininden zerre kadar nasipleri olmaz. Namaz kılan yalan söylüyor, kılmayan doğru söylüyor. Bunların dininde güzel ahlak sahibi olmak mümkün değildir. Bunların inandıkları kitaplarda yani uydurulmuş paralel dinde şöyle hadisler vardır. “Günde beş vakit namaz kılana o günkü her günahına kefarettir” Böyle bir dinde ahlaklı olunmaz. Sadece beş vakit namaz değil, günahlarına kefaret için cuma hadisleri de var. Cuma günü öyle bir an var ki, kişinin duası o ana denk gelirse bütün günahları bağışlanır.” Cuma da olmazsa, sırada Ramazan vardır. Hadis şöyledir. “Kim Ramazan’ı tam bir imanla ve hesapla tutarsa, geçmiş ve gelecek günahları bağışlanır.

Yani günlük günahları affeden namaz, haftalık günahları bağışlayan cuma, yıllık günahları silen Ramazan, Hac, Umre, Arafat, kutsal geceler, Nebilerin, âlimlerin, şehitlerin, hafızların şefaati gibi bir sürü imansız rivayetler mevcuttur.

Böyle iman edilen bir dinden ahlak çıkmaz. Bu din insanlık adına bir bela ve ölümcül bir hastalıktır. Son vahyin tarihine baktığımızda namazın insanlara hiçbir şey kazandırmadığını açık olarak görüyoruz. Kiliselerde İsa (a.s) ın ikonlarını, resimlerini veya heykellerini sokmakla, Nebi (a.s) ın hırkasını, saç veya sakalını sokmak arasında Kur’an’ın İslam’ı açısından bir fark var mı? Kur’an’ın ifadesiyle İslam hakkın dinidir. Kur’an hak dinin kitabıdır. Şia ve Ehl-i Sünnetin yaşadıkları din ise, kralların ve sultanların, imparatorların ve padişahların dinidir. İşte temel zıtlık burada yatıyor. Şia ve Ehl-i Sünnet dünyası yirmi dört saat Allah’a ve Resul’üne yani Kur’an’a ihanet ediyor yani suç işliyorlar. İsa (a.s) a “Allah’ın oğludur” diyenler saygı ve sevgiden başka ne düşünüyorlardı? Yani niyetleri iyiydi. Kur’an, İsa (a.s) a “Allah’ın oğludur” demeyi şirk sayıyor. Ve bunu söyleyenleri yerden yere vuruyor.

Bunu iyi niyetten dolayı söyleyenlerin müşrik olduklarını ortaya koyuyor. Şimdi Şia ve Ehl-i Sünnetin din adamlarının inanç ve söylemlerine bir bakalım. “Sen olmasaydın felekleri yaratmazdım, kâinat onun yüzü suyu hürmetine yaratıldı, kâinatın efendisi” Bunları ümmetin kafasına sokanların hepsi kafir ve müşriktir. Bu inanç ve söylemlerin hepsi şirk ve küfür ifadeleridir.

Allah Resulünün üzerinde bir makam ve mertebe var mı. Siz “Allah’ın Resülü” ifadesinin neresini beğenmiyorsunuz? Resullere Allah’ın vermediği payeleri vermeye hakkınız var mıdır? Siz kimsiniz? Siz Allah Resul’ünün ahlakına layık bir ümmet olmadınız da, onu şirkle yüceltmeye kalkmakla mı ona layık olmaya çalışıyorsunuz? Üstün meziyetlere sahip olan İsa aleyhisselam hakkında Kur’an şöyle buyuruyor. “Ne Mesih ve ne de Allah’a yakın Melekler Allah’a kul olmaktan çekinir. O’na kulluktan çekinip kibirlenen kimselerin hepsini Allah yakında huzuruna toplayacaktır.” (Nisa-172) En iyisi siz bu hanif ve muazzez dini bırakın da gidin başka bir yere kapaklanın. Orada ne melanetler içleyecekseniz işleyin. Kur’an’ın ve İslam’ın üzerinden rant devşirmeye doymadınız mı? Uydurma ve iftira din-den iki yüz metreye bir cami yapmayı öğrenmişler. Bellemişler bir kaç rekât yat kalk.

Birisi çıkıp, Allah rızası için sadece Kur’an’a davet edip, vahiy’le uyarı yaptığı zaman, “vay sen camiden, ezandan rahatsız mı oluyorsun, senin cami ve ezanla derdin ne? Size soruyoruz, Kur’an mescitten rahatsız mı oluyor? İnsan haklarına ve hanif dine zarar veren mescitleri lanetliyor. Ve Nebi (a.s) a “Bu mescitlerde ebediyen durma, oraya sakın girme.” diyor. (Tevbe-107,108) Eğer mescitlerde namaz değil de, salatı ikame etme icra edilseydi, bugün Şii ve Sünni coğrafyasının hepsi yüce Allahın kitabını öğrenmiş dolayısıyla birçok sorun çözülmüş olurdu. İlâhiyât Prof’larının bile Kur’an cahili olduğu bir toplum olmazdı. Yüz elli bin personeli bulunan Diyanet İşleri Başkanlığında ve ilâhiyât fakültelerinde acaba kaç tane öğretim görevlisi Kur’an’ı biliyor?

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (22. YAZI)

Kur'an'da olmadığı halde namaza o kadar büyük bir değer atfedilmiş ki, bir insan ne yaparsa yapsın, hangi günahı işlerse işlesin namaz kıldığı için en sonunda affedilip cennete girecektir. Hırsızlık yapacak ama namaz kıldığı için cennetlik olacak! Allah'ın kitabından başka bütün din koyuculara iman edecek yani şirk koşacak ama namaz kıldığı için cennetlik olacak! İnsanlara zulmedecek ama namaz kıldığı için cennetlik olacak! Diğer yandan; Şii ve Sünni dinine mensup olmadığından dolayı insanlık için en güzel icatlar ve buluşlar yapan bir kişi de namaz kılmadığı için cehenneme atılacak! Sanki bu dinin sahibi yüce Allah değildir de, kendi muhaddis ve müctehidleridir. Adam işinde gücünde, dürüst, meşru yollardan kazanç sağlayacak, hiç kimseye zararı olmayacak ama namaz kılmadığı için cehenneme atılacak! Adamlar yüce Allah'a din öğretmeye kalkarken hiç utanmıyorlar. Dini en tehlikeli bir silah ve ölümcül bir virüs haline getiren bu zihniyete karşı mücadele etmekten daha önemli ve kutsal bir dâvâ bulunmamaktadır. Kur'an, yüce Allah tarafından tebyin, tefsir, tasrif ve tafsil edilmiş bir mesajdır. Yani Kur'an, âyetleri mufassal olan bir kitaptır. Yani detaylandırılmış bir kitaptır. Dolayısıyla dinde namaz gibi bir ritüel olsaydı, Kur'an şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde onu ortaya koyardı.

Şii ve Sünni coğrafyasında bulunan insanlar, ihtiyaç duydukları ve gerekli gördükleri için değil, din adamları tarafından tahrif edilerek namaza evrilen salât âyetlerinin zoru ve uydurma rivayetlerin yalanlarına kanarak namaz kılıyorlar. Hemen hemen yüzde yüzü niçin namaz kıldıklarını ve okudukları âyetlerin bağlam ve bütünlüğünü bilmeden, alışkanlık haline getirdiklerinden ve din adamlarının korkulu vaazları yüzünden cehenneme girmemek için namaz kılarlar. Hiç kimse imansız, dinsiz, gıdasız, susuz ve havasız yaşayamaz. İnsanlar sürekli olarak bunlara ihtiyaç duyarlar.

Mesela: İnsan katiiyen duasız yaşayamaz, ihtiyaç ve zaafı karşıusunda her an yüce bir dergaha iltica etme gereği duyar. Fakat insanların büyük çoğunluğu namaz kılmaya hiç bir zaman ihtiyaç duymazlar. Namaz kılmak fikriyle kendilerini zehirlemiş olanların, “namaza ihtiyaç vardır, namaz kötülüklerden alıkoyan, Allah’ın emridir, şükürdür, zikirdir” gibi sözlere sakın aldanmayın. Kur’an’a baktığımızda yüce Allah’ın kullarından kendine “temiz bir imanla yani dini yalnız O’na özel kılarak salih ameller yapmak”tan başka hiçbir şey istememektedir. Şii ve Sünni din adamları derler ki, “Allah’ın bizim namazımıza ihtiyacı yoktur, bizim namaza ihtiyacımız vardır” Peki namazın size faydası oluyorsa, anladığınız dilden okumanız gerekmiyor mu? Üstelik aynı şeyleri tekrar tekrar okumanızın mantığı nedir? İşte gözlerin kör olması yada ön yargılı olmak böyle bir şey. Şu soruya daha cevap vermiş değillerdir.

-Namaz kılınca ne oluyor? Maalesef bu soruya mantıklı bir cevap veremiyorlar. Çünkü namaz gerçekten de maddi manevi hiç bir sorunu çözmüş değildir. Bırakın sorunları çözmeyi, fakir ve miskinlere gitmesi gereken milyonlarca lira cami ve mescitlerin halı ve mermerlerine gidip israf oluyor. Eğer camilerde Kur’an eğitim ve öğretimi yani salât olsaydı, her şey değişirdi. Yapılan bir ibadetin insanın kendisine ve çevresine faydası olması gerekiyor. Halbuki namazın insanın kendisine de, çevreye de, diğer insanlara da hiç bir faydası yoktur. Şii ve Sünni dünyasının içinde bulunduğu kaos, kargaşa, terör, vahşi örgütler, katliamlar, korku, dehşet, adaletsizlik, fakirlik ve zulüm bunun en büyük göstergesidir.

Namaz şükür de olamaz. Çünkü şükür, şirk koşmama anlamına gelmektedir. Yani inanç ve ibadetlerinde insanın dini Allah'a özel kılması demektir. Halbuki siz din adamlarınızın hadis ve mezheplerine Allah'ın kitabından daha fazla değer veriyorsunuz. İnsafsız din adamları, namaz sayesinde müminlerin sırtına nasıl bir yükün bindiğini görmezler. Bir de kendileri ek olarak birçok yük bindirirler. İman edenlerin içinde bulunduğu şartları görmezler. Bir de kendileri işleri daha da zorlaştırırlar. Bu inanç ve anlayış Müslümanların yaşadığı beldelerde emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda biçimlenmektedir. Uluslararası baskı sistemleri Müslümanları tek bir kanala, yalnızca "sürüleştirmeye" kanalına sokmak istiyorlar. Gerçeği duymak, görmek, bilmek hakları her zaman bir kenara itiliyor. Müslümanları Kur'an özgürlüğünden uzak bir din anlayışıyla kendilerine itaat ettirmek istiyorlar. Çünkü Kur'an Müslümanlarının Allah'tan başka kimseye itaat ve kulluk etmeyeceklerini iyi biliyorlar. Şimdi siz Kur'an'ın nazarında Müslüman mısınız? Siz güzel ahlak ve teknolojiye yani maddi manevi bütün toplumların gerisinde değil misiniz? Hani sizin dininiz dünyanın en mükemmel dini idi? Sizin mükemmel olan dininiz yüzyıllardan beri size hangi fazileti kazandırdı? Siz, namaz gibi anlamını bilmediğiniz ve hangi anlama geldiğini söyleyemediğiniz ritüellerin peşinde giderseniz ahlak ve teknolojiye hiç bir mesafe alamazsınız.

Neden bu halde olduğunuzun sorgulamasını yapmalısınız. Kötü gidişe rağmen en doğru yolda olduğunuzu hiç kimseye inandıramazsınız. Bu din ve inançla dünyanın her yerinde perişan olmaya mahkumsunuz. Sizin işinizde güzel ahlak yoktur, ticaretinizde güzel ahlakı yoktur, yönetiminizde güzel ahlak yoktur. İnsanlar ölüm pahasına dininizin hakim olduğu ülkelerden Hristiyan ülkelere kaçıyorlar. Halklarınızın vatanlarını terkederek Hristiyanların hakim olduğu ülkelere göç etmeleri utanç verici bir olay değil mi? İnsanlar "ya denizde boğulacağım ya da buradan kaçıp kurtulacağım" diyor. Yani sizin dininizden ve ahlakınızdan kurtulmak için insanlar ölüm riskini bile göze alıyor. Can alıcı soruyu tekrar soruyoruz. Namazın size olan bir tane faydasını gösterebilir misiniz?

İnsanları kandırmak için sahabelerin olmayan hayatlarını ve faziletlerini anlatmayın. Ömer'in adaletinden Ebubekir'in doğruluğundan size ne! Falan sahabe şöyle yaptı! falan sahibi böyle yaptı! Siz vahiy'den ve İslam'dan ne anladınız? Kur'an size ne verdi? İslam'dan nasibiniz nedir. Onu söyleyin. Sahabileri anlatmakla dininizin ne kadar güzel bir din olduğunu gösteremezsiniz. Her kim sahabenin faziletlerini anlatıyorsa, o yalancının en büyüğüdür. Hristiyan Ukrayna bir ayda bütün Hristiyanları bir araya getirdi. Bir Filistin seksen yılda sizi bir araya getirmedi. Peki namaz kılmayan Ukraynalıların, dünyanın en büyük süper gücü olan Rusya'ya karşı göstermiş olduğu sabır ve direncin binde birini Amerika'ya karşı gösterebildiniz mi? En önemlisi namazınız aranızda neden bir vahdet ve kardeşlik meydana getirmemiştir. Hristiyan Avrupa ülkelerinin sınırlarının üzerlerinde insanlar oturup yemek yerken, sizin ülkelerinizin sınırlarını on tane engel zor koruyor.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (23.YAZI)

Kur'an'da var olan salât âyetlerinin, hiçbir cümlesinde “namaz kılmak” gibi bir eylem çıkarılamaz. Bu ritüel, diğer dinlerden etkililmiş ve “bizim de olsun” denilerek “salât” namaza kurban edilmiştir. Yüce Allah'ın emrettiği “destek” kavramını alıp, yerine “beş vakit ritüeli” koyarsanız, toplumdan salatı silmiş olursunuz. Adeta canlı bir insanı değil, iskeletini tarif etmiş olursunuz. “Belediye” dediğimiz zaman nasıl aklımıza hizmetle ilgili: Temizlik işleri, su işleri, kanalizasyon, yollar, parklar, bahçeler, çeşmeler, kütüphaneler gibi çalışmalar geliyorsa, “salât” dediğimizde de aklımıza destek’le ilgili:

Öğrenim, dayanışma, çaba harcama, ilgilenmek, vahiy’le bağ kurma, vahye tâbi olma, gibi çalışmalar aklımıza gelmelidir. Zira belediye işlerindeki hizmet grubundakilerin eğitimi öğrenimi zihinsel destek, topluma ilişkin yaptıkları topluma destektir. Bunun organize olanına da “salâtı ikame” diyoruz. Kur'an'da bulunan her “salât” kelimesi geçtiği yerlerde, anlattığı konuya uygun olarak, bir destek çeşidinden söz etmektedir. Aslında bu anlamda herkes salât yapıyor. Eğer salât vahiyle bağ kurma ve ihlası elde etmek içinde yapılıyorsa cennet, insanları Kur'an'dan uzaklaştırıp cemaat ve tarikatların ölümcül virüsüne mahkum ediyorsa cehennem vardır.

Okullar, üniversiteler, hastaneler, kızılây, yeşilây, huzur evleri, kadın sığınma evleri gibi toplum için son derece önemli olan yardım ve destek kuruluşlarını Kur'an ihmal etmiş olamaz. Çünkü bunlar bir toplum için can damarlarıdır. "Kur'an'dan bunları gösterin!" dediğimizde, sadece infakı gösteriyorlar. İşte bütün bunları gösteren "salât"ı namaza boğdurarak ortadan kaldırmışlardı. Kur'an'da namaz olarak değiştirilen "salât" kelimesinin çeşitli anlamlarının hepsinin de "destek" köküne bağlı olduğunu ilgili 99 ayette de görmekteyiz.

Mesela: Öğrenim=bilgi desteği, eğitim alma-verme,

Dayanışma=fakire, yetime, yoksula mali yardım desteği,

Çaba harcama=Bedensel destek gibi.

Kur'an'da içinde namazın rükûnları olarak kabul edilen kıble, kıyam, kıraat, rükû, secde, ka'de ve selâmlamanın hepsinin bir arada toplandığını gösteren bir âyet yoktur. Yani "salât" âyetlerine "namaz" olarak meal verilmesi, Kur'an'ın onlarca âyetini tahrif etmekten başka bir şey değildir. Çünkü salât kavramlarının hiçbirinin namazla alâkası bulunmamaktadır. Kur'an'ın birçok özelliği vardır. Bunlardan bir tanesi de aynen canlı bir organizma gibi, kendinden olmayan kelimeyi bünyesine kabul etmez, onu içine sindirmez yani muvahhidlerin ilmiyle şu veya bu şekilde dışarı atar. Dolayısıyla Kur'an'a yabancı olan maddeler anlattığı konulara uyum sağlayamaz. İman edenler Kur'an'ın bu özelliğine uyansalar meallerdeki tüm "namaz kılmak" çevirilerinin yanlış olduğunu anlayacaklardır. Yüce Allah rahmet ve mağfireti gereği yarattığı insana, günde beş vakit yapamayacağı ritüeller serisine mahkûm etmez. Ama acımasız ve merhametsiz din adamları çeşitli sebeplerle insanları günde beş vakit namaz silsilesine ebediyen mahkûm ederler. Gerçekten Allah böyle mi demiş diye araştırmayanlar, bu mahkûmiyetten hiç bir zaman kurtulamazlar. Allah'ın mükemmel dini, bütün zamanlara ve bütün zamanların getirdiği sorunlara karşı verilecek bir cevabı vardır.

Âyetlere nerden bakarsak bakalım hiçbir âyette, salâtın “namaz kılmak” anlamında olmadığını gösterir. Âyette “secde var rükû var?” diyenlere kulak vererek baktığımız zaman yine farklı anlamda çıkmaktadır. “Yani biz bir zamanlar beyti’in (tevhid evinin) yerini belirlemiş İbrahime’de şu ilkeleri öğretmiştik: “Bana hiçbir şeyi şirke koşma; tavaf edenler, kâim olanlar (yani: orada şirke karşı baş kaldıranlar), rükû edenler (yani: Allah’ın âyetleri ile ilgilenip, boyun eğenler) ve secde edenler (yani: Allah ve Resulünün ilkelerine teslim olanlar) için beytimi/tevhid dininin yerini temizle!” (Hac-26)

Âyet, kıyam, rükû ve secde kelimelerinin yan yana geçtiği Kur’an’daki tek âyet olmasına rağmen bu kavramların Kur’an içindeki anlamlarına bakıldığında; namazın tarifini içerdiği düşünülememektedir. Zira bu âyette namaza çevirdikleri “salât sözcüğü” de geçmez. Bu kavramlar farklı ortamlarda farklı kişiler tarafından vahiy’le kurulan bağlantı sonucu elde edilir.

Kıyam: Allah’ın âyetlerini ikame etmek, haksızlığa karşı çıkmak.

Rükû: Allah’ın âyetlerine ilgi gösterip boyun eymek.

Secde: Allah’ın âyetlerine teslim olmak, içtenlikle kabul etmek.

Kible: Hayatında tercih edeceğin yön’dür. Bunlar kâbeye karşı birbirine bağlı hareketler yapılması anlamında değildir.

Peki, nasıl olmuş da Kuran’da çok farklı anlamlarda yer alan kıyam, rükû, secde, kible gibi kavramlar bu derece tahrife uğramıştır? Bu soruyu şu şekilde cevaplamak mümkündür: Yerine getirdikleri geleneksel dini alışkanlıklarını sürdürürken Kur’an’ın vahyi ve İslam’ın yayılması üzerine İslam Dini’ne girmek zorunda kalan bazı kişiler; Nebi (a.s) ve arkadaşlarının vefatından sonra Kur’an’ın birçok kavramının kadim kültüre göre yorumlayarak ve konuyla ilgili uydurma rivayetler üreterek eski ibadetlerini devam ettirmek istemişlerdir. Böylece Kur’an âyetlerini değiştiremeseler bile mesela salât ve secde gibi birçok kelimenin anlamını saptırmışlar; islerine gelen anlamı kelimelere yükleyerek ve bu anlamları destekleyecek rivayetler ve hadisler uydurarak emellerine büyük ölçüde ulaşmışlardır.

Maalesef ki dinlerini Kur'an'dan değil de doğruluğu şüpheli rivayetlerden ve birbirlerinden tamamen taklit yoluyla öğrenen ümmi halk, gördükleri ve duydukları hemen hemen her şeyi doğru bilip, benimseyerek namazı da bugünlere dek sürdürmüşlerdir. Din adamlarının Kur'an'ı atalar ve gelenek gözlüğüyle okumaya kalkışmaları ve kültürel olarak yaşatılan namazı, Kur'an'da aramaları ama bulamamaları dolayısıyla uydurma rivayetlerin ve hadislerin de etkisiyle atalarına hak vererek Kur'an'daki salât kavramının namaz ritüeli olduğuna kanaat getirmeleri; bu anlayışın zamanla iyice yerleşmesine ve benimsenmesine sebep olmuştur. Bu fikri benimseyen ve gelenekleriyle yaşatan din adamları; Kur'an'da namaz adlı bir ritüelin geçmediğini fakat bunun yerine salât kavramının olduğunu var saymışlardır. Böylece salât ve namazın aynı şeyler olmadığını fark eden düşünürlerin veya fikir akımlarının seslerini duyurmalarına da imkân tanımamışlardır.

Çünkü namazın ortadan kalkması veya gerçek anlamının ortaya çıkarılması demek; gösterişli camilerin ve maaşlı din adamlarının sonlanması olarak anlamışlardır. Halbuki onlar salâta (öğrenime ve dayanışmaya) kanalize olup, daha verimli çalışmalar yapacaklardı. Bu da müminlerin gerçek salâta yönelmesi anlamına gelmektedir. Şekilsel hareketlerle gerçekleştirilen namaz kılma eylemi, ümmi halkın arasına rivayetler aracılığıyla rahatça girebilmiştir. Çünkü bir rivayet Allah'ın Resulüne dayandırıldığında, iman edenlerin ikna olmalarına kâfi geliyordu. İnsanlar aynı dikkat ve özeni Allah'ın âyetlerine karşı göstermediklerinden dolayı bu yalanları anlayamıyorlardı.

Aynen günümüzde olduğu gibi, rivayet ve ictihadları, Allah'ın ayetlerinden daha önemli gören pek çok din adamı ve gruplar mevcuttu. İşte din önderleri mensuplarının bu zayıf noktayı çok iyi değerlendirmemeleri, birçok konuda olduğu gibi Kur'an dışı bir ritüel olan namazı da İslam'a kolayca sokmalarını sağlamıştır. Dine dışarıdan monte edilen namazın tek dayanağı, Müslümanların zayıf karnı olan rivayetlerdir. Bunun da en büyük sebebi Kur'an'ın bilinmemesi idi.

Rivayetlere göre Allah'ın Resul'ü namaz kılmıştır ve günümüzde namaz kılanların iddiasına göre Müslüman tarihçesinde Resulün namaz kılmadığına dair bir rivayet de yoktur.

Dolayısıyla Resulün namaz kılmadığına dair bir itirazın bulunmayışı, namazın kılınması gereken bir gerçek olduğuna dair delil olarak sunulabilmektedir. Halbuki bu geleneksel anlayış açısından Kur'an'a göre mesela İsa (a.s) da namaz kılmış olmalıdır. Fakat Hristiyanlık tarihinde İsa'nın namaz kıldığına dair bir iz bulunmamaktadır. Bu durum, "galip gelenler tarihi yazar" sözünün güzel bir örneği sayılmalıdır. Yani Kur'an ile örtüşmeyen rivayet tarihi asla delil olarak kabul edilmemelidir. Yine rivayetlere göre; "Allah'ın Resulünden önce gelen bütün Resul ve Nebiler de namaz kılmıştır." Ancak her ne hikmetse Allah'ın indirdiği hiçbir kutsal kitapta kıldıkları namazın târifi bulunmamaktadır.

Namaz'ın adı veya tarifi ne Tevrat'ta, ne Zebur'da, ne İncil'de, ne de Kur'an'da bulunmamakta iken, Kur'an'dan bir tarif çıkarmaya çalışmak çok zorlama ve beyhude bir çaba olmaktadır. "Dinin direği" şeklinde nitelenen böyle önemli şekilsel bir ibadetin, Allah tarafından kendi koruma garantisi altında olmayan rivayetlerin güvenilirliğine teslim edilmiş olması; Kur'an perspektifinde düşünüldüğünde çok garip, aklen ve mantıken kabul edilemez bir durumdur. Kur'an içerisinde geleneksel namaz ritüelini oluşturan "kıyam, kıraat, rükû, çift secde, kade, selamlama" gibi namazın parçası olduğu belirtilen kelimelerin namazdaki sırasıyla bir arada geçtiği bir âyet de yoktur, demiştik. Üstelik bu kelimelerin geçtiği ayetlerde, bu kavramların tamamının namazın birer parçası olduklarına dair bir delil de yoktur. Ayrıca bu kelimelerin anlamları, Kur'an'ın genelindeki gerçek anlamlarından saptırılmıştır. Oysaki namaz kılmanın nasıl yapılacağı belli olsaydı; Allah'ın bunu da tıpkı abdest konusunda olduğu gibi bir ya da birkaç ayetle tarif etmiş olması gerekirdi. Eğer birbirimizle iyi geçinme gibi bir derdimiz yoksa, barış içinde yaşamak gibi bir hedefimiz olamıyorsa, birbirimizin kuyusunu kazan bir ekonomik duyarsızlığa sahipsek, iyilikleri bile "desinler" diye yapıyorsak; birbirimize selam vermemizin, selamun aleyküm, merhaba

veya günaydın dememizin hiçbir anlamı yoktur. İnsanlardan beklenen bir lidere, ruhban sınıfına ya da ahbar sınıfına körü körüne bir salât (bağlantı) kurmaları değil bağlantılarını (salâtlarını) Allah'a kurmalarıdır. İşte bu yüzden onların mescidi haramdaki salâtları alkışlamak ve el çırpılmaktan ibaret kalmıştır.

Oysa Nebi ve diğer iman edenler vakitli olarak dersler yapmakta, furkan ile sorgulamakta, kitabı okumakta, doğrulamakta, tam bir emin oluşla iman edip secde etmekte, hûşû ile kendilerini arındırmaya, sulh'u yaymaya, infak ile dayanışmaya ve dualarını dava edinip o davaya paydaş olmaya çalışırlardı. Nebi'yi alkışlamak değil, onun ağzından çıkan âyetleri duyup anlama, emin olma ve öğrendikleri erdemleri hayatlarına tatbik etme gayretindeydiler. Aybaşına on gün kala cebinde on beş lira kalmışken, şefkat arayıp da bulamamışken, Kur'an'a döndüğün ve Kur'an'la uyardığın için zanlarla damgalanmış ve sapkınlıkla suçlanmışken, çaresiz olduğunu zannettiğin dertlere düşmüşken, artık bundan öte ne yapacağını bilememişken, imanla eğil, zihinle eğil, yürekle eğil, ayakta, eğilerek, yan yatarak, düz durarak, uzanarak her an yüce Allah'ın seninle birlikte olduğunu bilmelisin.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (24. YAZI)

Kur'an'a göre namazın günde beş vakit kılınacağını gösteren hiçbir delil yoktur. Yani bu konuyla ilgili yapılan yorumlar, geleneklerle âyetleri örtüştürmeye yönelik zorlama yorumlardır. Aynı şekilde namazda yapılan kıyam, rükû ve çift secde hareketlerinin tekrarını ifade eden "rekât" kelimesi de Kur'an'ın hiçbir âyetinde geçmemektedir. Dolayısıyla Kur'an'a göre hangi namazın kaç rekât olacağı da belli değildir. Namazların sadece iki rekât olması gerektiği düşüncesi, savaş zamanı yapıldığı iddia edilen namaza dayanmaktadır.

Üstüne üstlük diğer bazı dinlere mensup insanların kendilerine özgü bir şekilde ibadet ediyor veya benzer ritüelleri yapıyor olmaları; namazın eskiden beri süregelen geçerli ve doğru bir ibadet olduğuna dair delil olarak sunulurken her ne hikmetse İslam'a diğer dinlerden bulaşmış geleneksel bir ritüel olabileceği düşünülmemektedir. Oysaki namaz kılmanın kökeninde ateşe, Güneş'e tapma gibi putperest geleneklerinin bulunduğu herkesçe bilinmektedir. Buna rağmen Cibril'in, Allah'ın Resulüne Kur'an dışı iletişimle namaz kılmayı öğrettiği; buna da gerekçe olarak önceki kitap ehlinin namaz kılmayı unuttuğu iddia edilmiştir.

Kur'an'da bulunan kesin açıklamalara göre sadece Kur'an'a tabi olan Nebi (a.s) ın namaz gibi, Allah'ın indirmiş olduğu hiçbir kutsal kitapta yer almayan fakat yerine getirilebilmesi için tarife ihtiyaç duyulan bir ritüeli kendi kafasından üretmesi veya Kur'an harici vahiy olarak uygulamış olması düşünölemeyecek bir alternatiftir.

Zira Kur'an'ın kesin açıklamalarına göre son Nebi ve Nübüvete bağlı son Resul olan Muhammed (a.s) a Allah tarafından yüklenilmiş görevine göre Kur'an'a herhangi bir ekleme veya ondan bir çıkarma yapması kesinlikle yasaktır. (Yunus-15; İsrâ-73,74,75; Hakka-44) İnsanlık tarihinde Nebi ve Resuller dahil, kafirler, müşrikler, münafıklar, İsrailoğulları, Yahudiler ve Hristiyanlar salât kelimesini duyar duymaz hangi anlama geldiğini biliyorlardı. Salatın tarihi vahyin tarihidir. Vahiy salât sayesinde hayat bulur. Salat olmadan dine karışan şirk ve hurafelerden kurtulmanın imkanı yoktur.

İşte namaz böyle önemli bir misyonun yok olmasına sebep olan anlamsız bir uygulamadır. İfade etmek gerekirse, Şii ve Sünni din adamlarından taklitle gelen namaz; delili ve dayanağı sadece rivayetler olan, şekil şartına bağlanmış, yüce Allah'tan indirilen âyetlerin ve insan sözü duaların Kur'an'daki kıyam, rükû, secde gibi kavramlara dayandırılarak isimlendirilmiş şekilsel hareketlerle anlayarak ya da anlamayarak Allah'a geri okunması yani içinden seslendirilmesidir. Cuma Namazı da aynı uygulamanın topluca yapılmasıdır. Kur'an'a göre ise, cuma (toplama) gününde müminler salatı yerine getirmek için yani Allah'ın zikri olan Kur'an'ı müzakere etmek ve güncel meselelere vahyin önderliğinde çözümler üretmek amacıyla bir araya gelerek miskinlere sahip çıkmaları yüce Allah'ın en önemli emirleri arasında yer alıyor. Oysaki günümüz geleneksel dini yani Şiiliği ve Sünniliği uygulayan din adamları şekilsel bir ibadet olarak öğrettikleri namazı, tam bir âyin havasında topluca yerine getirmektedirler. Camilerin içinde zengin, fakir, kentli, köylü erkekler yan yana, omuz omuza birbirinin derdinden habersiz; yoksullar, düşkünler, yetimler, kimsesizler için Allah'a dua etmektedirler!

Üstelik “Ey iman edenler” hitabıyla başlayan cuma salatının âyetini, “Ey iman eden erkekler” şeklinde alarak kadınlara asırlarca camiye gitme hakkını tanımadılar. Namaz bitince de camiden çıkıp, çoğu kere birbirlerine selam bile vermeden dağılmaktadırlar. Din adamlarının korkutmalarına ve tehditlerine karşı namaz kılarak görevini yerine getirmiş olmanın verdiği psikolojik rahatlık içinde; el açan dilenciye bozuk para verip, cenneti hak ettiklerine inanmaktadırlar.

Cami ve namaz haricindeki gerçek hayatta ise çoğu zaman birbirlerini tanımamakta, yardım etmemekte, birçok harama bulaşmakta, borçlulara haciz ve icra yoluna gitmekten çekinmemektedirler. Müslümanların bu yaşam tarzına girmiş olmalarının nedeni, vahyin uygulanmak üzere anlaşılması olan Kur’an’daki gerçek salatın işlevinin ortadan kaldırılarak namaza dönüştürülmesidir. Tekrar belirtmek gerekir ki “namaz” kelimesi, aynen “peygamber” kelimesi gibi Farsça olup, Kur’an’da olmayan bir kelimedir. Bunun yerine Kur’an’ın orijinalinde “salât” kelimesi ve bu kelimenin türevleri geçmektedir. Neredeyse günümüzdeki bütün mealciler ve çevirmenler de Kur’an’daki salât kelimesini ve kelimenin türevlerini (kelimenin âyetlerdeki gramerle ilgili değişik kullanımlarını) namaz ritüeliyle değiştirmişlerdir.

Salatı ikamenin “namaz kılmak” anlamına geldiği; geleneksel bir ritüel olan namazın Kur’an’da bulunmaya çalışılması zorlama bir yorumdur ve Kur’an’da karşılığı bulunmamaktadır. Dolayısıyla din adamlarının kendi anlayışlarını Kur’an’a sokma ve insanları bu şekilde yönlendirme fiilinin sonucudur. Yani hiçbir âyette, Kur’an’da geçen salâtı ikame etmenin karşılığı olarak “namaz kılmak” anlamı yerine oturmamaktadır. Zaten böyle bir mana vermek de salâta değişik anlamlar verilmesi gerekli hale gelmiş ve âyetler arasında anlam bakımından birçok çelişkiye sebebiyet verilmiştir. Yani bazı âyetlerde salât kelimesinin türevlerine yükledikleri bu anlam, âyette bahsi geçen konuyla uyuşmadığı için bu defa kelimeye farklı anlamlar yüklemişler ve Kur’an içerisinde anlamı olmayan meallere yol açmışlardır.

Bu çelişkileri de ‘kelimelerin birden fazla anlamı vardır ve âyetteki konuya göre kelimeye bu anlamlardan biri verilir’ şeklinde savunmuşlardır. Kur’an’da namazın hem kelime olarak hem de şekilsel bir tarif olarak karşılığının bulunmaması dolayısıyla Kur’an’daki “salât” kelimesi, din adamları tarafından “namaz” olarak yorumlanmıştır. Yani bu anlayış yüzünden “salât” kelimesinin anlamı “namaz” şeklinde; “ekimus salât” kavramının anlamı da “namaz kılmak” şeklinde başka bir kavrama dönüştürülmüş durumdadır. Doğal olarak salât ile ilgili âyetlerin çevirilerinde veya yorumlarında “namaz kılmak” karşılığını gören insanlar, geleneksel uygulamadaki şekilsel “namaz kılma” ibadetini düşünmemeye ve sorgulamadan kabul etmeye yönlendirilmişlerdir.

Dolayısıyla doğumundan yaşadığı ana kadar çevre ve geleneklerin içerisinde yetişen ve genellikle onlardan etkilenecek dinlerini öğrenen insanlar, namazı da şekilsel bir ritüel olarak birbirlerinden öğrenmekte; Kur’an’da “namaz kılmak” şeklinde meallendirilen salât kavramını da akıllarında bu şekliyle canlandırmaktadırlar. Böylece salât ederek yani Kur’an’ı öğrenerek vahyin rehberliğini hayatlarında uygulayacaklarına; namaza yönlendirilerek sayılara ve şekillere boğulmuş bir halde ve çoğu zaman ne dediğini bilmeden dini vecibe’lerini yerine getirmiş olma psikolojisiyle hem Kur’an’dan hem de Dünya işlerinden uzak tutulmuşlardır.

Sonuçta Kur’an okuyucuları ile samimi insanlar, diğer birçok konuda olduğu gibi bu çok önemli konuda da yönlendirilmiş ve yanıltılmışlardır. Geleneksel namazın unsurları olan kible, kıyam, rükû, secde gibi şekilsel hareketler Kur’an’dan incelendiğinde; bu kavramların gerçekte şekilsel hareketlerin isimleri olmayıp, daha geniş ve kapsamlı anlamlarda yani zihinsel kabul ve mutlak itaat anlamında kullanıldıkları anlaşılmaktadır. Salatı ikame; toplum içindeki sorunları, zikre- Kur’an’a- hayata göre çözüme yollarını öğrenip onarma, (ikame ise) bunları dikme sürekli olarak ayakta tutma ve yaşatma eylemidir. Aslında salât dinin kendisidir. İndirilmiş vahiy dininin asli niteliklerinden mahrum bulunan yığınlara biçimsel kimi alışkanlıklar ve yüzeysel kimi eğilimler kazandırmak

bir kıymet ifade etmez. Kendilerini İslam'ın asli ilkeleri ile İslam lehine değiştiremeyen bireylerin bir toplumu değiştirmeye kalkışmaları sadece şuursuz ve bilinçsiz bir aklın ifadesi olabilir. Nebi (a.s) ın Medine hayatına “asr-ı saadet” (mutluluk asrı) dediler. Hamd olsun Kur'an sayesinde bu yalana kanmadık. Kur'an'dan bu konuyu araştırdığımızda büyük bir yalan olduğunu gördük. Dolayısıyla elimizde güvenilir kitap olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak yoktur. Bütün namaz araştırmaları; Milâdi 632'den sonra söylenenler ve bu söylentilerin evrimleşerek başkalaşmış hale geçerek Milâdi 800'lü yıllarda yani Abbasiler döneminde rivayetlerin kitaplaşmasıyla oluşmuştur.

Yani iki İslâm tarihi vardı:

1-) Nebi (a.s) ın yaşadığı ve sadece Kur'an'ın tebliğ edildiği tarih. Bu tarihte Kur'an'dan başka hiçbir şey yoktu, sadece vahye tâbi olma ve ona itaat vardı.

2-) Nebi (a.s) vefat ettikten sonra dedikodu ve yalanların hadis ve sünnet yapıldığı tarih. Bu tarih Kur'an'sız ve koyu karanlık bir cehalet ve taklit tarihidir. Vahşi bir inancın hakim olduğu, iman edenler arasında kıyamet gününe kadar sürecek bir parçalanma ve düşmanlık tarihidir. Bu tarihte sahabeler arasında Nehravan, Sıffin, Cemel savaşları, Kerbela, Harre ve Kabe baskını katliamları yaşandı. Şiilik ve Sünnilik bu çağda neşvu nema buldu. Yani mezhep ve fırkalar bu karanlık çağın ürünüdürler. İşte bu hal O'ndan sonraki devirlerde efsane, hayal ve hayallerle desteklenen birçok bilgi kirliliği ortaya çıktı. Daha sonraları bu yalanlar kitaplaştırıldı. Yani Buhari, Müslim, Nesai, Tirmizi, Malik bin Enes, Ahmed bin Hanbel, İbni Mâce, Ebu Davût gibi muhaddis ve müctehidler, namaz hakkında ortalıktaki söylentileri topladılar, vâiz ve kıssacılar da bu uydurma namazın ne kadar faziletli olduğunu anlatıyorlardı.

İşin vahim tarafı, Kur'an'ın ilmi ve hikmeti olmadığı için ümmi halk bu sözleri akıl ve mantık, vicdan ve fitrat terazisine koymadan olduğu gibi kutsal olarak kabul etmeleri idi. Bunların büyük çoğunluğu Zerdüşst toplumunun etkisinde kalmış, çocuklukları İran'da

geçmiş insanlardı. Bu yüzden Kur'an'ın en önemli kavramı olan salatı Zerdüşt'ün namazına çevirdiler. Sadece salatı değil, bu tarih Kur'an'da var olan bütün kavramların değiştirildiği bir tarihtir. Yani "ibâdet, takva, ihlas, ihsan, iman, İslam kavramları da bu tarihte yok olmuştur.

Bir düşünün bu karanlık tarihin adamları ihlas ve İslam'ın hangi anlama geldiğini bilmiş olsalardı, "hadis" ve "sünnet" adı altında bir din meydana gelir miydi? Bu karanlık çağın adamları Kur'an'dan zerre kadar nasipleri olsaydı, bu kadar mezhep ve fırkalar olur muydu? Bu çağda Kur'an'ın ilim ve hikmeti olsaydı, bu karanlık adamlar hata etmez birer rab gibi kabul görürler miydi? Yani ümmi insanlar, bu Kur'an cahillerine "büyük alim" sıfatına layık görmeleri cehaletten kaynaklanan bir olaydır. Kur'an bilinmediği için bu cehalet günümüzde de devam edip gitmektedir.

Dolayısıyla her şey gelip Kur'an'ı bilmeye dayanıyor. Kur'an bilinirse, her şey kolay olur. Kur'an bilinmezse her ahmaklık normal bir olay hatta din olur. Nurculuk ve tarikatçılık gibi. Kur'an bilinmeden hiçbir amelin gerçek anlamı bilinemez. Bu şuur ve bilinci gerçekleştirecek olan salâttır, fakat salatı namaz ile katlettiler. Ama en korkunç olanı, din adamlarının insanlara kıldıkları namazın "Allah'tan bir emir" olduğunu söylemeleri olmuştur. Çünkü Nebi (a.s) adına iftira edilen binlerce rivayeti dinleyen ümmiler bunları "din, iman, ihlas ve ibadet" olarak algıyordu. Oysa yüce Allah, kendi kitabından başkasının kitabının "inanılıp dine ortak edilmesini" kula kulluk etmek yani şirk koşmak olduğunu haber veriyordu. (Kâsas-87) Kur'an'a tâbi olmayan din adamları tam da bunu yaptılar.

Mâide-65,66, âyetlerde yüce Allah Tevrat ve İncil'e yapılan ihânetten sonra 67.âyette direk olarak Resul'ü şöyle uyarıyordu. "Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer yapmazsan risâler görevini yapmamış olursun..." Yani insanları namaza mahkûm eden yüce Allah değil, din adamları olmuştur. Son vahyin tarihi Nebi (a.s) ın vefatından yüzyıllar sonra kaleme alındığından birçok hayal ve hikayelerle doludur.

Hadis ve İslâm tarihi, çöplüklerden toplanan rivayetlerin toplanmasıyla oluşmuştur. Muhaddis ve tarih yazarlarının hiçbiri ne Nebi (a.s) ne de sahabeleriyle tanışmış değildir. Fakat ne yazık ki öyle bir algı oluşmuş ki, bugün bu iftira eserler sanki Nebi (a.s) dan gelmiş, onun temiz dilinden dökülmüş gibi din ve iman olarak görülüyorlar. Bu yalanlara iman eden din adamları salatı namaz olarak anlamaktan başka hiçbir alternatifleri olamaz. Elbette salatı namaz olarak anlayacaklar. Bunlara karşı durmak da “akıntıya karşı kürek çekmek” ten başka hiçbir şey değildir. Ataların dinine kulluk edenlere hakkı kabul ettirmek mümkün değildir.

SALÂT NAMAZ DEĞİLDİR. (25.YAZI)

İman edenler arasında en kolay ve en rağbet gören iş yâ da meslek; önüne Kur’ân’ı veya hadisleri koyup, oradan birkaç ayet ve hadis okuyarak millete din anlatmak. Bir usul ve metodunuzun olup olmaması, dünyadaki tüm gelişmelerle nasıl ilgilenileceği, yoksullukla ve sömürü düzenleriyle nasıl mücâdele edilmesi gerektiği, dünyaya barış ve adâletin nasıl egemen olacağı, bilimsel araştırmaların nasıl yapılacağı ve gelişmelerden nasıl yararlanılması gerektiği, tüm mazlum ve mağdurları nasıl ayağa kaldırmak gerektiği ile ilgili... hiçbir çözüm önerileri ve projeleri olmadan, sadece hikâye ve menkıbelerle ümmi insanları aldatıyorlar! Abdest âyeti olarak bilinen Mâide 6.âyette önemli konu “izé kumtum” (kalktığınız zaman) olarak geçen kelimenin namaz kılmakla ilgili değildir.

“Bilgi (vahyi) öğrenim ve öğretimine yani dayanışma kurumlarının işlevini oluşturmaya” cemaat halinde katılmak anlamındadır. Temizlenmek, insanın insanla diyalogunun temiz, pak görülmesi içindir. “Kumtum” ifadesi; ayak üstünde dikilir duruma geçmek anlamından daha çok “toplu salât”ın başlanacağı zamanın içindeki hazırlığı ifade eder. Yani Mâide 6.âyette geçen “kalkmak” ifadesi “toplu salata katılmak” anlamındadır. Kişisel salâtlar anlamında değildir. Hele ki namaz kılmak anlamında hiç değildir. Görüldüğü gibi “kalkmak” kelimesi önüne gelen kavrama göre şekillenir.

Kur'an'a göre bu; toplanma salatı olan cuma için kalkmaktır. Eğer salata yanlış manâ verilirse, "kalkmak" sözcüğü de yanlış anlamda kullanılacaktır. Bu âyette bizden istenilen toplu salata giderken zihinsel olarak kötü fikirlerden arınmak ve görünen yerleri temizlemek istenmektedir.

Bu temizlik Allah'a karşı değil, insanlara karşıdır. Tıpkı üzerimize giydiğimiz çeşitli giysilerin temiz olmasına özen gösterdiğimiz gibidir. Çünkü Allah'a karşı olsaydı sadece salât (öğrenim ve dayanışma) toplantısında değil, diğer işlerimizde, ibadetlerimizde hattâ yemek yememizde ve uyumamızda dahi temizlik isterdi. Kur'an'a baktığımızda yüce Allah insanlar için maddi temizliği, kendisi için manevi temizliği istemektedir. Şeytan, din adamı kılığında imanın içinde gizlenmiş olarak ortaya çıkar. Âyetin bizi uyandırmak için "şeytanın... ben de onları saptırmak için senin müstakim yolunun üstüne oturacağım." (Araf- 16) buyurduğu gibidir.

Zihinsel şeytanın böyle bir şey yapmaya kuvvet ve kabiliyeti yoktur. İnsanları Kur'an'ın yolundan engelleyen din adamı kılığındaki şeytandır. Şeytanların oyun ve tuzaklarını Kur'an'dan ve aklı kullanmaktan başka hiçbir şey bozamaz. Çünkü Kur'an'ın ezeli ve ebedi hükmü böyle tecelli etmiştir "Allah, aklını kullanmayanların üzerine pislik yağdırır." (Yunus- 100) buyurur. Kur'an'ın ve aklın terazisinde tartılmayan bir dinin şeytanların uydurması olup olmadığını bilemeyiz. Yüce Allah şöyle buyuruyor. "...Sapıtmanız için Allah size (vahiy'le) açıklama yapıyor..." (Nisa-176) "...Sadece Allah hakkı söyler yani doğru yola yalnız O hidayet eder." (Ahzab-4) İşte yukarıdaki âyetler, Rabbimizin "kimse sizi Allah ile aldatmasın." (Lokman- 33; Fatır- 5, Hadid-14) uyarısının gerçekten uygulanır olmasıdır. İnsanlar iyi niyetle din adamlarına veya duygu ve algılarına uyarak Allah'ın rızasını kazanmak için ayın yaparlar. Halbuki Allah insanlardan niçin ritüel ibadet yapmalarını istediğini düşünmeleri gerekir. Din adamlarının ritüeller için ileri sürdükleri gerekçe şudur. "Namaz kılın, borçlarınızdan kurtulursunuz, rızıkınız genişler, günahlarınız silinir, mutlu-mesut olursunuz..." derler.

“Fakat namaz kıldığımız halde bunlar gerçekleşmiyor.” dediğinizde, bu kez “hakkıyla kılmıyorsunuz veya imtihanınız böyledir” derler. Yani doğru söylediklerini kanıtlamak için yalan konuşurlar. Çünkü Kur’an’da var olan İslam, iman, takva, ihlas, ihsan (güzel ahlak) gibi en önemli kavramlar gönül ve zihinle ilgilidir. Yani Kur’an sadece bir öğüttür. (Âli İmran- 58; En’am-68, 90; Âraf- 2, 63, 69, 171; Hud- 120; Yusuf-104; Râd- 19, 28; İbrahim- 52; Hicr- 6, 9; Nahl-43,44; İsrâ- 41; Kehf- 28, 57; Tâhâ- 3, 14, 42, 99, 113; Enbiya- 2, 7, 10, 24, 48, 50; Müminun-110; Nur- 37; Furkan- 18, 29, 73; Şuara- 5; Ankebut- 48, 51; Secde- 15, 22; Yasin- 11, 69; Sâd- 1, 8, 29, 87; Zümer- 22, 23; Zuhruf- 36,44, 45; Necm-29- Cuma-9; Talak- 10; Kalem- 51, 52; Hakka- 48; Cin-17; Müzzemmil- 19; Müddessir- 31, 49, 54, 55; İnsan- 29; Abese-4, 11, 12; Tekvir- 27; Gâşıye- 21)

Bu öğüt ve değerlerin hayatta karşılıkları ise, adalet, merhamet, insan hakları, infak ve her türlü salih ameldir.

Mesela: Âyetin manasını bozarak “Namaz kötülüklerden alıkoyar” derler. Bunun böyle olmadığını, namaz kılanların her türlü kötülüğü yaptıklarını somut örneklerle gösterdiğimiz zaman da “onlar dosdoğru namaz kılmıyorlar” diyerek insanları aldatırlar.

Mesela: Çocukların istismar edildiği tarikat ve cemaatlerin Kur’an kurslarında hiç aksatılmadan yapılan tek şey namazdır. Namaz böyle bir pislikten neden engellemiyor? Tam aksine, namaz bütün kötülükler için bir istismar aracı ve bir örtü olarak kullanılmaktadır. Dolayısıyla şeytani duygu ve düşünceler din adamı kılığında gelerek insanlara şirk ve batılı islam diye yutturmuştur. “Acaba bunları gerçekten Allah mı emretti yoksa rivayetçiler mi şeytanın tuzağına düştüler?” diye de hiç kimsenin aklına gelmiyor. Kendi aklınıza değer vererek âyetleri anlama seviyenizi yükseltin! Sizi karanlık çukurlara çeken rivayet ve mezheplerden kurtulun! Kur’an’ın bir özelliği de “yaşanan çağın uygunluğuna göre anlamak” istediğinizde kendisini size açar. Yani onun aklına göre doğru kod girilmiş olur. Kur’an okuyan, bilen yığınla din adamı, hoca, şeyh, evliya, üstad, imam olduğu halde, tümünün Kur’an’a aykırı inançları olduğunu görüyoruz, duyuyoruz.

Neden böyle oluyor? Çünkü Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü, kavramların hangi anlama geldiğini bilmiyorlar ve merak da etmiyorlar. Din atalarından gelen yalanlarla yetiniyorlar. Halâ Arapça dilinin kutsallığı üzerinde yoğunlaşanlar, Kur'an'ın canlılara indiğini algılayamıyorlar. Yüce Allah'ın âyetlerini alaya alır gibi ölümlere okuyorlar. Yani vahyin hikmetini anlamadığından maksadını anlamıyor. Şii ve Sünni coğrafyasındaki milyonlarca insanın namaz kılmadığı için suçlu durumuna düştükleri bir gerçektir. İman ediyor ama beş vakit namazı kılmıyor-kılamıyor.

Büyük bir çoğunluk bu şekildedir. Bazıları ellisinden altmışından sonra büyük bir gayretle kılmaya başlıyor. Fakat iki günde pes ediyor. Bazıları iki ay, bazıları iki yıl. Moralleri bozulan, suçluluk psikolojisine giren milyonlarca insan! Bu da o insanlarda olumsuz sonuçlar ve psikolojik hastalıklar ortaya çıkarıyor. İbn-i Sina bir gün iki kuzu alır. Birini kurdun yakınına, diğerini kendi başına özgür olarak bırakır. Altı ay boyunca yiyecek ve içeceklerini de eşit olarak verir. Yani kuzular için tüm şartlar eşittir. Kurdun yakınında olan kuzu korkudan dolayı hiçbir gelişme göstermez, zayıf kalır. Tek başına özgür beslenen kuzu ise, gelişir, serpilir, annesinin boyuna ulaşır. İbni Sina bu deneyden sonra bir karar verir.

“Özgür olmayan insanlar ve toplumlar gelişemezler.” Eğer uyanmamız için kıssayı benzetecek olursak buradaki “korku ve stres”i devamlı kılmaya mecbur bırakıldığımız ve bir türlü başaramadığımız namaza, “Kurt”u da cehenneme giriş ve ateşle tehdit eden din adamlarına benzetebiliriz. Çünkü hep namaz kılmayanı (Allah'ın yerine geçip) cehennemlik” olarak yargılamışlardır. İslâm toplumu da bunlara inanıp korkmaktadır. Lâkin salatın gerçeğini anladığımızda, bu yargıları tersine dönmektedir. Daha da kötüsü var; ya hergün beş vakit namaz kılarınsın ya da cehennemde yanarsın” deyimi yüzünden insanlar bütün salih amellerden uzak kalıyor veya komple terk ediyorlar. Yani namaz konusunda öyle de böyle de başarılı olmanın imkânsız olduğu ortaya çıkıyor. Bu haller de bizi “insanı mükemmel yaratan bir yaratıcının, böyle bir şey (savaşta bile değil, barışta bile) istemeyeceği açıktır” sonucuna götürüyor.

Halâ namaz kurgusuna inananlara sesleniyoruz: Ya günde beş vakit inandığın gibi sürekli olarak namaz kılacaksın ya da Allah'ın vahyine (salâtın gerçeğine) inanıp bu zoraki kölelikten kurtulacaksınız. “İnanıyorum ama kılmıyorum” demek çok daha kötü; insanı münâfık konumuna sokar. Madem inanıyorsun onu yapmalısın. Yapmadığın inanç, geçerliliğini yitirir. O halde yaşamla ve fitratla çelişen namaz kuralları Allah'ın emri olamaz. Zira “Allah insana yapamayacağı yükü yüklemez!” (Bakara-286) “İnsanlar güçlük çeksinler diye Kur'an inmedi, haşyet duysunlar ve öğüt alsınlar diye indi” (Tâhâ-2,3) Yüce Allah, insanı merhamete yönelten bir Rab iken, zorla namaz kılmayı istemekle, birdenbire insanı zora ve strese sokan bir varlık haline geliveriyor. Bu da namazın Allah'ın değil, sufi anlayışa sahip insanların kurgusu olduğunu gösteriyor.

Dini uyduranlar, “Namaz kılmanın” farz, vacip, sünnet, müstehap, mekruh, müfsit, haram yani hükümlerini-kurallarını-kâidelerini Allah'a bırakmadan kendileri takdir(!) ederek, Allah'ın emretmediği bir sürü uygulamayı yüzyıllardan beri zorla insanlara yaptırıyorlar. Üstelik âyetlerde bulunan secde, rüku, salavât, kıyam, kible, ibadet, imtihan gibi kavramları da kast edilen manadan çıkarıp namazda kaybetmişlerdir. Kur'an'a göre Allah'a iftira en büyük zulümdür. (En'am-21, 93; Hud-18; Kehf-57; Ankebüt-68; Secde 22; Saf-7)

Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları Kur'an'da işlerine gelen bir kulluk yolu bulamadıkları için Kur'an'ın yetersiz olduğunu bile iddia ettiler. İslâm bizi, her ne suretle olursa olsun Allah'tan başkasına kulluk etmemeye dâvet ediyor. İslam bizi, her ne suretle olursa olsun, kimimizi kimimize Rab edinmemeye dâvet ediyor. Gerçekten bu dâvet önemli bir dâvettir. Bugün ortada bir ihtilaf ve kavga varsa, dâvet ve tebliğ bu kavganın yok edilmesi için sürdürülmelidir. Ama maalesef din adamları eski yanlışlara takılı kalmaları yüzünden “insanlık için” iyi bir sınav verememektedirler. Bu ümmetin sorunu dinsizlik değil, dindir. Uydurma şirk dini, evliya ve ilahların küfür dini, cibt ve tağutların zulüm dinidir. Bu ümmetin sorunu halk değil, din adamlarıdır.

Yalancı, mufteri, istismarcı, din tüccarı sahtekar din adamı en büyük sorundur. Diyanet, bu fedakar ve saf ümmet için büyük bir israf ve büyük bir sıkıntıdır.

“...Bir toplum kendilerindeki özellikleri değiştirmeye kadar Allah onlarda bulunanı değiştirmez...” (Râd-11)

Sonuç olarak: “Abdest” temizlik içindir. Allah’ın temizlik için bir öğütüdür. Cuma süresinden sonra Medinede inmiştir. Cuma süresi 110. sure, “abdest” denilen temizlik âyeti ise 112. surededir. Kur’an’da inen ilk süre Alak suresidir. Bu sürede salât âyeti vardır. “Salat eden kulunu engelleyeni gördün mü” âyetini nasıl çeviriyorlar? Namaz kılanı engelleyeni gördün mü? diye. Böyle bir cehalet olabilir mi? Ortada namaz diye bir şey yok. Cuma için temizlik âyeti on dokuz yirmi yıl sonra iniyor. İnsanlar bu süre içinde abdestsiz namaz mı kıldılar? Temizlik âyetini “abdest” diye kabul etsek diyelim. Nasıl yapılacağı açıkça anlatılıyor. Namaz için ön şart diyelim. Peki Namazın nasıl kılınacağı neden bir namaz âyeti ile açıklanmıyor?

Ön şart açıklanıyor, asıl olan namazın nasıl kılınacağı açıklanmıyor. Yani sanki Allah bize bulmaca kitabı gönderdi arayıp bulacağız. Savaş âyetinden rekat sayısı çıkarıyorlar. Ön yargısız Nisa 103. âyete bakın. Oradan nasıl rekat sayısı çıkarıyorlar. Savaş hali var. Ordunun intikali söz konusu. Nebi bununla ilgili bilgilendirme yapıyor Kur’an temelli. Yani savaş hali olmasaydı rekat sayısını öğrenemeyecektik öyle mi? Eğer namaz dinin temeli ise neden müstakil olarak nasıl kılınacağı ve rekat sayısı belirtilmemiş. Kıyam, rüku ve secdenin anlamları da farklıdır. Secde yere kapanmak değildir. Kur’an’da hangi âyette rüku ve secde geçiyorsa arkasından gelen cümlede veya âyette nasıl bir manasının olduğu açıklanır. Secde, Allah’ın âyetlerini gönülden, ihlas ve bilinç dahilinde kabul edip teslim olmaktır.

Mesela: Ağacların, kuşların secde ettiklerini belirten âyete göre kuşlar namaz kılıp yere kapanmıyorlar? veya “İsrailoğullarına kapıdan secde ederek girin âyeti var” kapılardan yere kapanarak girin demek değildir.

Yine “Allah senin secde edenler arasında dolaştığını görür.” âyetine göre” Nebi (a.s) yere kapanan insanları arasında dolaşmıyordu. Yine müşrikler için; “onlara âyetlerimiz okunduğunda secde etmiyorlar âyetine göre” müşrikler yere kapanmaları gerekmiyor. Müşrikler bunları bilmezler. Salât kavramının anlamı tahrif edilmiştir. Gelenekçi mezhepçi anlayışın uydurma rivayet ve ictihadları doğrultusunda tahrifat yapılmıştır ve paralel hadis dini ortaya çıkarılmıştır. Yani Kur’an âyetleri rivayetlere uydurulmaya çalışılarak çeviriler yapılmıştır. Şimdiye kadar anlattığımız yüze yakın âyet cümlesini, sanki kendi görüşleri doğruymuş gibi anlamını kendi menfaatleri açısından ortaya koymaktadırlar. Bunlardan biri de sıkışınca söyledikleri şu âyettir.

Aslında bu âyet, biz gerçek müminlere karşı dillendirenler, (âyetlere karşı) yanlış bildiği rivayet bilgilerinin ispatı için yeterli olmayışındandır. Yani vahye karşı aciz kalışlarındandır. Güya kendilerinin hidayetin üzerinde olduklarını var sayarak, vahiy ehli muvahhidlere karşı “sizin dininiz size bizim dinimiz bize” demektedirler. Halbuki biz hayatta yegâne yol göstericinin sadece Allah olduğuna iman ediyor ve ona göre hareket ediyoruz. Burada yanlış olan kimdir? Aslında “senin veya benim” dediğin din hangi din, indirilmiş vahiy dini mi uydurulmuş şirk dini mi? Yüce Rabbimizin Resul’üne vahyettiği ve söyle diye emir buyurduğu âyet; “Sizin dininiz size, bizim dinimiz bize” demekle; senin “şirk” (ritüelci) din anlayışın sana yol gösteriyor, benim yalnız Allah’ı “birleyici” din anlayışım da bana yol gösteriyor anlamına gelmektedir. Yani Kâfirun suresinde geçen son âyet çok önemli bir mesajı içine alıyor. Bu cümleyi en çok kullanan kesim, kendi inançlarının yanlış olduğunu gösteren hidayetle karşılaştığında, eski inancını sorgulamaya almayıp tutuculuk göstererek bunu dillendirenlerdir. Oysa âyet, Kur’an’dan bağımsız, dayanaksız bir inanç için değil, aksine Kur’an’a bağlı, ondan destekli hanif İslam dini için söylüyor. Dolayısıyla hadisçilere soruyoruz: “Sizin dininiz size bizim dinimiz bize!” demekle kendinizin hidayette olduğunuzu mu zannediyorsunuz? Bir kez olsun Kur’an’a baktınız mı, Allah’ın hanif dini hakkında bilginiz nedir?

Müslümanlar körü körüne inandıkları taklit anlayışını bırakarak, araştırmak, karşılaştırmak, yargılamak ve sorgulamak suretiyle sağlıklı sonuçlara ulaşmak zorundadırlar. Hiç kimse “biz atalarımızdan böyle gördük” mazeretinin arkasına sığınarak geleneksel sahne ve rolleri ayakta tutmaya çalışmamalıdır. Geçmişin donmuş kalıplarının sergilendiği bu sahnenin kaldırılması zorunludur artık. Yüce Allah şöyle buyuruyor. “Biz, göğü, yeri ve aralarındakileri oyun olsun diye yaratmadık.” (Enbiya-16) “Biz, gökleri, yeri ve aralarındakileri oyun olsun diye yaratmadık.” (Duhan-38) Abes bir şey yapmayan ve yaratmayan Allah, iman edenlere kendilerine hiçbir yararı olmayan bir şeyi emreder mi?

Yüce Allah’ın insanlara, özellikle iman edenlere en büyük desteği onlara vahiy indirmesidir. Eğer Nebi (aleyhisselam) a vahiy indirmeseydi yani ona vahiy’le destek vermeseydi, Mekke müşriklerine karşı koyma imkanı olmazdı. O halde Yüce Allah’ın insanlara en büyük yardım ve desteği onları karanlıklardan aydınlığa çıkaracak olan vahiy indirmesidir. Bir düşünün! Aslında sizin namazınızda salât vardır. Yani namazda okuduğunuz Kur’an salâttır. Fakat uygulama ve yöntem yani usulunuz hatalıdır. Neden mi? Yüce Allah kullarına destek amaçlı vahiy indirdikten sonra onu insanlara tafsil, tasrif, tefsir ve tebyin ederek detaylandırmıştır. Ama siz amaçsızca, hangi anlama geldiğini bilmeden, tekrar tekrar okuyor, aynı şeyleri okuyor, aynı yerleri sürekli okuyor, ama mesajın anlamında hiçbir haberiniz olmuyor. Bu Kur’an okumak değildir. Sizce salât bu mudur? Bir düşünün! Sorgulama yapmanız gerekmez mi. Yüce Allah birçok yerde biz misalleri düşünmeleri için insanlara tekrar tekrar anlatıyoruz, açıklıyoruz derken, sizin hiç Kur’an üzerinde düşünmeden onu anlamadan ve merak etmeden okumanız Allah’ın ahlakına ve vahyin amacına uygun bir hareket midir? Nebi (a.s) dan sonra hanif dine bu kadar hurafe, yalan, iftira ekleyip Kur’an’ı saf dışı edenler, namazı araya monte etmiş olamazlar mı? Araya yüzlerce, binlerce yalan sıkıştıranlar, namazı sıkıştırmış olamazlar mı? Yani şimdi siz! Kur’an ahlak ve aklına sahip olan Nebi (a.s) in günde beş kez yüksek bir sesle adının alınmasına razı olur mu? Yani

ezanı emretmiş ve okutmuş olabilir mi? Hem de Resuller arasında fark gözetmeyen ilâhi emrine rağmen. Veya Kur'an'da olmayan "Allah'u ekber" ifadesini kullanmış olabilir mi? Kıldığınız namazın Kur'an'da, Allah'ın ahlakında ve fiillerinde bir karşılığını görüyor musunuz? Hem de Kur'an'ın bir öğüt olduğunu deklare eden yüzlerce âyete rağmen. Evet Kur'an sadece bir öğüttür Salât ne kadar hayati ve faydalı ise, namaz o kadar ölümcül ve zararlıdır. Eğer Kur'an ilim ve ahlakına sahip olsaydınız otomatikman güzel ahlak sahibi olurdu, Kur'andan yüz çevirmekle kötü ahlak sahibi olduğunuz gibi. Cami ve mescitler gerçek misyonlarına namaz kılmakla değil, salatı ikâme etmekle kavuşurlar. Yüce Allah, içinde üretimi yani bereketli olmayan hiçbir şey yapmaz. O zaman insan da kendisine yaramayan ve faydası olmayan bir şeyi yapmaması gerekir. Namazın amacı düşünmeyi engellemektir.

“RÜKÛ EDENLERLE BİRLİKTE RÜKÛ EDİN” NE DEMEKTİR?

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ

“Ey İsrailoğulları! Size bağışladığım nimetimi hatırlayın. Bana verdiğiniz sözü tutun ki ben de size verdiğim sözü yerine getireyim. Yani bana karşı gelmekten sakının.” (Bakara-40)

وَأْمِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أُولَٰ كَافِرٍ بِهِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ

“Yanınızdakini tasdik edici olarak gönderdiğimizize inanın. Onu inkar edenlerin ilki siz olmayın. Âyetlerimi az bir değere değişmeyin yani bana karşı bilinçli olun.” (Bakara-41)

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“Sakın hakk’ı Batıl ile karıştırmayın yani bile bile hakk’ı gizlemeyin.” (Bakara-42)

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ

“Salâtı ikâme edin, Zekât’a (arınmaya) gelin. Yani rükû edenlerle birlikte rükû edin.” (Bakara-43)

اتَّامِرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

“Sizler “Kitabı Okuyup” durduğunuz halde insanlara iyiliği emredip te kendinizi unutup musunuz? (Bakara-44)

Şii ve Sünni din adamlarının inancında var olan “rükû”; belden öne doğru 90 derecelik bir açıyla eğilmek şeklinde fiziki bir eylem değil, “Allah’ın âyetlerine ilgi göstermek, onları anlamak için üzerlerine eğilmek, benimseyip boyun eğmek” anlamına gelmektedir.

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاٰكِعِينَ

“Salâtı ikâme edin, Zekât’a (arınmaya) gelin yani rükû edenlerle birlikte rükû edin. (Bakara-43) Âyetin öncesindeki âyetleri okuduğumuzda (Bakara-40-41-42) yüce Allah İsrailoğullarının Medine’de yerleşik olan torunlarına yani yahudilere hitâben;

وَأْمِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونَ

“Siz de iman edenler gibi Allah’ın âyetlerine ilgi gösterip benimseyin ve son vahye-Kur’ana tâbi olun” yani “rükû edenlerle-Kur’an’ı din olarak benimseyen müminlerle birlikte sizde rükû edin-Allah’ın âyetlerine ilgi gösterin, yönelin, boyun eğin ve aynı inancı benimseyin” buyuruyor.

Bir sonraki âyette (Bakara-44) geçen;

اتَّقُوا النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنَسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

“Sizler Kitabı tilâvet edip durduğunuz halde insanlara iyiliği emredip te kendinizi unutup musunuz?” ifadesi, bize Bakara-43. âyetteki Salât’ın “Vahiy Öğrenimi” olduğunu, buna bağlı olarak maddi-manevi Arınmanın-Zekât’ın salâtı ikâmenin doğal bir sonucu olduğunu açık olarak gösteriyor.

Medine’de yaşayan yahudilere;

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاٰكِعِينَ

“Salâtı ikâme edin, Zekâta (arınmaya) gelin” bunun için de rükû edin, yani “Vahye-Kur’ana ilgi duyun, yönelin ve boyun eğin”, sizler de “rükû edenlerle, yani Vahyi-Kitabı okuyup ilgilenen ve âyetlere boyun eğen müslüman toplum ile birlikte olun” denilmektedir.

Dolayısıyla bu âyetlerin “Namazı anlattığı” iddiasının tamamen hatalı olduğu, yine Allah’ın âyetleri ile çürütülmüş oluyor. Biraz düşünmek gerekiyor, eğer rükû namazın bir parçası olsaydı; Salâtı ikâme edin denildikten sonra neden tekrar rükû edin denilmiş olsun? Namazda zaten rükû vardır. Salât’ın ikâmesi namaz kılmak ise; neden âyette sadece rükû dedikten sonra secde de edin denilmiştir? Rükû’nun ardından secde gelmiyor muydu?

Hiç düşündük mü acaba Kur’anda; “Rükû edenlerle birlikte rükû edin” deniliyor da neden “Secde edenlerle birlikte Secde edin” diye bir âyet geçmiyor? Çünkü Rükû, şekle dayalı fiziksel bir hareket değildir ve “rükû edenlerle birlikte rükû edin” ifadesi; “Rükû edenlerle, yani Vahyi-Kitabı okuyup ilgilenen ve âyetlere boyun eğenlerle birlikte olun” anlamında kullanılmıştır. Çünkü ne salât’ın ikâmesi namaz kılmaktır, ne de rükû ve secde namazdaki ritüellerdir.

SALÂT BİRDEN FAZLA ANLAMA GELMEZ

Şii ve Sünni din adamları, salât kavramının, yerine göre namaz, yerine göre dua, yerine göre râhmet, yerine göre yardımlaşma anlamına geldiğini” iddia ediyorlar. Halbuki salât’ın tek bir kök anlamı vardır; oda destektir. Salât, “Vahiy yani Kur’an öğrenimi ve maddi-manevi dayanışma” alamına gelmektedir. “Kur’an Eğitimi” ile edinilen vahiy bilgisinden ve hikmetinden alınan “Zihinsel Destek” ve “Dayanışma” ile sağlanan “maddi-manevi destek” demektir. Salât’ın kök anlamı olan “Destek” ilk önce Vahiy-Kur’an öğrenimi ile edinilen bilgiden, yani Kur’an’ı anlayarak okuyup özümsemek ve vahiy içselleştirmek üzerinden başlar. Sonra da bu vahiy bilgisini sürekli olarak tekrar etmeyi, öğrenmeyi ve vahiy bağlantısını hayat tarzı haline getirmeyi gerekli kılar. Sonuçta vahye dayalı bir yaşam tarzını benimsemiş bireyleri ve toplumu meydana getirir. Bu bakımdan vahiyden bilgi desteği almak salât oluyor. “Bilgi desteği” olmadan salât olmaz. Vahiy bilgisiyle alınan zihinsel destek ile Kur’anın ilim ve hikmetiyle donanmış bir birey, artık vahyin gereklerini, temel ilkelerini, emir ve yasaklarını uygulayarak salatın içinde kesintisiz bir hayat sürer. Bunun doğal bir sonucu olarak Kur’anın temel emirlerinden olan toplumsal maddi-manevi yardım desteğinin pratik hayatta uygulanması ile “yardımlaşma ve dayanışma” sağlanmış olur.

“İnfak ve sadaka” ile Maddi yardım ve destek, “vahiy bilgisinin paylaşılmasıyla” manevi yardım ve destek sağlanmış olur. Kur’anda bağlam ve bütünlüğüne göre farklı âyetlerde farklı şekillerde ele alınsa da, salât kavramı geçtiği tüm âyetlerde mutlaka temelde “Destekleşme” anlamı içerir;

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ

“Allah ve Melekleri Nebiye Salât eder-Destek olur...” (Ahzab-56)

هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا

“O, (Allah) sizi melekleriyle (vahiyle) karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için size salat eder. Allah, mü’minlere karşı çok merhametlidir.”

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Onların (nifak ile iman arasında kalanların) mallarından, onları kendisiyle temizleyeceğin ve arındıracağın bir sadaka al ve onlara (Kur’an ile zihinsel) destek ver. Çünkü senin salâtın onlar için bir sükûnettir (huzurdur.) (Onların imanlarını sabit kılar.) Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir. (Tevbe-103)

وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰ أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَىٰ قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ

“Onlardan ölen hiçbirine ebediyen salât etme yani kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah’ı ve Resûlünü inkâr ettiler ve fasık olarak öldüler. Dolayısıyla “Onlardan ölen hiç birine ebediyen salât etme, cenazesini uğurlama, cenaze ve defin işlerinde kalan ailesine, yakınlarına destek olma yani onları teselli etme” demek istenmiştir.

“...كُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ ...”

“...kuşların hepsi salâtını- yaratılışındaki uçma ve havada kalma desteğini bilir...” (Nur-41)

Salât, Kur’anda namaz, dua ve Rahmet anlamında geçmez. Çünkü salât aynı âyet içinde hem dua (İbrahim-40; İsrâ-110) hem de Rahmet (Bakara-157) kelimeleri ile birlikte geçer.

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَايَ

“Rabbim! Beni ve soyumdan gelecek olanları salâtı ikâme edenlerden kıl. Rabbimiz dua’mı kabul et.” (İbrahim-40) Bu âyette salât ve dua ayrı ayrı kullanılmıştır. Yani salât, asla dua ve namaz demek değildir. Salât bir ibadet şekli değildir.

قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ وَلَا تَجْهَرُوا بِصَلَاتِكُمْ وَلَا تَخَافُوا بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا

De ki: “İster Allah diye dua ve davet edin ister Rahman diye DUA ve davet EDİN. Hangisiyle DUA ve davet ederseniz edin en güzel isimler O’nundur. salâtında sesini ne fazla yükselt ne de fazla kıs. Bu ikisi arasında bir yol tut.” (İsra-110)

Görüldüğü gibi bu âyette salât ve dua ayrı ayrı kullanılmıştır.

Yani bu âyette bize salât’ın asla dua olmadığını kanıtlıyor.

أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْتَدُونَ

“İşte Rabb’lerinden, onlara “salâvat” ve rahmet vardır. İşte onlar yani onlar hidayeti bulanlardır.” (Bakara-157)

“Salâvat”, salât’ın çoğuludur ve “Salâtlar” demektir. Yani Râb-b’leri onlara vahiy sayesinde destek ve yardımlarda bulunuyor anlamına gelmektedir. Yukarıdaki âyette hem Salât, hem de Rahmet ayrı ayrı geçiyor. Demekki salât ayrı, rahmet ayrı şeylermiş.

“...إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ

“Kuşkusuz Allah ve melekleri, Nebi’ye Salât ederler. Ey iman edenler! Siz de O’na Salât edin...” (Ahzâb-56) Burada Allah ve meleklerinin Nebi’ye Salâtı “vahiy’le motivasyon yani manevi destek”, müminlerden Nebi’ye istenen salât ise, Neb (a.s) yalnız bırakmama-ları ve onu üzmemeleridir yani “maddi-manevi destek” anlamına gelmektedir.

GENEL BİR DEĞERLENDİRME

Şii ve Sünni ülkelerin inançta, bilimde, teknolojiye, ekonomide, sanatta ve ahlâkta... kısaca insan hayatının standartlarını belirleyen her alanda geri olmalarının en önde gelen sebebi din adamlarının 1400 seneden beri salâtı dışlamış olmalarından başka bir şey değildir. Çünkü salât, yüce Allah'ın yardımının en önemli vesilesi olan büyük bir ibadettir. Rabbimiz, kullarına yardımını nasıl ve hangi vesilelerle göndereceğini açıklamış ve bunun sabır ve salâtle olacağını, kuru yakarıyla olmayacağını bildirmiştir.

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ
الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

“Bir de sabırla ve salâtle (yani eğitimle, öğretim ve sosyal destek kurumlarıyla) yardım isteyin. Şüphesiz bu (salât ve sabırla yardım isteme), saygılı olanlardan yani gerçekten Rabb’lerine kavuşacaklarına ve gerçekten kendilerinin O’na dönücü olduklarına inanan kimselerden başkasın büyük gelir.” (Bakara- 45,46)

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ
وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ

“Hani biz İbrahim’e, o beytin yerini, “Bana hiçbir şeyi ortak koşma; evimi, tavaf edenler, salâtı ikâme edenler yani rükû ve secde edenler için temizle” diye belirlemiştik.” (Hac-26) “...Kıyam eden-

ler, rüku edenler ve secde edenler...” Üç kavramın tek âyette olması bizim derin düşünmemize sebep olmaktadır. (K-v-m) kökünden gelen kıyam’ı âyetlerle inceleyelim

وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا
هُؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطَانٍ بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا

“Ve biz onlar ayaklanıp da(baş kaldırıp-kıyama geçip:) “Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir. Biz, O’nun yanı sıra hiçbir şeye ilâh olarak davet etmeyiz-yalvarmayız, yoksa kesinlikle saçma-sapan konuşmuş oluruz. Şunlar, Allah’ın yanı sıra ilâhlar edinen bizim toplumumuzdur. Edindikleri ilâhlara dair açık bir delil getirsellerdi ya! Allah’a karşı yalan uydurandan daha zalim olan kim vardır?” dediklerinde onların kalplerini sağlamlaştırdık. (Kehf 14,15)

وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا

Ve şu bir gerçek ki Allah’ın kulu- O’na davet ederek ayaklandığı-harekete geçtiği zaman o yabancılardan bir grup o’nun çevresinde neredeyse kenetlenenler.

قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا

“De ki: “Ben kesinlikle Rabbime dua ederim ve hiç kimseyi de O’na şirk koşmam.” Kıyam:” Rabbim Allah’tır, Onun dışında ilah yoktur, onun dışında kimseye davet etmem ve yalvarmam, O’nun dışında kimseye ibadet etmem!” demektir.

Secde ve Mescid

Secde, kayıtsız şartsız eslim olma anlamında kullandığımız “secde” sözcüğünün ilk ortaya çıkışı, “devenin sahibini üstüne çıkarması için boynunu eğmesi, itaat etmesi” ve “meyve yüklü hurma dallarının, sahibinin rahat uzanıp toplamasına elverişli olarak eğilmesi” anlamındadır. Daha sonra da sözcük; “ülke krallarının bastırdıkları para üstündeki kabartma resimlere halkın baş eğerek bağlılık göstermesi” anlamında kullanılmıştır. (Lisan ül Arab; c:4, s:497)

Demek oluyor ki “secde”; “kişinin bilinçli olarak bir başkasına -kendisinden daha güçlü olduğunu kabul ederek kayıtsız şartsız itaat etmesi ve onun otoritesi dışına çıkmaması” demektir. Kur’an’da bir çok yerde geçen, “meleklerin Âdem’e secde etmeleri” de işte bu anlama gelmektedir. Yani melekler (hava-su- rüzgar- güneş gibi doğal kuvvetlerin), Âdemoğlunun akli ve yeteneği karşısında, ona boyun eğmeleri ve kayıtsız şartsız emrine girmeleri anlamına gelmektedir. Yani insan akıl, araştırma, icat ve yeteneği sayesinde bu doğal kuvvetler olan meleklerden güç ve enerji elde etmektedir. İşte bu meleklerin Âdeme secde etmeleri anlamına gelmektedir.

Secde =Sin-Cim-Dal س ج د harflerinden oluşmaktadır.

Kur’an’da bu kökten türetilmiş kelimeler toplamda 92 kez geçiyor. Secdenin namaz içinde bir ritüel olamayacağına dair âyetler.

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ
سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ

“Hani, “Şu memlekete girin. Orada dilediğiniz gibi, bol bol yiyin. Kapısından sedde ile girin ve “hıtta!” (uyum sağlayacağız) deyin ki, biz de sizin hatalarınızı bağışlayalım. Güzel ahlak sahiplerine ise daha da fazlasını vereceğiz” demiştik.” (Bakara-58)

وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ
وَاَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَاتِكُمْ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ

“O zaman onlara denilmişti ki: “Şu memlekete yerleşin. Orada dilediğiniz gibi yiyin ve ‘Hıtta (uyum sağlayacağız)’ deyin. Kentin kapısından secde ile girin ki biz de sizin hatalarınızı bağışlayalım. Güzel ahlak sahiplerine daha da fazlasını vereceğiz.

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِثْقَالِ ذَرَّةٍ وَالْقَابَ لَكُمْ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا غَلِيظًا
تَعُدُّوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا غَلِيظًا

“Verdikleri sağlam söz(ü yerine getirmemeleri) sebebiyle “Tûr”u üzerlerine kaldırdık ve onlara, “Secde ile kapıdan girin” dedik yani onlara, “Sebt (yasakları) konusunda haddi aşmayın” dedik ve onlardan sağlam bir söz aldık.” (Nisa-154)

وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبْتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ
مَنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ
مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ
إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

“Ana babasını tahtın üzerine çıkardı. Hepsi ona secde ile yığıldılar. Yûsuf dedi ki: “Babacığım! İşte bu, daha önce gördüğüm rüyanın yorumudur. Rabbim onu gerçekleştirdi. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra; Rabbim beni zindandan çıkararak ve sizi çölden getirerek bana çok iyilikte bulundu. Şüphesiz Rabbim, dilediği şeyde nice incelikler sergileyendir. Şüphesiz O, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Yusuf-100) Kardeşlerin Yusuf’a secdeleri onun kendilerinden üstün olduğunu kabul ve itiraf etmeleridir. (Hac 22/18)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ
وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ
الْعَذَابُ وَمَنْ يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ

“Görmedin mi ki şüphesiz, göklerde ve yerde olanlar, güneş, ay, yıldızlar, ağaçlar, hayvanlar ve insanların birçoğu Allah’a secde etmektedir. Birçoğunun üzerine de azap hak olmuştur. Allah, kimi alçaltırsa ona saygınlık kazandıracak hiçbir kimse yoktur. Şüphesiz Allah, dilediğini yapar.” (Hac-18) Göklerde ve yeryüzünde olanların secdeleri yaratılış yasına aykırı hareket etmemeleri anlamına gelmektedir.

وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ

“Otlar ve ağaçlar, ikisi de Allah’a secde ederler.” (Rahman-6)

الَّذِي يَرِيكَ حِينَ تَقُومُ وَتَقْلَبُكَ فِي السَّاجِدِينَ

“O Allah’dır ki, kıyam ettiğin zaman seni görüyor, Secde edenler arasında dolaşmanı da” (Şuara-218,219) Geleneksel anlamda düşünürsek; Resulün namaz kıldırıldığını ve imam olduğunu farzedelim. Hem kıyam edecek hem kıyam ederken secde edenlerin arasında dolaşacak. Bu kavramların hepsi namaz ritüelinin içine sokulduğundan ortaya çıkan çeviri hatalarından kaynaklanıyor.

Halbuki bu âyetten: Resulün, Allah'ın ayetlerine teslimiyet gösterenlere eğitim ve öğretim verdiğini yani ashaba öğretmenlik yaptığını anlayabiliriz. Bugün sıraların arasında dolaşan ve öğrencilerine bir şeyler anlatan öğretmenlerimiz gibi bir durumu anlatıyor. Yani âyetler açıkça gösteriyor ki secde alını yere koymak gibi fiziksel bir eylem değil, doğanın secdesi Allah'ın belirlediği bilimsel yasaya göre teslimiyet yani belli bir sistem içerisinde bulunması anlamına gelmektedir. İnsanların yüce Allah'a secdesi Kur'an'ın emirlerine teslimiyet göstermesi, insanın insana-yönetime secdesi ise kişilerin belirlemiş olduğu kural ve kaidelere teslimiyetini göstermesidir.

Bilgiye, İlime, Ayetlere Secde

أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا

“İşte bunlar, Âdem'in soyundan, Nûh ile beraber taşıdıklarımızdan, İbrâhîm ve İsrâîl'in soyundan, kılavuzluk ettiğimiz ve seçtiğimiz Nebilerden Allah'ın kendilerine nimetler verdiği kimselerdir. Onlar kendilerine Rahmân'ın âyetleri okunduğu zaman ağlayarak secdeye düşerler yani derhal teslimiyet gösterirlerdi.” (Meryem-58)

حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَّفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَىٰ بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ

“Sadece Allah'a yönelen, O'na şirk koşmayan kimseler (olun). Kim Allah'a şirk koşarsa, sanki gökten düşmüş de kendisini kuşlar kapıyıyor veya rüzgâr onu uzak bir yere sürüklüyor gibidir.” (Hac-31) Âyette geçen “düşme“ dayanağı veya tutunacak şeyi olmayıp düşme anlamında kullanılıyor. Haru succeden: Hiç bir şeye dayanmadan derhal teslimiyet göstermektir.

قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَانَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا

“De ki: “Siz Kur’ân’a ister inanın, ister inanmayın; şu daha önce kendilerine bilgi verilenler; Kur’ân onlara okunduğunda onlar, teslimiyet göstererek çeneleri üstüne düşerler. Ve “Rabbimiz her türlü kusurdan arınıktır. Rabbimizin vaadi kesinlikle gerçekleşecektir” derler.” (İsra-107,108)

وَيَخْرُونَ لِلأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا

“Onlar ağlayarak yüzüstü gönülle yığılıp düşerler. Yani bu da onların derin saygısını artırır.” (İsra-109)

إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ
وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَعْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ
وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

“Şüphesiz ki Biz, onların boyunlarının içinde demir halkalar geçirdik. Öyle ki onlar çenelerine kadardır. Böylece onlar burunları yukarı kaldırılmış olanlardır. Ve Biz, onların önlerinden bir set, arkalarından bir set oluşturduk. Böylece Biz, kendilerini sarmışızdır. Artık onlar görmeyiz. Ve onları uyardımışsın yahut uyardımadımışsın onlara göre birdir, onlar inanmazlar.” (Yasin-8,9,10)

Yasin suresinde geçen çene ifadesinin teslimiyete yönelik durumu belli ettiğini görüyoruz. Çene sabit olduğu zaman burnu havada, kibirli yani kötü bir hali ortaya koyduğunu yani âyet, sonunda bu kötü halden inanmayacaklarını ortaya koymaktadır. İsra 107-108 de geçen ifade ise teslimiyetin tam olduğuna dair bir ifadedir.

“Hır” kökünden gelen يَخْرُونَ “yehirrüne” bir şeyin yukardan aşağı düşmesini ifade eder. İsra109.âyette bulunan للذَّقَانِ “lilezkâni” ise, yani “çene üstüne” ne demektir? Aslında hiç kimse kendisine âyetler okunduğunda çenesi üzerine düşmez. Burda anlatılmak istenen Kur’an’ın Allah’tan geldiğini bilip tam teslimiyeti anlatan duygusal ve psikolojik bir haldir. Dolayısıyla âyet “Ve onlar, ağlayarak çeneleri üstüne düşerler. Yani Kur’ân, onların saygılarını, alçak gönüllüğünü artırır anlamına gelmektedir. (İsra-109)

Kibirden ve her türlü kötü duygulardan arınırlar. Çünkü Kur'an'a teslimiyet onların sevgi ve saygılarını artırır.

فَأَلْفَى السَّحْرَةَ سَاجِدِينَ . قَالُوا أَمَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ . رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ

“Sonra sihirbazlar secde ettiler, âlemlerin Rabbine; Mûsâ ve Hârûn’un Rabbine iman ettik” dediler.” (Şuara-46,47,48) Dikkat edilecek olursa burda da söz ile secde ettiklerini görüyoruz. Yani secde alını yere koymak değil, sihirbazların Musa ve Harun’un ortaya koydukları bilgiye secde yani kabul edip kayıtsız şartsız teslim olduklarını söylüyorlar. Yani secde bilgiye yapılırdı. Bilgiye olan secde ile ilgili olarak diğer âyetleri de inceleyelim.

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا حَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

“Gerçekten bizim âyetlerimize ancak, kendilerine öğüt verildiği zaman teslimiyet göstererek gönülle secdeye kapanan yani Rable-rinin övgüsüyle birlikte noksan sıfatlardan arındıran ve büyüklük taslamayan kimseler inanırlar.” (Secde-15)

فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ . وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ

“O hâlde onlara ne oluyor ki iman etmiyorlar yani kendilerine Kur'an okunduğu zaman secde etmiyorlar (teslimiyet gösterip itaat etmiyorlar.) (İnşikak-20,21) Âyetler Mekke müşrikleriyle ilgili oldukları için onların geleneksel şekilde inanıldığı gibi secde etmeleri beklenemez. Âyette bulunan secde tamamen iman ve kabul etme ilgili ilgili bir durumdur.

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَّرَعِ أَخْرَجَ شَطْبَهُ فَázَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفُورَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

“Muhammed, Allah'ın Resûlüdür. Onunla beraber olanlar, kafirlere karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû (boyun eğme) ve secde (teslimiyet) hâlinde, Allah'tan lütuf ve

hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde (teslimiyet) eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta ve İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah, kendileri sebebiyle kafirleri öfkelenirmek için onları böyle sağlam ve dirençli kılar. Allah, içlerinden iman edip salih amel işleyenlere bir bağışlama ve azametli bir mükâfat vaad etmiştir.” (Fetih-29) Bu âyette bulunan “yüzlerindeki secde izi”

وجوههم من أثر السجود

cümlesi, genellikle (çok namaz kılmaları yüzünden meydana gelen) cümlesi ile parantez içinde açıklanmaya çalışır. Fakat esas âyette anlatılmak istenen Allah'a olan teslimiyetlerinin her hallerinden belli olmasıdır. Allah'a dolayısıyla Kur'an'a olan bu teslimiyetin sonucunda hayatlarında ve imanlarında dik duruş, sağlam karakter ve güzel ahlakta meydana gelen kaliteli değişimdir. Yani Kur'an eğitimi ve öğretimi ile ilgilidir.

لَيْسُوا سَوَاءً مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ أَنْاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ

“Hepsi bir değildirler. Kitap Ehli içinde ayakta gecenin geç zamanlarında Allah'ın âyetlerin tilavet eden bir ümmet vardır yani onlar secde ederler (teslimiyet gösterirler.) Âhiret gününe inanırlar, iyilikleri emreder ve kötülükleri engellerler yani hayırlarda yarışır-lar. İşte onlar, salih kimselerdir.” (Âli İmran-114,115)

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلَأْتَقُمْ طَآئِفَةً مِنْهُمْ مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلِتَأْتِ طَآئِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَدَى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا

“Ve sen (savaşta) olanların içinde bulunup da onlara salâti ikame ettiğinde (savaş için taktik yani eğitim-öğretim) verdiğin zaman içlerinden bir kısmı seninle beraber dikilsinler-eğitime katılırlar. Silâhlarını da yanlarına alsınlar. Bunlar, secde ettiklerinde (yeterli bilgi alıp ikna olduklarında) arka tarafınıza geçsinler. Sonra eğitim-öğretim almamış olan diğer bir kısmı gelsin seninle beraber eğitim-öğretim yapsınlar ve tedbirlerini ve silâhlarını alsınlar. Kâfirler ani bir baskın yapmak için silâhlarınızdan ve eşyanızdan gafil durumda olmanızı isterler. Eğer size yağmurdan bir eziyet erişir veya hasta olursanız, silâhlarınızı bırakmanızda sizin için bir sakınca yoktur. Tedbirinizi de alın. Şüphesiz Allah, kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamıştır.” (Nisa-102)

Bu âyette bulunan salatın, namaz kılmakla hiç bir ilgisi yoktur. Bu âyetteki salat tamamen komutanın savaşla ilgili orduya moral ve motivasyon vermesi ile ilgili bir durumdur. Çünkü bugün var olan modern savaşlarla bir vakit namaz kılınmaya kadar bombardıman uçaklar ve füzelerle şehirler bir anda yok oluyor.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا
وَزَادَهُمْ نُفُورًا

“Onlara “Rahmân’a secde edin (teslimiyet gösterin!) dendiği zaman, “Rahman da neymiş? Senin bize emrettiğin şey için mi secde edeceğiz (teslimiyet göstereceğiz?) dediler. Ve bu teslimiyet gösterme emri, onların nefretlerini artırdı. (Furkan-60) Aslında kibirli müşriklerin alınlarını yere koyup yani geleneksel anlamda secde etmelerinin hiç bir önemi yoktur. Önemli olan gönülle yani içten gelerek hakkı kabul etmeleri ve vahyin emirlerine kayıtsız şartsız teslim olmalarıdır. Esas iman budur. Yoksa ritüellerde bir sürü riyakarlık, istismar ve gösteriş mevcuttur.

وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ
وَأَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ

“Gece ve gündüz, güneş ve ay O’nun alâmetlerinden-gösterge-lerindedir. Güneşe ve aya secde etmeyin (bir ilah gibi teslimiyet göstermeyin.)

Yani eğer sadece Allah'a kulluk yapıyorsanız, onları yaratmış olan Allah'a secde edin (teslimiyet gösterin.) (Fussilet-37) Secde âyetlerini inceledikten sonra şunu söyleyebiliriz: Hayatın içinde Allah'ın emir ve yasaklarına uymak, onun gösterdiği doğrultuda hayat geçirmek, yaşamın her aşamasında hidayet olan Kur'an ile bağlantıyı koparmamak sürekli olarak vahiy ile çevrimiçi halinde olmak demektir. Secde zannedildiği gibi ilaha yapılan tapınma yani alnını yere koyma eylemi değildir. Şayet öyle olsaydı, melekler Ademi ilah edinmiş olurdu.

Mescid, يسجد سجد “secede, yescüdü” fiilini mimli mastarı (mekân ismi) olup, “secde edilen/ettirilen yer” anlamına gelmektedir. Esas mescidin, bugün içinde namaz kılınan cami ve mescitlerle hiçbir alâkası yoktur. Aslında mescid, din konusunda “aykırı düşünen, aykırı hareket eden kimselerin ikna edildikleri, gerçeğe boyun eğdirildikleri, onların da teslim olup gerçeğe boyun eğdikleri yer”; kısaca “eğitim-öğretim, teslimiyet, ikna alanı, gerçeklerin farkına varma yeri” anlamına gelmektedir. Bu anlam itibarıyla mescid, “salâtın zihni boyutlarının uygulandığı alanlar”dır. Musallâ ise, salâtın hem zihni hem de sosyal desteğin yani mâli yönlerinin geniş katılımı ile uygulandığı alan” demektir. Rasûlullah, salâtı, dar çerçevede mescidde; geniş çerçevede (haftalık toplantı, cenaze, savaş hazırlığı gibi kalabalık katılımlarda) ise “musallâ”da icra etmiştir.

Secde âyetlerinde apaçık bir şekilde gördük ki secde yani kulluk etmek, onun bilgilerini kabul etmek vahyin ilim ve bilgisini öğrenip gönülle kabullenip hayata geçirmektir. O halde mescit dediğimizde ;

وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا

“Hiç kuşkusuz, mescitler-secdeler Allah içindir. O halde, Allah ile birlikte bir başkasına yakarmayın/Allah'ın yanında bir başkası için davette bulunmayın.” (Cin-18) Kulluk yapılan her yer ve her mekan mescittir. Ancak bunun için eğitim ve öğrenim görülmesi, soğuk ve sıcaktan, kar ve yağmurdan kısacası olumsuz hava şartlarından korunmak için kapalı alanlara mescit ve okula büyük bir ihtiyaç duyulur.

Cami ve mescid mutlaka olmalıdır. Yoksa iman edenler nasıl bir araya gelip sorunları çözecekler? Yani mescidlerde Allah'ın dini öğrenilip öğretilcek ve diğer sosyal ve ekonomik görevler yerine getirilecektir. Secde konusu anlaşıldıktan sonra mescit kavramı açığa çıkmaktadır.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَتَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَى فِي خَرَابِهَا
أُولَئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ
عَذَابٌ عَظِيمٌ

“Allah'ın mescitlerini, içlerinde O'nun adı anılıyor diye engellenen ve onların harap olmaları için uğraşan kişiden daha zalim kim vardır! Böyleleri, o mescitlere ancak korka girerler. Böyleleri için dünyada bir rezillik âhırette de azim bir azap vardır.” (Bakara-114)

Rüku Etmek Ne Demektir?

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ

“Ve hum râkiûne” Dikkat edilirse, (vav) hâl vav'ı, ardından gelen fiile yaparak, ederek“ anlamını verir. “innemâ veliyyukumul-lâhu ve rasûluhu vellezîne âmenüllezîne yukimus-salâte ve yu'tünez-zekâte ve hum râkiûne” “Onlar Rüku ederken salat ederler ve zekata (arınmaya) gelirler” terimlerin açılımını yapmadan yazarsak âyet şu şekilde olacaktır. Rüku ederken salat ve zekat gerçekleşir. “Sizin veliniz-velayet sahibiniz sadece Allah'tır, O'nun Resûl'üdür ve bir de onlardır ki rüku ederek, salâtı ikame ederler, zekâta (arınmaya) gelirler yani iman ederler.” (Mâide-55) Kelimenin bu anlamını sözlükten de bulmak mümkündür: Rükû, “evliya ve ilahlara tapmayıp sadece Allah'a boyun eğmek yani haniflik” demektir. Câhiliye Arapları, aralarında puta tapmayıp yalnızca Allah'a tapanlara, raki (rükû eden) ve rakea ilellâh (Allah'a rükû etti) derlerdi. Lisânü'l-Arab; c. 4, s. 232-233; “Rakea” mad. Bu doğrultuda “rüku etmek” “Allah'a ortak koşmaktan uzak durmak” olursa, aşağıdaki âyet söyle bir anlam kazanıyor:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ

“Onlara, ‘Allah’a ortak koşmaktan uzak durun (rüku edin) denildiği zaman, ortak koşmaktan uzak durmazlar (rüku etmezler). (Mürselat-48) Kur’an Medine’de bulunan Yahudilere şöyle seslenir.

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاٰكِعِينَ

“Ve ekimus-salate ve atuz-zekate verkeû mear-rakiîne” “Salâtı ikame ediniz, zekata (arınmaya) geliniz yani rükü edenlerle birlikte rüku ediniz.” (Bakara-43) “Yani salâtı ikame ediniz, zekata geliniz yani Kur’an’ı kabul edip boyun eğenlerle birlikte siz de boyun eğiniz. Yukarıdaki âyetin bağlamına baktığımızda ilk muhatap kitlesinin Medine’de bulunan Yahudilerin olduğunu görüyoruz. Yahudiler Kur’an’ı kabul edip teslimiyet göstermeden namaz kılmalarının bir önemi yoktur. Dolayısıyla âyet kesinlikle namaz kılmakla ilgili değildir. Daha doğrusu hiçbir salât âyeti namazla ilgili değildir.